

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 566

Setmana del 28 de juliol
al 4 d'agost del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"La paraula
«misericòrdia»,
germans
estimadíssims, és
dolça: si el nom ja és
dolç, ¿com no ho serà
més la cosa mateixa?
Tots els homes la
volen... Sí, tothom vol
ser tractat amb
misericòrdia, per n'hi
ha pocs que vulguin
tractar amb
misericòrdia els
altres."

Sant Cesari d'Arle

Un 24 per cent eren joves de 16 a 21 anys

X Escola d'Estiu per a Catequistes

Amb més de 500 participants de tot Catalunya, les Balears i Andorra ha tingut lloc, del dia 16 al 21 de juliol, a Barcelona (La Salle Bonanova), l'Escola d'Estiu per a Catequistes. La segona edició es farà simultàniament a Berga i al Collell (Girona), entre el 6 i l'11 d'agost.

Els diferents curssets han tingut presents els diversos aspectes que abasta la formació dels catequistes. Sota el lema evangèlic que ha presidit l'Escola: "disposats a donar raó de la vostra esperança", s'han tractat temes que relliguen la novetat constant del missatge de Crist amb el destinatari que és l'home d'avui. S'ha fet a través de blocs com: "El pensament que configura la mentalitat moderna", "La sensibilitat religiosa", "La

catequesi en temps de increeença", "La personalitat i entorn dels adolescents i jo-

L'acte inaugural fou presidit per monsenyor Antoni Deig, bisbe de Solsona i president del SIC, i per la secretària general, Maria-Teresa Llach.

ves", "Els sagraments de la iniciació cristiana", "El procés catequètic en ordre a

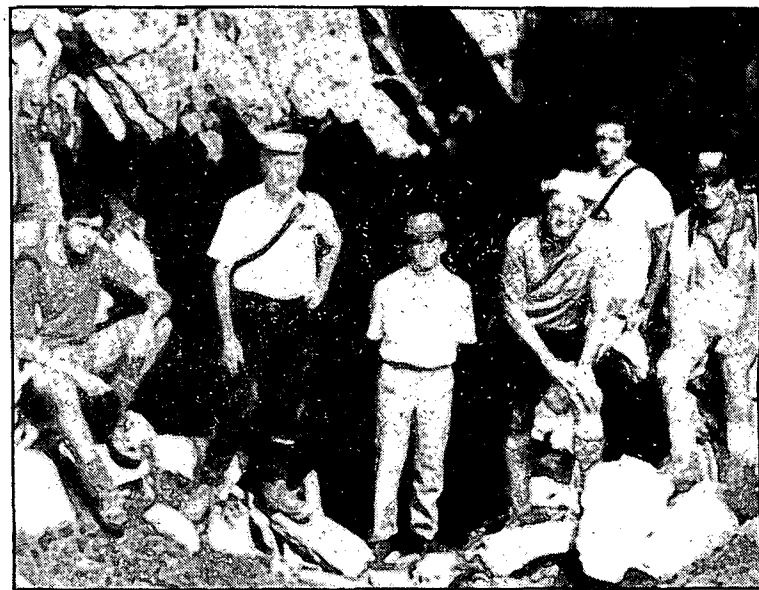
esdevenir adults en la fe", "El llenguatge simbòlic", "L'expressió al servei de la pregària", entre d'altres.

L'Escola, a càrrec del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) i coordinada per la secretària general, germana Maria-Teresa Llach, i organitzada juntament amb els Delegats diocesans de catequesi de Catalunya i les Balears, i amb els Departaments del SIC, s'ha ofert per desena vegada i ha comptat amb la presència d'uns trenta professors: coneguts catequetes, teòlegs, biblistes, pastoralistes i sociòlegs; entre ells: monsenyor Jaume Camprodon, bisbe de Girona, i monsenyor Manuel Ureña, bisbe d'Eivissa. La sessió inaugural la va fer monsenyor Antoni Deig, bisbe de Solsona i president del SIC.

Les vacances d'un bisbe: endinsar-se en la pau de les muntanyes

L'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles i Gordó passarà uns dies a la vall de Benasc en companyia d'alguns seminaristes de Tortosa i de Barcelona, així com d'alguns dels seus formadors. En ple cor de les vacances d'estiu, el bisbe Ricard-Maria es permet, del 31 de juliol al 7 d'agost, un temps per retrobar-se amb la natura i amb la senzillesa de la gent dels pobles, amb la qual celebrarà cada dia l'Eucaris-

tia. La convivència és una part important d'aquest descans, que també li permetrà de practicar una mica d'esport i sobretot de pujar les muntanyes que tant estima. No se sap del cert si també intentarà penetrar el profund de les muntanyes seguint la seva afició preferida: l'espeologia. Sigui com sigui, aquest descans li serà un nou alè que l'ajudarà a reprendre la seva tasca de servei a l'Església de Barcelona.

AFINANT

Sectes -II

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

Continuant la reflexió sobre les sectes i sobre com hem de vetllar els cristians per no caure en els seus defectes, ja que ens hi assemblem sense ser-ho, mereix una atenció especial el fenomen de l'"atracció". És un fet d'experiència que les sectes atrauen. Qualsevol oferta humana -l'esport, una professió, la política...- provoca una "atracció". Ara, l'"oferta religiosa" exerceix una atracció especialment poderosa ja que s'adreça a allò més íntim de la persona i demana un lliurament total. Més encara que l'amor -intol·lerable a mitges- el sentiment religiós neix i s'alimenta en el "cor" i invaeix tota l'existència. Per això res, cap ideal ni ningú, només Déu pot exigir la nostra "devoció", el nostre lliurament religiós. En el cas de les sectes no hauria de ser difícil detectar la suplantació; en el si de l'Església el frau, quan es dona, és menys matusser, però molt més greu. La falsificació esdevé aleshores un sacrilegi.

AVUI: Especial VILANOVA i LA GELTRÚ

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Del 17 al 23 de setembre

PELEGRINATGE PER LA RIOJA

San Millán de la Cogolla
Santo Domingo de la Calzada
santuari de Valvanera

I EL SEU ENTORN

ARAGÓ: Sant Joan de la Penya
monestir de Sixena

NAVARRA: Pamplona / Roncesvalles / Loyola

PAÍS BASC: santuari d'Arantzazu

CASTELLA: Burgos / Covarrubias
Santo Domingo de Silos
San Pedro de Cardena

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

AVÍS IMPORTANT

Durant el mes
d'agost les
nostres oficines dels
**AMICS DE CATALUNYA
CRISTIANA,**
Plaça d'Urquinaona, 11 3er. 3a. A,
romandran obertes de 9 a 1

ARGENTINA BRASIL I PARAGUAI

Del 25 d'agost al 9 de setembre

16 dies

BUENOS AIRES

Una de les 10 ciutats més importants del món, una autèntica metròpoli, capital fascinant, al Riu de la Plata, tan ample que no es veu la costa d'una banda a l'altra.

LES CASCADES DE L'IGUAÇÚ

L'espectacle impressionant de l'aigua en plena selva tropical. Excursions al costat brasiler, a Ciudad del Este (Paraguai) i a Misiones, on hi ha restes de la de San Ignacio, creada pels jesuïtes.

EL "TREN DE LAS NUBES"

Que arriba gairebé al cel; des de Salta, plena d'història i de música, cap a Jujuy, a la Quebrada de Humahuaca i a San Antonio de los Cobres.

✓ Pensió completa • Àpats a "churrascarías" i restaurants, amb la famosa carn a la brasa, i a la Costanera • Amb l'assistència tècnica d'Ultramar Express, de Barcelona, i de Thomas Travel, de Buenos Aires.

Demaneu més informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació d'**AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA**

PENÍNSULA VALDÉS

L'únic indret de l'univers on les balenes franques són a l'abast de la mà. Excursió a la pingüinera de Punta Tombo, embarcament per veure les balenes, Trelew i Puerto Madryn.

ELS LLACS DEL SUD

La Patagònia dels Andes. Bariloche i excursió lacustre a l'illa Victoria i al bosc d'Arrayanes. Llacs, boscos, pescades increïbles... per no oblidar-se'n mai més.

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CADA SETMANA CATALUNYA CRISTIANA SURTI AL CARRER. FES-TE AMIC!

T'informarem a Plaça d'Urquinaona, 11 3er. 3a. A. 08010 Barcelona - Telf.: 301 37 18

EDITORIAL

La pau, una vella aspiració de l'home que el mateix home ha fet sovint impossible, es troba en un bon moment. Els més exigents matisaran, potser, que passa només per una conjuntura menys dolenta. Cal convenir, en tot cas, que l'evolució dels països de l'Est, amb les seves conseqüències transcendents com ara la relaxació dels blocs militars, la democratització de molts règims dictatorials i el procés de reunificació d'Alemanya, obre uns horitzons de pau que no havíem conegut mai les generacions actuals, de les més grans a les més joves... Aquells angoixosos missatges nadalencs de Pius XII i dels papes que el seguien cridant a la pau, rellegits avui, ens donen la mesura del camí recorregut... Tampoc els móns africà i asiàtic, malgrat les gravíssimes injustícies que els travessen, sostenen, ara mateix, cap guerra.

Per nosaltres, cristians, aquesta és una bona notícia. Més ben dit, això forma part de "la bona notícia". Serem benaurats si treballem per tal que, a partir d'aquest moment de silenci de les armes, avan-

La pau i Cuba

cem cap a la pau veritable i plena: la que és obra de la justícia, passa pel cor de l'home i arriba a la reconciliació amb el Pare. El clima internacional que ara respirem no ha de servir per donar-nos per satisfets en les nostres aspiracions a la pau, sinó per estimular-nos a portar-la més endins i més enllà.

En aquest context resulten més doloroses situacions com la que es viu, aquests dies, a Cuba, un país que sempre ha despertat una gran simpatia entre nosaltres. El seu nom encara evoca les il·lusions de tants avantpassats nostres que ens fa reviure, una mica, la música de les havaneres. Més recentment, la revolució cubana ha gaudit d'un cert encís que no tenien els altres règims comunis-

tes. Molts han volgut creure que Cuba, malgrat tot, era diferent... Només l'entestament de Castro en la seva dictadura personal, amb la seqüela d'una multitud de "delinqüents d'opinió" sense cap més opció que el presidi o l'exili, ha anat deixant aquell règim sense amics, fora de la minoria més o menys il·lusa, més o menys sectària. Ara, la mateixa evolució soviètica deixa el castrisme en fora de joc. Però l'entestament continua, contra tota esperança de "perestroika". Els problemes actuals de les ambaixades de Santiago són només un símptoma de fins a quin punt la situació cubana ha esdevingut insostenible.

Però la pau no pot ser imposada, ni tan solsament al·legant el pretext de la justícia, perquè la manca de llibertat no fa més que afegir una nova injustícia. Precisament la lliçó política de les transformacions actuals és que la llibertat i la justícia social han d'anar creixent juntes. Els qui suprimeixen la primera invocant la prioritat de la segona acaben destruint-les totes dues.

L'any 1976, en una entrevista que s'ha fet famosa, la revista "Spiegel" preguntava al filòsof alemany Heidegger: "...vivim un benestar general. Què ens manca?", a la qual cosa responia el vell professor: "Tot funciona, això és el que inquieta, que funcioni i que el funcionament ens impedeixi sempre a un major funcionament i que la Tècnica dels homes els separa de la terra i els desarrrela cada cop més... La Filosofia no pot realitzar immediatament un canvi de l'actual estat del món. Això val no solament per la Filosofia, sinó també per tots els sentiments i aspiracions humanes. Només un Déu pot salvar-nos encara. Ens resta l'única possibilitat de preparar-nos, per mitjà de Pensar i de Poetitzar, per a l'aparició d'un Déu o per a la seva absència en el capvespre; enfront de l'absència d'un Déu ens enfonsem..."

Aquests dies, en llegir el llibret de Claudio Napoleoni "Cercate ancora", he recordat aquestes frases de Heidegger, citades tanmateix pel conegut economista italià, militant del Partit Comunista (Pci) i desaparegut fa un parell d'anys. El llibre ens ofereix les reflexions dels últims mesos de la seva vida durant els quals realitzà una crítica radical al marxisme i un redescobriments del cristianisme, timent que podem parlar d'una seva "conversió". Dos mesos abans de morir Napoleoni ens

parla de l'experiència religiosa en una conversa amb Rainiero La Valle, catòlic militant en el Pci. Entanscripció per al lector els fragments més significatius:

—**La Valle**: "L'important és que aquesta empresa de la construcció de la pau sigui imputable a la raó; que després hi hagi en el profund, en el misteri, aquesta presència... que després, no obstant tot, més enllà de tota possibilitat nostra d'imatge i de previsió, hi hagi una presència salvífica de Déu, una providència, això és quelcom que no podem jutjar per endavant i que serà visible als ulls de la fe. Es podria dir: jo crec en Déu, però exercito les meves responsabilitats com si no hi fos; jo crec en el miracle, però no hi compto..."

—**Napoleoni**: "La tradició laico-liberal sempre ha dit que la religió és un fet privat... les relacions públiques, socials, entre els homes es regulen de manera laica, és a dir, sense referència a cap dimensió religiosa i transcendent: això ja forma part de la consciència comuna i si s'intenta dir el contrari esdevens immediatament un

MANEL VALLS i SERRA

"integralista"; doncs bé, jo començo a tenir dubtes sobre això; algunes vegades em sembla el contrari... Nosaltres podem fer un projecte que prescindeixi de Déu... però entre aquests projectes plenament racionals, que cal perseguir fins als seus límits, i no fer res esperant que Ell torni per segona vegada, hi ha una via intermèdia que és: una vegada experimentades totes les possibilitats racionals, fer-se disponibles a aquesta possible vinguda".

—**La Valle**: "Sí, és cert".

—**Napoleoni**: "i estar disposats a acollir-la... Hi ha una actitud religiosa tal com d'invocació, d'espera i de preparació a una possibilitat d'intervenció; crec que aquesta esdevé una qüestió política no en el sentit que la política l'hagi de programar, perquè la política no pot programar aquestes coses, sinó en el sentit que qui fa política perquè vol la pau, s'ha de col·locar en aquesta disposició" (...)

—**Napoleoni**: "Ell, en l'hòstia, hi és o no? Aquesta és la qüestió".

—**La Valle**: "Sí, però no hi és d'aquesta manera físicista a la qual s'ha volgut reduir".

—**Napoleoni**: "Sí, sí, hi és de manera física".

—**La Valle**: "Hi és, com hi és aquí enmig nostre..."

—**Napoleoni**: "No".

—**La Valle**: "I per què no; et sembla més important la presència de Crist en l'hòstia que la presència de Crist en tu i en mi en aquest moment? No és així, Claudi".

—**Napoleoni**: "Sí, perquè, si no, el cristianisme esdevé un espiritualisme".

Es obvi, que la insistència de Napoleoni en la "físicitat" de la presència de Crist en l'Eucaristia, no vol ser tant la defensa d'una doctrina ortodoxa com l'expressió de la intuïció que la salvació no arriba a l'home només per mitjà de la proclamació d'uns principis cristians universals, sinó que Déu, amb un cos de carn, està compromès amb la materialitat de la nostra vida quotidiana.

"Només un Déu pot salvar-nos encara", exclamava el vell

Heidegger. L'home no se salva per un titanisme ètic, sinó per l'espera d'un encontre amb Algú que s'ha fet cos, matèria, història, vida, ens ve a confessar clarament Napoleoni enfront d'un Rainiero La Valle que sembla voler mesurar-ho tot des de la seva sola raó.

Vittorio Messori ha escrit recentment: "Contràriament al que molts creuen, allò que ens amenaça no és el materialisme. Probablement és el seu invers, és l'espiritualisme el que ens assetja. La incomoditat per la matèria fou present en la Reforma: en el centre de la fe, on els catòlics posen l'Eucaristia (entesa d'aquella forma que Calví, escandalitzat, definirà de "grollera i carnal") els protestants posen un llibre. Com si el Verb, en comptes de fer-se carn, s'hagués fet "lletra impresa". Crec que Messori rebla el clau. El catolicisme actual en la mesura en què es defineix sobretot com a "Paraula" sense subratllar prou que aquesta "s'ha fet carn" pot estar sucumbint a una tal amenaça. És el cristianisme anomenat d'"inspiració", pur suplement "espiritual" a uns valors comuns.

La qüestió no és pas nova. Fa molts segles, sant Agustí havia detectat el problema i havia escrit: "Aquest és l'hòrrid i amagat verí del vostre error: que pretengueu fer consistir la gràcia de Crist en el seu exemple i no en el do que és la seva mateixa Persona".

Diàleg als límits de la vida

RESPIR

PREGUNTES I PREGUNTES

Preguntar és en general cosa bona, tot i que de vegades ens pot semblar humiliant, perquè posa de manifest la nostra relativa ignorància. Cosa bona és la pregunta sobretot quan és ingènua, sense segones intencions, nascuda senzillament de les ganes de saber quelcom que no sabem, o d'aclarir punts que ens semblen foscos. Aquell qui pregunta d'aquesta manera té dret a una resposta; respondre-li és de justícia. Però no sempre és tan clara la intenció de la pregunta. De vegades preguntem no per aprendre coses que no sabem, o que no sabem prou bé, sinó per posar l'altre en una situació embarrasosa, perquè s'adoni que potser no sap tantes coses com pretén de saber. Si ho fèiem amb aquesta intenció, potser preguntar no fóra tan bona cosa. I encara pitjor seria preguntar per comprometre i agafar en falta, com sovint feien els jueus amb Jesús.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Juglar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Diseño: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 06 08007 Barcelona
Impressora: Publigraf, S.A.L. Pge. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. Amèrica: 10.650 Ptes. Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. Filipines: 11.400 Ptes. Àsia (més oriental): 14.200 Ptes.

ARA MATEIX

No seria bo per ningú que consideréssim el recent Congrés Litúrgic de Montserrat com un punt final, com a definitivament acabat amb la seva conclusió. El necessitem, més aviat, com a punt de partida cap a una vida litúrgica de totes les nostres comunitats cada dia més viva, més fonda, més joiosa i més comunicativa.

És cert que l'entusiasme al voltant d'aquest III Congrés no ha estat tan ampli o generalitzat com ens imaginem que va ser en el primer. Però és que, a part el punt d'exageració que hi pot haver en la nostra mirada retrospectiva, som en un altre context. En primer lloc, l'entusiasme no és un mot significatiu en el nostre món d'avui, que prefereix parlar, més objectivament, d'eficàcia i de progrés. En segon lloc, el fet de viure immersos en una cultura dominant de caràcter secular i, en molts aspectes, banal, dóna un cert aire marginal a la comunitat dels creients la qual, una mica, acaba veient-se com la presenten els de fora. En tercer lloc, sempre resulta més fàcil i espectacular passar de zero a u —com va ser el cas del primer Congrés— que de quatre a cinc, per dir unes xifres. Finalment, encara, avui el nostre afany de renovació litúrgica compta molt menys amb un enemic localitzable que amb la nostra dificultat —la dels més assenyats i la dels més ardis— per millorar la situació

Pensant en el postcongrés litúrgic (I)

J. CARRERA PLANAS

que tots, d'altra banda, sabem diagnosticar com a no prou satisfactòria. I això no és gaire engrescador...

Cal que ens adonem d'aquesta realitat i que l'assumim, en lloc de cedir a la temptació del desencís. Molt perillosa, per cert. Perquè mai com en aquest món nostre, marcat pels "mass media", havia estat tan certa aquella vella i primària sentència de la saviesa ancestral: si vols mal a un gos, digues que és rabiós...

Ara és temps de preparar per al curs que ve un bon treball de pastoral litúrgica a totes les parròquies, sobre la base de les conclusions del Congrés de Montserrat, de les quals tenim, de moment, la proposta.

Un instrument poc menys que imprescindible per a l'eficàcia d'aquest treball és la creació, o la potenciació on ja hi siguin, de comissions litúrgiques locals. Tots sabem prou que sense equips de catequistes no tindriem catequesi i que, en un altre terreny, a les comissions parroquials d'economia es deu una bona part del progrés aconseguit en aquest aspecte.

La litúrgia, per la seva naturalesa, es presta a fer pensar que és cosa reservada als preveres que presideixen les celebracions i, per tant, que no cal que els seglars se n'ocupin, o contràriament, a fer considerar que és cosa de tots i que, per tant, tampoc no cal pensar en una comissió especialitzada que en tingui cura. La veritat és que on s'ha avançat més en aquest camp és allà on s'han creat comissions de litúrgia, integrades per preveres i per seglars, que han assumit la tasca de crear una pastoral litúrgica i de fer-ne participant, naturalment, tota la comunitat. Sortosament comptem amb materials, entre ells els plec de "Missa dominical", ben aptes per a una acció continuada tot al llarg de l'any.

Ara caldria que totes aquestes comissions de litúrgia, les ja existents i les que es poden crear, precisament, amb motiu del Congrés de Montserrat, treballassin a fons les seves conclusions.

En un debat televisiu se'm va preguntar si una dona tenia dret d'avortar.

Jo vaig contestar que no en tenia, perquè jo, com a metge no tenia davant meu un client. En tenia dos; un la mare, i l'altre el seu fill, potser molt menut, però no per això indigne de les meves atencions.

Se m'hagués pogut fer aquesta reflexió: el metge es deu als seus clients; preocupi's vostè de la mare que ve a demanar-li auxili i oblidí's del seu "petit client" que res no li ha sol·licitat. Perquè és evident que els metges sols han d'actuar a requeriment del pacient.

Això, que val —en la pràctica ordinària— per als adults, no és una veritat absoluta.

I és que els metges actuem molts cops en contra de la voluntat del pacient.

Les ocasions són múltiples. De vegades hi ha epidèmies i obliguem tothom a vacunar-se.

Altres cops es tracta d'alteracions mentals i contra la seva voluntat internem els malalts a manicomis i els sotmetem a tractaments que ells molts cops no desitgen.

Però potser l'exemple més clar de l'actuació del metge que no ha estat sol·licitada, és l'auxili prestat al suïcida. Ben clar havia manifestat la seva decisió de no seguir vivint i això no obstant, nosaltres despleguem tots els nostres esforços per tal de contrariar el

Rèquiem per uns innocents

JOSEP Mª MASSONS
Doctor en Medicina

seu desig.

Aquests són els fonaments per no atacar un dels nostres semblants per molt menut que sigui, i protegir-lo fins de la seva mare, si és que ella, mal aconsellada o bé obligada (1) ha decidit privar-lo de la vida, que és el més elemental i important dels seus drets.

En aquesta intromissió en els drets dels éssers indefensos, tenim els metges un precedent històric.

En el primer terç del segle XIX els anglesos havien aconseguit dominar gairebé tota l'Índia. Tal domini, tanmateix, era purament militar i polític. El britànic dominador no havia aconseguit integrar la societat índia a les normes de conducta occidentals.

Hi havia a l'Índia diverses coses que clamaven al cel.

Una era els sacrificis rituals d'infants a l'illa de Sangor, una illa pantanosa a la desembocadura del riu Hughli.

Una altra era el "suttee" o immolació de les viudes a la pira on es cremava el cadàver del seu marit.

La situació dels anglesos enfront de tals barbaritats era prou incòmoda. La seva consciència els urgia a prohibir-les, però el seu pragmatisme els aconsellava

obrar amb molta cautela davant el temor de revoltes populars atacades per oradors fanàtics que es veurien privats de "la seva llibertat".

Els sacrificis infantils de l'illa de Sangor foren suprimits pel virrei Wellesley el 1803.

Uns anys més tard, el 1812 un altre virrei —Lord Minto— intentà lluitar contra el suttee tot garantint que la viuda que s'immolava ho feia voluntàriament.

Aquesta disposició carregada de bones intencions es revelà contraproduent.

Atès que les autoritats britàniques reglamentaven el "suttee", aquest —adduïen els hindús— era legal. El resultat fou que el nombre de viudes immolades augmentà.

A la fi Lord Bentinck, el 1829, féu el pas decisiu i ho prohibí.

Lentament anà desapareixent i fou el 1861 que tingué lloc el darrer cas.

Els temors que aquestes humanitàries mesures a favor d'éssers desprotegits com els nens i les vídues —que certament mai no demanaren als virreis la seva protecció— donarien lloc a revoltes, es confirmaren.

Fou el 1857 que va tenir lloc la gran rebel·lió que durant un any assolí l'Índia. És clar que el motiu

immediat invocat per les tropes sublevades era que els cartutxos estaven lubricats amb greix de porc o de vaca, però la veritat era que allò fou només la gota que va fer vessar el vas ple de greuges, els més importants dels quals eren la prohibició del suttee, dels sacrificis d'infants i dels suïcides que es llançaven sota les rodes del carro d'una deessa.

Aquest és l'exemple històric que ha d'animar els metges defensors de la vida a lluitar pels seus clients muts i indefensos —com ho eren els nens de Gandor i les viudes de l'Índia—, el clam silencios dels quals arriba, però, fins al cel.

(1) És molt gran el nombre de dones que avorten per un pare intolerant o —això passa més sovint— per un "amant" o bé un marit que no vol fer front a les seves responsabilitats.

"La Mare de Déu de l'ecologia"

Sr. Director:

Voldria exposar el meu descontent en llegir l'article dedicat a la Mare de Déu de l'Ecologia. Incomprendible que l'hagi escrit un mossèn, però doblement incomprendible que CATALUNYA CRISTIANA l'hagi publicat.

Tinc aquest setmanari per una seriosa publicació d'"informació" religiosa, però l'article en qüestió és de "deformació". Si tot ell, resulta una mica confós, ressaltar que "el Concili Vaticà II, aparca el pensament mariològic" o dir que "Maria fou un dels temes exclosos durant el Concili, sembla que això passa de taca d'oli.

Si no ¿que significa tot un capítol de la Constitució sobre l'Església, dedicat a la Santíssima Verge, o la proclamació de Maria MARE DE L'ESGLÉSIA? I abans encara que la de Joan Pau II, l'encíclica de Pau VI: "Marialis cultus"?

D'altra banda, de les poques cites que l'Evangeli fa de Maria, una és quan diu: "feu el que Ell us digui".

I si el Concili va dir que la devoció a la Mare de Déu, havia de ser cristocèntrica, per mi, la Paraula de Déu està en el Concili. No en el castell de Gallifa.

Desitjaria la publicació d'aquesta carta —al més aviat possible— com a testimoni de tanta gent que no estem

d'acord amb l'article esmentat, tot demanant, si us plau, puntualització sobre aquest caos.

Segui qui sigui, però és de justícia donar a cada u el que sigui seu. I el Concili, no aparca gens la devoció a Maria.

CARME BERNIC

N. de la R.— L'autora de la carta que precedeix aquesta nota demana puntualització sobre allò que ella diu "caos" en un article sobre la "Mare de Déu de l'ecologia", signat per mossèn Josep Dalmau, rector del poble de Gallifa.

Allò que primer demanariem a l'autora de la carta és un xic més de serenar i menys dogmatisme. El Concili Vaticà II es plantejà si era convenient promulgar una Constitució exclusiva sobre la Mare de Déu o incloure la mariologia dins la Constitució sobre l'Església. Les propostes foren votades i guanyà per pocs vots incloure la Mare de Déu en la Constitució sobre l'Església. És evident que en aquest cas el tema sobre la Verge restà més reduït que si s'hagués promulgat tota una Constitució mariana. De fet la susdita Constitució, hi esmerçà només

un capítol sobre Maria, com diu la mateixa autora de la carta.

Per altra banda en cap lloc l'autor de l'article afirma que el seu escrit sigui "Paraula de Déu"; diu sí que el Concili adverteix que la mariologia cal incloure-la en la cristologia. I en això hi estem tots d'acord.

Finalment que l'article esmentat de mossèn Dalmau sigui de "deformació" i que hi ha molta gent que no hi està d'acord, és una opinió particular, dubtem que sigui real.

Fidel Castro i el cardenal Arns

Sr. Director:

L'article de Francesc Gamissans sobre els dubtes de Fidel Castro davant el viatge del Sant Pare a Cuba, que surt a C.C. del 17-VI, m'ha semblat molt certat. Certament els dictadors no estan mai disposats a permetre cap esdeveniment, per just que sigui, com ho és el viatge del Papa als seus fidels de l'illa de Cuba, si aquell pot fer trontollar la possessió del seu poder despòtic sobre el poble.

Potser el P. Gamissans, que és tan amic del cardenal Arns, de Sao Paulo, Brasil, podria fer quelcom perquè aquest cardenal, que és també amic del dictador cubà i que va dedicar-li un elogi tan entusiàstic pel Nadal de 1988, mirés de fer-lo canviar d'actitud. Seria un bon gest en pro de la autèntica pau.

JOSEP COLLELL i BONCOMPTE

ACUDIT

Dimecres, 18

Síria i Israel, camí cap a la pau

Les converses de pau proposades pel ministre d'Israel, Yitzhak Shamir van ser acceptades, durant el seu viatge a Egipte, pel president siríà Hafez al-Assad amb les condicions prèvies de la devolució per part d'Israel dels Alts del Golan, la retirada israeliana del Sud del Líban i la negociació dins del Consell de Seguretat de les Nacions Unides. Per la seva banda Shamir va declarar que el diàleg de pau s'havia d'iniciar sense condicions prèvies.

Oder-Neisse, frontera definitiva

En la conferència 2+4 —les dues Alemanyes i les quatre potències vencedores de la Segona Guerra Mundial—, el ministre de la RFA, Hans Dietrich Genscher va aconseguir que la seva proposta sobre la frontera germanopolonesa fos acceptada. En el consens, hi consta l'acceptació del ministre d'afers estrangers polonès Krzysztof Skubiszewski. L'acord es produí després que Gorbatsxov i Kohl arribessin a una entesa per aplanar el camí de la reunificació alemanya que podria produir-se abans de la fi del 1990.

Dijous, 19

S'agreuja la crisi hispano-cubana

En un comunicat oficial atribuït a un portaveu del Ministeri d'Exteriors cubà, però considerat procedent de les altes instàncies de l'Estat, el Govern de Cuba ha insultat greument el ministre d'afers estrangers, Francisco Fernández Ordóñez a qui qualifica de "cinic i angoixat administrador colonial". Davant de la gravetat dels insults, Ordóñez va declarar ahir que el govern continuarà negociant "amb paciència i fermesa".

París: diàleg U.S.A-Vietnam

Després de quinze anys de la ruptura de relacions, ahir el secretari d'Estat nord-americà, James Baker va anunciar l'inici de converses entre Washington i Vietnam. Baker va afirmar que U.S.A. vol impedir que els khmers rojos retornin al poder i que deixa de reconèixer la Coalició Tripartita formada pels khmers rojos, el príncep Sihanuk i el nacionalista Son Sann.

Divendres, 20

Espanya suspèn els ajuts a Cuba

El govern espanyol ha respost al comunicat insultant del govern cubà suspent el seu ajut a Cuba que representa uns 2,5 milions de dòlars (250 milions de pessetes) i ha demanat a la Comunitat Europea que faci el mateix. La CEE ha notificat al govern espanyol que ha aturat les iniciatives d'ajut que s'estan impulsant vers aquell país. Espanya ha actuat, fins ara, de transmissor de les accions de la Comunitat Europea en benefici de Cuba. Mentrestant, quatre GEO provinents de Madrid reforcen ja la protecció de l'ambaixada espanyola a l'Havana.

Roma: absolts els acusats de la matança de Bolònia

La sentència d'un tribunal d'apel·lació ha absolt els acusats de la matança de l'estació de Bolònia del dos d'agost de 1980 i que es va tancar amb un balanç de 85 morts i més de 200 ferits. Un tribunal de Bolònia els havia condemnat, anteriorment, a cadena perpètua. Aquesta decisió del tribunal d'apel·lació ha causat una forta commoció i reaccions de rebuig contra la justícia italiana tant en l'opinió pública com en la classe política d'aquell país.

Dissabte, 21

L'Havana: creix la tensió

Un matrimoni jove amb un nen i uns altres dos joves van aconseguir entrar ahir a l'ambaixada espanyola a Cuba, cosa que ha fet augmentar la tensió existent entre les diplomàcies d'ambdós països. Per altra banda la televisió cubana, en un programa emès dijous, va afirmar que el conflicte de les ambaixades és producte d'un complot dels

Estats Units, Canadà, la RFA i Txecoslovàquia. En l'emissió hi van declarar cinc ex-refugiats que s'havien lliurat a la policia cubana.

Lima: el primer govern de Fujimori

Segons una declaració feta pel primer ministre Juan Carlos Hurtado, en la composició del futur govern del Perú no hi haurà cap membre de Canvi 90, formació que lidera Fujimori. En el nou govern hi prendran part tres militars, un grup de tècnics i tres militants d'esquerra. Els objectius bàsics seran les relacions amb la comunitat internacional, la pau i la moralitat al país, així com el redreçament de l'economia.

Diumenge, 22

Espanya garanteix la protecció dels refugiats

Divuit són ja els refugiats cubans a l'ambaixada espanyola després que ahir a la matinada nou cubans aconseguissin entrar-hi, malgrat l'estreta vigilància policial. El govern espanyol ha afirmat que no lliurarà els refugiats a la policia cubana i que continuarà negociant per aconseguir l'expatriació dels refugiats. Això no obstant, els nous refugiats, tots ells fornits i atlètics, són sotmesos a investigació, ja que se sospita que puguin ser infiltrats del govern cubà.

Eltsin impulsa l'economia de mercat

Borís Eltsin, president de la Federació Rusa, la més important de les repúbliques de l'URSS, ha dissenyat un pla d'acceleració dels canvis que supera els previstos pel govern central. El projecte d'Eltsin proposa la privatització empresarial a gran escala i la liberalització dels preus.

Dilluns, 23

Greus desacords al govern de la RDA

Un profund desacord s'ha produït al si del govern de la República Democràtica Alemanya en defensar, els socialdemòcrates i els liberals, la reunificació alemanya abans de les eleccions del 22 de desembre a fi d'aplicar a la RDA el sistema electoral de la RFA. Aquestes divergències van estar a punt de provocar la ruptura de la coalició governant.

Pequín: restabliment de relacions amb l'Aràbia Saudita

Després de 44 anys de relacions diplomàtiques entre l'Aràbia Saudita i la Xina Nacionalista, aquestes han estat trencades en reconèixer l'Aràbia Saudita "el govern de la República Popular de la Xina com l'únic representant legítim del poble xinès" i establir relacions diplomàtiques amb Pequín.

Dimarts, 24

Fi del motí a la Model

Ahir, a les nou i set minuts del vespre, l'últim dels cinc reclusos amotinats a la Presó Model, de Barcelona, va depositar la seva actitud en rebre garanties de ser traslladats a l'Hospital General de Granollers. Els reclusos havien estat, des de dissabte, 57 hores sobre la teulada de l'edifici a sol i serena per exigir ser ingressats a un hospital no penitenciari on se'ls apliqués el tractament adient per la sida que pateixen. La infermeria de la presó va ser desallotjada i s'ha ordenat que els 20 presos en fase terminal de sida siguin atesos en un centre adequat pel tractament d'aquesta malaltia.

Nou traspàs a la Generalitat

Per un decret del Consell de Ministres, es traspassen a la Generalitat els recursos materials de l'administració de justícia a Catalunya, que representen un total de 2.800 milions de pessetes. El decret, que serà efectiu el proper dia 1 de novembre, ha estat valorat positivament pel govern de la Generalitat de Catalunya.

Objectiu obert

El papa Joan Pau II saluda la gent reunida a la Vall d'Aosta abans de celebrar la missa dominical el passat diumenge, 15 de juliol.

El candidat pel Partit Socialdemòcrata (SPD) de la República Federal Alemanya, Oscar Lafontaine en la seva allocució als constructors germano-orientals que es congregaren dimarts passat per demanar seguretat laboral.

Ciutadans nicaragüencs fan el paviment dels carrers amb les pedres que van ser utilitzades per les barricades fetes pels vaguistes, després que aquests arribessin a un acord amb el govern de Violeta Chamorro.

El preparador del Barça, Joan Malgosa, inspecciona l'estat físic del nou fitxatge barcelonista Stoichkov.

Cardenal Ratzinger

Servar la unitat en un món dispers

Els catòlics poden exercir la seva llibertat d'expressió? S'accepten corrents diferents en l'Església? Com mantenir contacte amb la recerca mèdica? Hem pogut formular aquestes preguntes durant una entrevista amb el cardenal Ratzinger. El prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la fe ha respost de bon grat les nostres preguntes.

—Com concebeu, Eminència, el vostre paper de guardià de la doctrina catòlica en una societat moderna en la qual la veu de l'Església sovint només és una veu entre d'altres i quan els nostres contemporanis no accepten ser limitats en la seva llibertat d'expressió?

Cardenal Joseph Ratzinger: Naturalment, som partidaris de la llibertat d'expressió i no és cosa de demanar a qui no té fe que expressi unes conviccions catòliques que no són les seves. El meu càrrec només és ser responsable d'una certa deontologia: si una persona pretén parlar en nom de l'Església, la seva llibertat d'expressió ha d'harmonitzar-se amb la necessitat de dir realment quina és la fe de l'Església.

—Pel vostre ministeri, vos esteu sobretot obligat a posar atenció a les desviacions doctrinals i a allò que no s'avé amb l'Església catòlica. Podríeu parlar-nos, però, del que us sembla positiu i amb una dinàmica de futur en l'Església catòlica?

—Jo diria abans de tot que allò que sembla negatiu en la meva tasca no ho és pas tant, ja que la meva preocupació és guardar la unitat fonamental de l'Església en un món molt dispers. Convé tenir un mínim d'unitat i d'identitat que permeti que els catòlics s'entenguin a través dels diferents continents.

Em sembla que en el context d'una humanitat, certament uniformada per la tècnica, però profundament dividida en les seves cultures, és eminentment positiu que la fe catòlica sigui un factor d'unitat. I trencar aquest lligam esdevé un acte negatiu ja que és afeblir el cos de l'Església però també el de la humanitat.

El missatge cristià és universal

—I quins elements positius percebeu en la vida de l'Església?

—Es percep, sobretot, entre els joves, un nou impuls de fe i una nova voluntat d'espiritualitat. Certament que existeix el perill de caure en un vague misticisme, però el desig d'alliberar-se d'una cultura purament tècnica i de trobar l'equilibri entre la raó i les as-

piracions espirituals em sembla molt positiu.

Això es combina, em sembla, amb un esforç de sinceritat intel·lectual per abordar en un diàleg obert els problemes del nostre temps que qüestionen la nostra fe.

—Al vostre parer, fins on es pot acceptar la llibertat d'expressió en l'Església; penseu que els diferents corrents poden enriquir la comunitat catòlica?

—L'existència de corrents diferents em sembla necessària per no caure en una excessiva uniformitat. La qüestió, per altra banda, no es planteja pas només a nivell de la Santa Seu,

I és normal que hi hagi camins diversificats: pensem en les diferències entre sant Pau i sant Pere, sant Joan i sant Marc. És connatural en l'Església tenir expressions diferents, cosa que, ben segur, passa per la llibertat d'expressió de les persones i dels grups. La universalitat de l'Església suposa, doncs, la pluralitat. Altrament l'Església no seria universal.

Però aquest pluralisme només té sentit si s'insereix en la unitat fonamental de la fe, com en la Pentecosta quan les diferents llengües són compreses en un mateix Esperit.

—Teniu la impressió que actualment el diàleg entre els corrents teològics progressa?

—Així ho penso, encara que certes reaccions emotives semblin nocives. Quan, per exemple, les publicacions alemanyes parlen de Roma, sempre es té la impressió que els responsables del Vaticà són gent vella, atenallada per l'angoixa, que no comprenen el món i volen impedir el seu de-

l'Església. Com, al vostre parer, la comunitat catòlica pot sobrepassar aquestes dificultats?

—El problema concerneix els pastors d'arreu del món i no pot ser resolt solament per la Santa Seu.

Penso que la secularització radicalitzada i el misticisme es condicionen mútuament: l'home és creat per l'infinit i aquesta set per l'infinit, de la qual tan bé parla sant Agustí, s'ofega en el si d'una societat que privilegia el progrés científic i el racionalisme tècnic.

També aquesta fretura profunda que l'home té de l'infinit se cerca per camins inusuals. D'ací un misticisme salvatge i irracional, penseu en l'atracció exercida per presumptes aparicions o per manifestacions d'espiritisme que mostren una manca d'equilibri que ocupa el lloc reservat a la fe.

No podrem retrobar l'equilibri i sobrepassar aquestes manifestacions extremes que amenacen la nostra època si no

nalitat pura no arriba. Ja que resta racional, en la mesura que no és pas contrària a la raó, com ho demostren les grans fórmules del dogma nascudes d'una rigorosa reflexió.

La joia de creure

—Als països de l'Est europeu, les Esglésies han retrobat la llibertat i poden parlar novament. Al vostre entendre, què poden aportar les Esglésies de l'Est europeu a les Esglésies de l'Oest?

—Jo penso que el testimoni d'una fe madurada en el sofriment és un do inestimable per a l'Església i per al món.

A Occident sempre es té la impressió que la fe es una cosa onerosa, que ens fa més difícil la vida. Aleshores els testimoniatges de l'Est expressen el goig de creure i mostren que la fe pot donar to a la vida en les circumstàncies més cruels. Sovint se sent dir a la gent de l'Est que la fe els ha permès de continuar endavant malgrat els sofriments.

L'altra aportació de les Esglésies de l'Est concerneix la seva experiència de la catolicitat. En aquests països, els cristians tot sovint sols, sempre han tingut el sentiment de no estar aïllats ja que se sentien en comunió profunda amb la gran comunitat de l'Església.

—Abans de la sessió del Sínode extraordinari del 1985, algunes de les vostres declaracions deixaven creure que teníeu un concepte molt matisat del Vaticà II. Quina és exactament la vostra posició cara a cara dels textos del Concili?

—El Vaticà II és un Concili ecumènic de l'Església i un catòlic ha d'adherir-s'hi obligatòriament, fins i tot en aquelles coses on la fe no és definida. M'oposo a la distinció massa jurídica que voldria que hom se sotmeti en els camps on la fe es definida exactament, però a servir la seva llibertat de jutjament en els altres temes.

Per a mi, el Concili és una orientació global de la vida de l'Església que hem d'acceptar en el seu conjunt.

Si hi ha discussions, aquestes porten solament sobre les interpretacions ulteriors del Concili. Però els textos del Vaticà II són tan clars en les seves indicacions espirituals i teològiques que han de servir de punt de partida per a la reflexió del teòleg catòlic que jo m'esforço a ser.

—El text de *Donum vitae* ha suscitat reaccions negatives en els medis de la recerca mèdica. Penseu poder recomençar un diàleg positiu amb el cos mèdic que, en els anys vinents, s'enfrontarà amb problemes ètics greus?

Ratzinger: "El Vaticà II és un Concili ecumènic de l'Església, i un catòlic ha d'adherir-s'hi obligatòriament, fins i tot en aquelles coses on la fe no és definida".

ja que un bisbe, un sacerdot, poden trobar el mateix problema en una diòcesi o una parròquia.

Però l'extrema diversitat pot també entorpir una pastoral ben feta. Cal trobar, doncs, l'equilibri entre la responsabilitat de la unitat i els dons de l'Esperit Sant, amb la varietat de temperaments humans que s'expressen diferentment.

En efecte, el missatge cristià és universal. S'adreça, doncs, a homes molt diferents.

senvolupament. Tot això no facilita pas el diàleg que no és solament un intercanvi intel·lectual sinó una relació que exigeix respecte recíproc i maduresa.

—El missatge doctrinal de l'Església costa de fer passar en països occidentals perquè troba dos obstacles importants: la indiferència religiosa i el misticisme salvatge que vol comunicar directament amb el sagrat sense passar per la mediació de

rehabilitem una raó més ampla que la racionalitat tècnico-científica; una raó pot obrir-se vers l'infinit, tot acceptant que la fe és raonable.

En el moment de la fallida de les antigues religions, el cristianisme va saber realitzar aquesta síntesi meravellosa entre la raó i la fe.

—En quin sentit exactament?

—Va ser una síntesi entre una fe que és totalment fe, ja que va fins al punt on la racio-

—Sí, nosaltres recerquem el diàleg amb el món mèdic i, si bé les diferències de perspectiva persisteixen, s'observa una certa comprensió per a les posicions de la Santa Seu. Efectivament, els metges comprenen cada vegada més que hi ha una necessària relació entre ètica i ciència mèdica.

Les preocupacions ecològiques permeten percebre millor que no existeix pas una ciència pura, neutra, innocent i que una ciència no pot parlar solament del seu poder sobre la natura, en nom d'un home totpoderós que no reconeixeria les seves responsabilitats davant les generacions futures.

En aquest marc, la qüestió de l'ètica és present entre els metges, algunes facultats cerquen també a crear les càtedres d'ètica mèdica. Es comença a comprendre que una paraula dita en nom de la moral no és senzillament una limitació de la llibertat dels científics, sinó una dimensió interior de la ciència.

Tenim contactes molt encoratjadors sobre aquest punt. Metges eminents m'han dit que, encara que no estan d'acord amb el que nosaltres hem dit sobre la fecundació *in vitro* homòloga, creuen que, des del punt de vista científic, el text *Donum vitae* és inatacable. També reconeixen que és una contribució valuosa per al diàleg d'avui.

D'altra part, els sociòlegs arriben per camins molt diferents dels nostres a les mateixes conclusions, o sigui que una instrumentalització anònima de la concepció de l'home amenaça destruir l'ésser humà i la vida social.

Jo no dic pas que tothom estigui d'acord amb nosaltres, això seria absurd, però el diàleg existeix i es continua en condicions que milloren. Es reconeix, en efecte, cada vegada més la necessitat d'una contribució moral fonamentada sobre la nostra visió de l'home.

—Esteu en contacte amb les universitats catòliques que s'havien llançat en la fecundació *in vitro*?

—Sí, però volem respectar l'estructura episcopal de l'Església ja que l'interlocutor immediat sempre és el bisbe i no la Santa Seu. No volem per tant prendre el lloc del responsable que és el canceller de la universitat, però desitgem que sobre el terreny el diàleg sigui real i efectiu.

—S'ha parlat d'una nova encíclica sobre la moral. El projecte veurà la llum aviat?

—Sí, el Sant Pare ha anunciat aquesta encíclica. Però la data d'aparició no s'ha fixat encara.

—Es pot abordar la qüestió del paper de les dones en l'Església? Actualment les reivindicacions no vénen solament de les Esglésies d'Occident sinó de les del tercer món. Veieu una perspectiva de restauració del diaconat femení?

—No ho sé pas, ja que les

En la fotografia, l'arquebisbe de Cracòvia, monsenyor Karol Wojtyla, després Joan Pau II, papa, en una sessió conciliar.

conclusions dels estudis em semblen encara contradictòries: per alguns, no hi ha hagut mai un veritable diaconat femení. D'altres afirmen el contrari amb força. Cal doncs aprofundir aquests estudis, encara que jo pensi que aquest diaconat no podria ser simplement una restauració, les restauracions no són pas necessàriament les respostes als problemes del temps.

Al meu parer, no s'hauria de centrar massa el problema sobre el diaconat ja que la resposta seria molt parcial per diverses raons.

Les dones diaconesses estarien encara en una posició una mica secundària en relació amb els homes. Aleshores sorgiria una qüestió inevitable: per què assignar a les dones el tercer grau del sagrament després de l'episcopat i el presbiterat? Encara es parlaria d'una inferioritat de la situació de la dona a l'Església.

Però penso que tal resposta, contestant solament a una reivindicació de drets definits, desconeceria el sentit profund del sagrament. Aquest correspon al servei més humil. Aquest és el sentit que li donà el Senyor, rentant els peus als seus apòstols. És una visió errònia de fer del sacerdoti una prerrogativa car aleshores apareix com un dret negat a les dones. Si nosaltres romanem en la perspectiva dels drets en l'Església, aleshores perdem

de vista el fet que l'Església és sobretot una comunió amb el Senyor.

Finalment, em sembla que és nociu plantejar el diaconat per a les dones en un món funcional. Actualment hi ha massa tendència a situar els homes segons les seves funcions. I aquell que no n'exerceix cap, no és res. És la malaltia de la nostra societat. Les dones tenen la impressió de no poder retrobar la seva dignitat si elles no ocupen certes funcions a imatge dels homes. Al meu parer, és un error inserir-les així en un funcionalisme a l'interior de l'Església.

Certament, les dones tenen el dret de tenir funcions, però generalitzar el sistema no sembla pas una bona solució. Nosaltres hem d'aprofundir l'antropologia cristiana i precisar el què vol dir "ser home" i "ser dona". Mentre no hi arribem, les nostres respostes sobre el lloc de les dones seran insuficients.

Les injustícies increïbles

—Sobre la teologia de l'alliberament a l'Amèrica llatina, vós heu publicat dos textos, un més crític, l'altre més positiu. D'altra banda, l'Església catòlica i el Papa sempre han reafirmat el seu compromís a favor dels drets dels més pobres. On és actualment la vostra reflexió

sobre la teologia de l'alliberament?

—Anem vers un clima més serè ja que avui és ben clar, després dels esdeveniments de l'Europa de l'Est, que el marxisme no és pas un instrument científic de l'anàlisi de la realitat.

Ara bé, aquesta era la idea de certs teòlegs llatino-americans: segons ells, calia adoptar les anàlisis marxistes perquè eren científiques. Marx apareixia una mica com el nou Aristòtil al qual calia batejar igual que s'havia fet amb el filòsof grec.

Ara la situació és més clara. Certament que hi ha veritats en els textos de Marx, però com a tal, no pot ser considerat l'instrument científic de l'anàlisi de la realitat. Per altra banda, nosaltres mantenim diàleg amb els bisbes i els teòlegs llatino-americans i em sembla que es pot definir millor el que pot ser el paper de l'Església per ajudar a resoldre els problemes socials d'aquest continent. La doctrina social de l'Església s'ha de traduir en el compromís pastoral, i el que correspon als pastors, tenint en compté la subsidiarietat, és formar un laïcat responsable en política i economia, que es compromet a fer que cessin les increïbles injustícies socials.

—La Santa Seu està preparant un catecisme universal. Aquests dos termes, no són contradictoris en la me-

sura que un catecisme ha de tenir en compte la diversitat de les cultures i les mentalitats? No es corre el risc d'arribar a una simple uniformitat si la veritat catòlica és presentada exactament de la mateixa manera a tots els pobles?

—Jo faria, d'antuvi, una remarca jurídica. La Congregació per a la Doctrina de la Fe ofereix solament els serveis tècnics a la comissió dels 12 bisbes encarregats pel Sant Pare de redactar aquest text. Això no és pas el nostre catecisme i nosaltres l'examinem amb el mateix punt de vista crític que els altres.

Deixem a un costat el títol, i parlem sobretot de **compendium**, que vol oferir una presentació de la veritat catòlica a tot el món. Com diem a propòsit del pluralisme, penso que la unitat i la universalitat es condicionen. Si existeix una fe que expressa la nostra profunda unitat, aquesta s'ha de poder traduir en un text. Teniu raó de dir que aquesta unitat ha de ser universal i accessible a les cultures diferents, però la diversitat no pot excloure un llenguatge de referència que ens permeti reconèixer-nos en una mateixa fe. En aquest sentit, el catecisme universal vol ser un punt de referència per a la unitat en la universalitat.

Aplegat per BRUNO CHENU, YVES DE GENTIL-BAICHIS i GEORGES MATTIA (De "La Croix")

BARCELONA

• **FESTA MAJOR DE LA PARROQUIA DELS ÀNGELS.**- Se celebra dijous, 2 d'agost, diada de la Mare de Déu dels Àngels, amb misses a les 8.30, 11, 12, 13 i 19, i, a les 8 del vespre, la missa major con-

celebrada. Durant tot el dia es podrà visitar l'església i guanyar-hi el jubileu de la Porciúncula. L'endemà, divendres, la missa de les 8 del vespre serà en sufragi dels difunts de la feligresia.

• **SOLEMNITAT DE SANTA CLARA A PEDRAL-**

BES.- Començarà la vigília, 10 d'agost, a les 7 del vespre, amb una primera missa, precedida de les vespres i seguida de la celebració tradicional del trànsit. L'endemà, dissabte, a les 8.30, laudes; a les 12.30, ofici de lectura i sexta, i a les 18.30, vespres i missa de la solemnitat de santa Clara d'Assís.

GIRONA

• **ULTREIA INTERNACIONAL A LLORET DE MAR.**- Dissabte 11 d'agost, se celebrarà una trobada internacional de famílies cristianes, al col·legi de la Immaculada

Concepció, a les 10 de la nit, sota el lema "Juga net: Donar resposta al món no és una quimera; te la jugues?" Se'n pot demanar informació a la Casa Missió de Banyoles, tel. (972) 57 17 58, o bé al (93) 762 48 11 (hotel Taurus).

MISSATGE DE LA MARE DE DÉU A MEDJUGORGE

25 de maig de 1990

Estimats fills, us invito a decidir-vos seriosament a viure aquesta novena. Consagreu el temps a la pregària i als sacrificis. Estic amb vosaltres i desitjo ajudar-vos a créixer en la renúncia i la mortificació a fi que esdevingueu capaçs de comprendre la bellesa de la vida de la gent que es dona a Mi d'una manera especial. Estimats fills, Déu us beneeix dia rera dia i desitja el canvi de la vostra vida. Pregueu perquè tingueu la força de canviar la vostra vida. Gràcies per haver respost a la meua crida.

AMICS DE MEDJUGORGE - Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona).

418 48 48
Telefon de l'Esperança

EL BANC DELS ALIMENTS NECESSITA VOLUNTARIS

Persones que vulguin col·laborar desinteressadament amb una entitat d'interès col·lectiu sense finalitat de lucre, lliurant-se a una activitat que els ompli i doni sentit al seu temps lliure. Cerquem:

—Un home per a tasques administratives genèriques, si pot ser amb nocions d'informàtica. Dedicació de 4 hores diàries amb un mínim de 4 dies a la setmana.

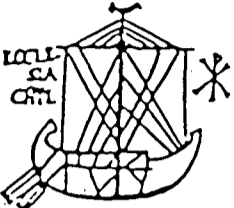
—Un home per a responsabilitzar-se del magatzem (entrades, sortides, control i distribució física). Dedicació de 20 hores a la setmana.

El lloc de treball és a la zona del Clot.

Cal que siguin persones sensibles i receptives pels problemes humans, però convençudes que per ajudar els altres cal evitar els sentimentalismes i cercar l'operativitat.

Cal escriure a mà un historial clar i detallat a RICARD FORASTER, Balmes 123, 3r 2º, 08008, indicant la referència 47.051.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

Centre diocesà de formació cristiana obert a laics —joves, homes i dones—, religiosos i religioses, que ofereix una visió global i actualitzada de la Teologia

Curs 1990-91

- ELS ESTUDIS DUREN TRES ANYS
- LES CLASSES SÓN VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOUS
- ATORGA EL «DIPLOMAT EN TEOLOGIA»

Informació i preinscripció a partir del 5 de setembre

SECRETARIA

De dilluns a dijous, de 6 a 9 del vespre
Diputació, 231 (edif. Seminari) Teléf. 254 19 63
08007 Barcelona

per una medicina **SOLIDÀRIA** amb el tercer món

MEDICUS MUNDI
ORGANITZACIÓ INTERNACIONAL DE COOPERACIÓ SANITÀRIA

per a més informació:
c/ Elisa 14, baixos • 08023 Barcelona
tel. 418 47 62 • 418 48 66

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

INTERESA persona jubilada per treballs administratius i preferentment amb coneixements dels temes bancaris; ctes. corrents, negociació d'efectes, etc. Jornada a convenir. Tel. 232 71 82.

SOLTER de 54 anys vol casar-se amb senyora o senyoreta formal. Telefoneu els vespres (972) 47 33 28.

S'OFEREIX noi de 19 anys, lliure del servei militar, titulat en Arts Gràfiques i autoedició, per a empreses relacionades en aquest sector. A més a més, posseeix un Macintosh SE amb 20 megues de disc dur i programes. Truqueu al tel. 377 87 47 de 2 a 5 de la tarda i de 9 a 11 de la nit.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

JOVE administratiu de 34 anys amb estudis universitaris voldria conèixer noies de 28 a 35 anys amb nivell cultural semblant. Escriuiu a l'apartat 2.039 de Sabadell.

ORGANISTA-concertista, amb interressantíssim repertori nacional i internacional, busca esponsor o agent artístic que ofereixi treball: concerts a catedrals, esglésies. Disposat a viatjar. Tel. 339 15 82.

MATRIMONI amb una filla de dos anys necessita Sra. o noia per tenir cura de la nena i de la casa. Preferent de parla catalana. Tel. 209 75 06.

ES LLOGA habitació per 1 mes o els 3 mesos d'estiu. Esmorzar i sopar inclòs. Tel. 429 08 22.

S'OFEREIX:
Organista amb experiència en bateigs, noces i cerimònies religioses. M. José Manllau. T. 447 31 55.

MALALTS-ANCIANS: Sra. amb carnet de conduir, s'ofereix tardes. Interessats truqueu a Elisa. Tel. 340 80 21.

SRTA. auxiliar adm. busca hab. econòmica preferència en casa Sra. sola amb dret a cuina i bany. Tel. 257 65 03 i 317-30 02.

ESTÀ en projecte l'obertura fraternitat de vida comuna. Voldríem que aquesta fraternitat fos una imitació de la casa de Natzalet: oració, treball, vida humil i senzilla. Interessats escriviu a l'apartat de correus 628. 43.080 Tarragona.

SUSPESOS classes particulars estiu EGB, BUP dona universitari. Preus econòmics. Tel. 301 58 27.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia "CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquitidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2º. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

.....	125 pts.
.....	250 pts.
.....	375 pts.
.....	500 pts.
.....	625 pts.
.....	750 pts.
.....	875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

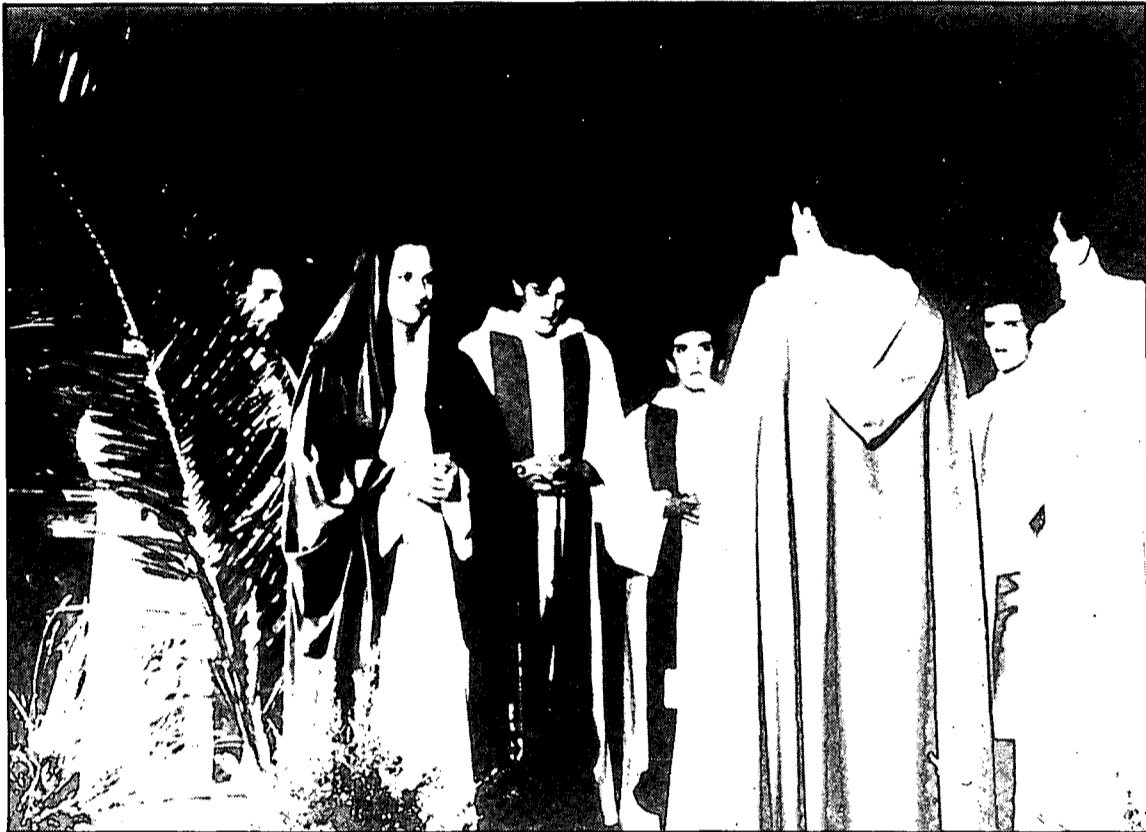
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 - Barcelona

TARRAGONA

Es representa des del segle XIV

El "Misteri" de la Selva del Camp

Des de l'any 1980 a la vila de la Selva del Camp (Baix Camp), els dies 14 i 15 d'agost, s'escenifica la Representació de l'Assumpció de Madona Sta. Maria, fet que suposa la recuperació per a l'escena d'una de les peces més importants del teatre català medieval. Es tracta d'una de les primeres produccions teatrals que es conserven senceres, ja que cal situar la data de la seva composició a finals del s. XIV; això fa que en pugem parlar com del Primer Drama Assumpcionista en llengua romànica, ja que els drames francesos i castellans conservats, són posteriors. També l'anomenat "Misteri d'Elx" és un segle posterior al "Misteri" de la Selva.

Uns dos terços de l'obra són cantats "a capella", és a dir, sense acompanyament musical, la qual cosa ajuda a ressaltar, si cal, la qualitat de la versificació i la riquesa lèxica del text.

Les acotacions de la consuetat indiquen clarament les melodies amb què s'ha d'interpretar el Misteri. Totes pertanyen al repertori de música

gregoriana i polifònica dels segles XIII i XIV i corresponen a himnes i cants litúrgics molt coneguts a l'Edat Mitjana.

L'església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp es converteix en el majestuós escenari on es desenvolupa l'acció teatral.

En cada moment una perfecta il·luminació assenyala el lloc on es desenvolupa l'acció,

ja que durant tota l'obra els actors són a la vista del públic, talment com si ens trobéssim davant d'un retaule vivent.

La Representació de l'Assumpció, reflecteix les tradicions que envoltaven la Festa de la Mare de Déu d'Agost. El tema central de l'obra, l'Assumpció de la Mare de Déu al cel en cos i ànima, no apareix als evangelis oficials, sinó que l'autor devia recórrer a les diverses versions del fet, que es troben als evangelis apòcrifs. Cal pensar que, en els seus orígens, la finalitat de la Representació era la de servir de catequesi als fidels assistents.

Tal com deia el professor A.J. Soberanas en el llibre commemoratiu del X Aniversari, "la peça que cada any escenifiquen no és en absolut una relíquia arqueològica esmorçada, sinó una obra plena de vida que agrada al públic, que entusiasma".

I és també una tradició consolidada i arrelada entre el poble de la Selva del Camp que cada any fa seus uns versos del s. XIV plens d'una bellesa lingüística, musical i espiritual.

FETS I CRITERIS

¿Som persones comunicatives?

En la societat actual, observem fortes contradiccions i contrastos en diferents camps. Per exemple, les persones tenim molts de contactes i, no obstant, les relacions interpersonals són molt pobres.

La persona es troba marcada per una mentalitat d'informacions massificadores. Els mitjans de comunicació engendren un circuit d'informacions, en sentit únic, que empobreix les relacions interpersonals. Així passa a casa amb la limitació del diàleg familiar davant de la televisió.

El mateix ritme de la vida social ofereix poques ocasions de calma i poc el clima de confiança que afavoreixen el diàleg i la comunicació interpersonal. Sembla, però, que l'estiu, i especialment els dies de vacances, és un temps adequat per conversar amb tranquil·litat i tenir comunicacions més personals.

Poden ser oportunes unes reflexions sobre les nostres converses i sobre el seu nivell de comunicació.

Tots, d'una forma o altra, tenim dificultats per comunicar-nos. Sovint tenim l'experiència que ens costa "trobar les paraules" per expressar una idea o un sentiment. També podem tenir la sorpresa de veure com unes paraules nostres són interpretades d'una manera diferent per part d'aquell que les rep.

Hi ha converses en les quals diem moltes paraules, però la "substància" és ben superficial. Així les converses a la barberia, a la perruqueria, o als viatges en tren.

Llargues "converses" sobre el temps, la famosa puntualitat dels trens suïssos, el partit de futbol, la moda, els preus del mercat... Totes són converses que en podríem dir "impersonals". A vegades és una manera indirecta d'autodefensa perquè l'altre "no es posi" massa en la nostra vida.

Un altre tipus de converses ja van un xic més endins. És quan parlem d'experiències personals, de problemes del treball, de la nostra família, de la nostra parròquia... Acolir aquestes comunicacions, i continuar en el mateix sentit, és respectar la persona que parla i fer avançar el diàleg més fàcilment cap a una major intensitat.

Es pot assolir, encara, un tercer nivell de comunicació quan hom comunica allò que porta "dins": sentiments, valors de la vida, conviccions personals, desigs i esperances. Quan això succeeix la relació és de persona a persona i el nivell és de plena comunicació.

Fóra útil, aquest mes d'agost, que examinéssim les nostres converses. Ens podríem preguntar: ¿Escolto amb atenció? ¿respecto les idees dels qui em parlen? ¿quan algú em parla d'un problema, segueixo la conversa o canvio de direcció? ¿explico els meus sentiments i les meves opinions?

Conversar és compartir. És ajudar-nos a créixer en la nostra maduresa humana i cristiana.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Logse

S'ha acabat el primer itinerari parlamentari de la LOGSE. I s'ha acabat amb un aparent consens de les forces polítiques. Només el PP resta fora, ens diuen. I el ministre responsable ha afegit que "no per raons educatives, sinó polítiques". Reacció curiosa, pròpia als coneguts desqualificatius del franquisme. Caldrà recordar que la raó parlamentària sempre és política, i que la raó educativa s'assenta —sortosament— a l'escola i no al Parlament? Seria millor no oblidar-ho. Entre altres coses perquè aquesta és la lògica des de la qual és possible jutjar si una llei és bona o dolenta. I aquí és on jo crec que falla la LOGSE com a projecte del Govern que és, que tampoc no és cap ximpleria recordar que la LOGSE, més enllà dels compromisos aconseguits per un anomenat "centre-esquerra", és un projecte socialista del Govern. I d'un Govern que es rescabala del seu "realsozialismus" amb aquesta mena de projectes.

El mateix ministre digué a les Corts, en presentar el seu projecte, que ell s'ocupava en la llei de "l'escola de tots", respectant, no caldria sinó, "les escoles d'alguns". Però sense atorgar-los l'atenció que només "l'escola de tots" mereix. Bé. Només que a partir d'aquesta frase començo a tenir la impressió que el ministre ha llegit la Constitució sense entendre-la. Amb la Constitució a la mà, article 27, aquí ja no hi ha més "escola de tots" que la que resulti de la suma articulada de totes les "escoles d'alguns". Abans de la Constitució el principi no era la no llibertat d'ensenyament, en la qual després l'Administració podia ser, o no, graciosament benèvola i concessiva. Després de la Constitució el principi és l'oposat, i l'Administració i el legislador

haurien de ser no benèvolos, sinó rigorosament coherents. Malgrat que després en la vida real això s'oblidi. Molt especialment per allò que anomenem esquerra.

En la nostra Constitució hi ha dos tipus de drets i llibertats. Els drets fonamentals i llibertats públiques, que constitucionalment tenen un tractament jurídic, legislatiu i de garanties, i els altres que en tenen un altre, menys rigorós en un i altre camp. Doncs bé, jo crec que la tradició socialista fa una altra divisió que no té res a veure amb aquesta. I distingeix, en la seva pràctica política, els drets/llibertats que sempre ha defensat (la vaga, per exemple, article 28 CE) i els drets/llibertats que mai no ha entès (la llibertat d'ensenyament, per exemple, article 27 CE). Els primers els garanteix, tant com pot. Els segons, si pot, els oblidat.

Última observació. La LOGSE pretén homologar, ens diuen; el nostre sistema educatiu al dels països similars, els de la Comunitat Europea, per exemple. Això és fals, per aparent que resulti la musical retòrica en ús. Potser la LOGSE s'assembla —una mica— a la manera de França. No s'assembla gens a la manera de Bèlgica, Holanda, Alemanya... I el dia que els comptes d'educació incloguin tot el que la gent gasta per compte propi, sense cap mena de desgravació, encara que només sigui per aprendre un anglès que haurien d'ensenyar-li de menuts, com els suecs, però que no ensenyen, veurem que queda de la famosa homologació. A cada u, el que li correspongui. A cada sant la seva espelma, i a cada vela el seu pal. També al pal dels contribuents. També al pal del ministre.

ANTONIO MARZAL
(De "La Vanguardia")

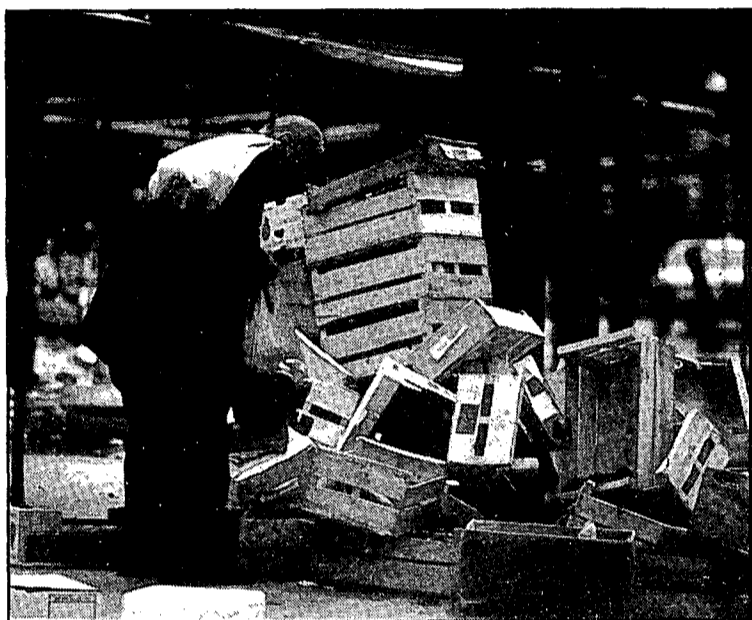
Va recaptar 50 milions l'any passat, la major part en el Dia de Caritat

Caritas malda per aportar solucions duradores als problemes puntuals

GIRONA.- Amb motiu de la celebració del Dia de Caritat la Delegació de Caritas Diocesana de Girona ha donat a conèixer el balanç econòmic de l'exercici de l'any 1989, que va registrar uns ingressos totals de més de cinquanta milions de pessetes. El capítol principal d'aquests ingressos és el corresponent a la col·lecta del Dia de Caritat que va suposar pràcticament el 40 per cent del total, seguit del capítol de donatius generals que van arribar al 30 per cent.

La major part dels diners recollits per Caritas van ser destinats a atendre necessitats primàries o directes de les persones i famílies. Bona part d'aquestes necessitats s'encarrien a través de l'anomenat Finestral de Caritat que rep les peticions de casos concrets i urgents, com són persones en atur o que no poden pagar el pis, la llum o el telèfon. Per aquest fi es van destinar uns vint milions.

Amb tot, aquestes ajudes no es donen sense fer un estudi previ de la situació del peticióari o de la família per tal de buscar no solament una solució transitòria, sinó permanent. Per això una assistenta social comprova les dades i fa un seguiment de com es gasten després els diners que s'han

donat i si els peticionaris compleixen les condicions.

Un altre capítol d'inversions notable és el referent a la formació dels joves desocupats pel qual s'han destinat uns cinc milions. Amb aquests diners s'han posat en marxa dos tallers de costura i confecció als barris de la Font de la Pólvara i de Germans Sàbat. A més, Caritas ha posat en marxa un programa de reforç escolar al barri de la Font de la Pólvara per a nois i noies que tenen problemes per seguir els

estudis de Formació Professional, mitjançant classes fetes per professors voluntaris. Un altre col·lectiu atès per Caritas ha estat el dels toxicòmans que ha ofert ajuda a més d'un centenar de drogaaddictes.

Precisament l'aportació de persones que ofereixen el seu

treball i el seu temps d'una manera gratuïta és un dels aspectes més importants de les ajudes de Caritas Diocesana i dels equips parroquials. Per això aquestes persones estan englobades en l'anomenat Servei de Voluntaris que compta amb més de quatre-cents inscrits. Entre ells hi ha nombrosos joves i en algunes parròquies de Girona, Figueres i Olot s'hi han incorporat també assistents socials.

El secretari de la Delegació Diocesana de Caritas, Jordi Homet, ha manifestat que "aquests equips de voluntaris són inherents a la raó d'existir de Caritas mateixa i tenen com a funció ser el braç de la caritat i de l'amor de l'Església vers els més pobres i marginats". Per la seva part, el bisbe monsenyor Jaume Camprodon, va escriure el Dia de Caritat que "no pot faltar en cap comunitat cristiana que vulgui tenir aquest nom un grup de persones, per reduït que sigui, que es preocupi per viure la caritat i que es posi al cap el sant i senya, la consigna d'aquest any:

Si compartim, n'hi ha per tothom".

Denúncies de Caritas de la Bisbal

Per la seva part l'equip de Caritas de la Bisbal d'Empordà ha denunciat les agressions físiques i morals a què es veuen sotmeses sovint persones de la població. Concretament, Caritas afirma que "els nens i nenes tenen por tot anant a l'escola; persones grans són atropellades, robades i ferides; n'hi ha que veuen violats els seus drets d'intimitat de domicili; les esglésies estan tancades per evitar contínues accions vandàliques; i hi ha agressions constants a la capella de la Mare de Déu de Montserrat".

Caritas de la Bisbal també denuncia la situació de les persones que no saben o no poden fer altra cosa que robar, agredir i malversar. I afirma que es tracta de persones amb un futur més desgraciat que el de les seves mateixes víctimes.

M. CABALLÉ

Ha mort mossèn Lluís Feixas, rector d'Hostalets d'En Bas

El rector de la parròquia garrotxina d'Hostalets d'En Bas, mossèn Lluís Feixas i Mercader, ha mort a l'edat de 76 anys quan en feia onze que ocupava aquest càrrec. Mossèn Feixas havia nascut a Sant Esteve d'En Bas el 28 de gener de 1914 i als dotze anys va iniciar a Olot els seus estudis de capellà que més tard va continuar al seminari de Girona, essent ordenat el juliol de l'any 1940.

El bisbe Cartaïa el va nomenar tot seguit vicari de Sant Joan les Fonts i poc després, vicari d'Arenys de Munt. A partir de 1945 va ser rector successivament de les parròquies de Maçanet de Cabrenys, Camprodon, Canet de Mar i Calella. Per fi, l'any 1979 va ser nomenat rector d'Hostalets d'En Bas on ara ha mort confortat per l'afecte de tots els feligresos. Deixa un germà també sacerdot, mossèn Ramon Feixas, adscrit a la parròquia de Sant Esteve d'Olot.

M.C.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

Informar o deformar?

Abans de posar-me a escriure, avui, m'ho he estat pensant molt, perquè si bé per una part en sentia un irresistible impuls, per una altra part em feia molta mandra posar-m'hi, per dues raons: la primera que des del moment en què jo escric fins al moment que això sigui publicat passaran massa dies, i segona per la por de ser mal interpretat.

En efecte, tinc por que a algú l'hi pugui semblar senzillament una carregada contra una part del gremi dels periodistes. Per això, quan m'he decidit a posar-me a escriure, he cregut que, d'antuvi, caldria explicar una mica el meu punt de vista, que és el següent:

En resum, és més difícil caminar animosament endavant contra tots els obstacles i totes les temptacions, que deixar-se dur per les modes, emprendre el camí fàcil i donar allò que creiem que hom espera de nosaltres, encara que allò no sigui, ni de bon tros, el que en consciència creiem que hauriem de donar. Exposat aquest principi, explico el fet que ha provocat l'article:

Amb motiu de la recent mort, a Barcelona, del polifacètic Màrius Cabré, vaig sentir primer la notícia per ràdio i després per TV, i l'endemà als diaris. Com si amb això esgotessin el tema, els diversos periodistes, en els diversos mitjans de comunicació, van coincidir, en quatre ratlles a la ràdio, en un parell de minuts a TV i en un parell d'holandesos als diaris, tant als titulars com al llarg de la notícia, la informació ens deia que havia finat Màrius

Cabré, de tants anys, que havia estat torero i que havia tingut un idil·li amb una artista del cinema. I punt final.

Amb tota sinceritat, si davant la mort d'una figura catalana tan polifacètica, tots els periodistes, només saben destacar que havia estat torero i que havia tingut una aventura amorosa amb una artista, no dubto a afirmar que això no és informació sinó autèntica deformació dels seus públics ocasionals o addictes. Tota la vida d'un home de setanta-cinc anys, de la talla i de l'historial de Màrius Cabré, pot quedar plasmada en aquests dos episodis de la seva vida? No valia la pena destacar aspectes intel·lectuals, professionals, cívic o patriòtics? No sé si els periodistes han estat injustos amb el respectable personatge per mandra de posar-se a recollir dades més importants i més adequades, o si honestament s'han quedat satisfets amb aquest tipus de notícia, tan superficial i tan lleugera. A mi em sembla injustificable que, a una sola veu, tots els mitjans d'informació s'hagin limitat assenyalar aquestes dues fites per tot comentari biogràfic en el dramàtic i emotiu moment del seu traspàs. De debò, n'he sentit vergonya.

Al final, ja no sé si sóc un tipus estrambòtic gairebé antediluvià, o bé si l'homo sapiens potser és molt homo, però que de sapiens en té ben poc.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

XXX Capítol Provincial dels Caputxins catalans

Una fraternitat orant i missionera

ARENYS DE MAR.— Del 2 al 7 de juliol, ha tingut lloc al convent d'aquesta població, la celebració del XXX Capítol provincial dels frares menors caputxins de Catalunya i les Illes, sota la presidència del P. Francisco Iglesias, conseller general de l'Orde, i la participació de la totalitat de caputxins que treballen en el nostre país, a més dels delegats de les fraternitats missioneres al tercer món.

El P. Joan Botam ha estat reelegit provincial, amb un equip de consellers format pels germans Enric Castells, vicari provincial, de la fraternitat de Sarrià, Mateu Sanchimens i Jacint Duran, de la fraternitat d'Arenys de Mar i Pere Arrufat, de la de Manresa.

Un aplec de germans per reflexionar i pregar

El Capítol, en línia franciscana, no és tan sols una trobada de religiosos per elegir o reelegir superiors i consellers. És, sobretot, un aplec de germans, els quals es reuneixen per reflexionar i pregar a la llum de l'evangeli del Senyor Jesús. I això, a partir de la fraternitat com a base i projecció de l'activitat apostòlica en clau minorítica, és a dir, de servei.

I aquesta consciència de fidelitat a la vocació franciscana, al nostre poble i a la nostra Església, és el que ens ha empès a dialogar sobre dos temes profundament vinculats al carisma de Francesc d'Assís: pregària i missió. I tot, fonamentant-nos en el "Projecte de Província", inspirat en la regla i vida de sant Francesc i en les constitucions caputxines. La pregària, unida a la idea de desert i contemplació, ens va estimular

El reelegit provincial, pare Joan Botam (centre) i els seus quatre consellers.

ara fa tres anys a iniciar una bella experiència a Sant Martí del Montnegre, on els germans, especialment els joves formands, es troben sovint per concretar aquest aspecte vital de la vida franciscana. Esperonats en el camí fet i esperançats en un futur immediat, el Capítol ha pensat la manera d'incrementar aquesta experiència, invitant tots els germans de la província, tots ells inserits enterament en serveis ministerials, a fer-s'hi presents en períodes més o menys llargs, en un clima de silenci i solitud.

Dimensió missionera

I al seu costat, la destinació del convent d'Igualada com a casa d'espiritualitat, de cara, especialment, als altres sectors de la família franciscana, però obert a tots els grups i moviments eclesials de casa nostra.

El diàleg sobre el treball evangelitzador dels caputxins catalans en terres americanes, ens aproxima a la fraternitat de Letícia (Amazònia), plenament identificada amb les prioritats de solidaritat amb els més pobres, en aquest cas, els indígenes. I amb ells, a les fraternitats de germans de Costa Rica, Nicaragua i Mèxic.

En la darrera eucaristia del Capítol, presidida pel bisbe de Girona, mons. Jaume Camprodon, acompanyat pel ministre provincial dels framenors i amb assistència de representants de l'Orde Franciscà Seglar, els franciscans caputxins catalans reafirmaren solemnement el seu compromís de servei a l'Església en comunió amb els altres germans i germanes que viuen l'experiència de Francesc d'Assís.

J.- M.G.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Casals d'estiu

Durant l'estiu s'agreuja la situació de moltes famílies que no poden comptar amb el menjador escolar per als seus fills. Desgraciadament l'oferta de casals d'estiu és limitada i no sempre inclou el menjador. Quan n'hi ha, les beques no donen per a tothom qui en necessita.

145.- Mare de família amb quatre fills petits a càrrec seu per mort del marit. A causa de la llarga malaltia la situació és precària. Per a ajuda aliments, llum i aigua, 72.861 ptes.

146.- Esposa abandonada, amb un fill de 8 anys. Fa feines eventuais però no pot cobrir les necessitats bàsiques. Per a evitar el desnonament urgeixen 147.000 ptes.

147.- Emigrant espanyol ha tornat malalt després de molts anys de feina seguida. Espera poder cobrar la pensió d'invalidesa. L'ha acollit la seva mare ja gran. Per a ajuda aliments, 40.000 ptes.

148.- Esposa separada. Té un fill que viu amb els avis. Ella està malalta i necessita un tractament que no cobreix la sanitat pública. Puja 90.000 ptes.

149.- Peó malalt. Té dos fills. Subsistien de la recollida de cartons. Ara tramita una pensió d'invalidesa. Per a deutes de llum i de lloguer li calen 31.385 ptes.

150.- Viuda amb dos fills petits. La pensió de viduitat i d'orfandat pugen en conjunt 27.106 ptes. Per a deutes que ha de pagar demana 20.000 ptes.

151.- Família nombrosa, sense ingressos estables. Han de fer front a arranjaments urgents del pis on viuen. Necessiten 70.000 ptes.

152.- Mare de família amb tres fills a càrrec seu. El pare és a la presó. Demana ajuda per a aliments. Urgeixen 25.000 ptes.

153.- Pare de família en atur. Ingressa 35.000 ptes. mensuals mentre fa un curs de formació ocupacional. Té rebuts pendents d'aigua i de llum. Són 29.201 ptes.

154.- Senyor solter ja gran. Té poca salut. Demana ajuda per poder comprar una rentadora. Li falten 30.000 ptes.

155.- Pare de família amb dos fills petits (un d'ells acabat de néixer). La mare està delicada. La situació laboral és inestable. Demanen ajuda per a deutes de lloguer. Són 67.221 ptes.

156.- Esposa abandonada, amb una filla de tres anys. Els seus ingressos no li permeten fer front a un deute de lloguer que té pendent. Necessita 45.375 ptes.

14/1.- Matrimoni jove amb dos fills petits. Subsisteixen amb dificultat de la venda ambulants; demanen ajuda per comprar gènere. Són 25.000 ptes.

14/2.- Pare de família amb ingressos precaris demana ajuda per a deutes de lloguer que no pot pagar. Li calen 40.000 ptes.

14/3.- Família nombrosa. El pare és pensionista. Acullen una filla casada, el seu marit a l'atur, i un nét. Demanen ajuda per a deutes de llum i d'aigua. Són 25.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

IMPROMPTU

Tuf

Anant pel món, sigui en tren, cotxe o autobús, no és rar sentir de tant en tant una bafarada d'aire enrarit, pudent, procedent d'algun abocador mal instal·lat o d'alguna indústria poc curosa del medi ambient. També passa a ciutat, però entre la pol·lució i que el clavegueram no sempre va amb la fluïdesa que caldria, arriba un punt que no es percep i resta incorporat a la normalitat de cada dia.

També resulta normal, malauradament, altra mena de tuf que no prové ni de fàbriques, ni d'abocadors, ni clavegueres, sinó del fons de cors agrejats, incapaces de superar la pròpia frustració. Cors que no tenen altra preocupació que fer difícil el viure del pròisme. Cors que s'han tancat en una forma de contemplar els problemes i no albiren més solucions que les que els dicten els odis i rancors que constantment congrien, i els fa sortir a flor de pell aquesta mena de tinya difícil de netejar. I tot tufeja al seu voltant.

Un exemple, ben actual, és el del desenterrador de llicències de construcció que vol escatir si la del temple de la Sagrada Família és en regla... ¿ordenarien, si no fos en regla, que es destruís tot el que s'ha construït després de la mort de Gaudí? Potser és precisament el que alguns voldrien.

Si no s'hagués produït l'aldarull de dies enrera, aparentment dirigit contra l'obra de l'escultor Subirachs, aquesta diguem-ne investigació no hauria passat d'anècdota.

Però ara tufeja a vell i obsolet anticlericalisme.

ORIOL CAMPS

CARTA DOMINICAL

Un home a qui va convertir l'alegria

"Tocant al segon pilar, a l'entrada del cor, a la dreta del costat de la sagristia". Recorda el lloc amb una exactitud total, alguns anys més tard. En un dia de Nadal, Paul Claudel va tenir una experiència que va transformar la seva vida. Fou una il·luminació instantània que el va fer obrir rotundament, a ell que es movia en la increença, a una fe confiada. La raó que el va impulsar a creure fou tan senzilla com aquesta: "La gent que creu és feliç". No va tenir necessitat de trencar cap estructura del pensament positivista que ell retenia. Senzillament la va abandonar; en va sortir.

Deixar transparentar l'alegria —segon fruit de l'Esperit, que posseeix qui viu la fe i de la fe— continua essent avui un gran testimoniatge. D'una manera semblant a la llum que brilla més en la foscor nocturna, l'alegria és més notòria en un ambient de tedi, por o mal-humor.

L'alegria és el tarannà de qui viu amb goig la seva concreta professió o vocació, amb profunditat cristiana les alegries, amb paciència les dificultats, amb esperança el dolor; aquesta alegria es fonamenta en la seva confiança en Déu: és la fe feta vida.

En l'extrem oposat als cristians com els qui donaren a Claudel, per mitjà de la seva alegria, la pista de la fe, hi ha els qui se senten avergonyits de transparentar aquesta fe en la vida, o bé acomplexats davant de l'ateu o de l'agnòstic, com si aquests, com a tals, el superessin en alguna cosa. Una positura o l'altra tenen molt a veure amb la profunditat i la tensió de la vida interior: la de l'Esperit en la nostra ànima.

És molt cert que algun creient es pensa que ha d'aprendre molt més de l'ateu, en la mesura que ell no li pot donar tantes lliçons, per la seva dèbil identitat cristiana.

En una consciència creient, però on la imatge de Déu és enfosquida o mutilada, no hi ha capacitat de provocar l'interrogant —tampoc l'alegria existencial— a qui es debat en la increença.

A tots els qui hem estat batejats en l'Esperit Sant ens ha estat donat un sentit de la vida (Saviesa) que ens emplena d'alegria en la mesura que som conscients d'aquest sentit i hi som conseqüents.

+ RICARD M., arquebisbe de Barcelona

El Dr. Jordi Craven-Bartle, Cap del Servei Clínic d'Oncologia de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, a "Catalunya Cristiana"

La paraula càncer no és sinònim de mort

Això ha manifestat a "Catalunya Cristiana", el Dr. Jordi Craven-Bartle i Lamote de Grignon, cap clínic del Servei d'Oncologia de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, president de la Societat Espanyola d'Oncologia i Radioteràpia, que ha assistit el passat maig a un Congrés Internacional d'Oncologia celebrat a Anvers, Bèlgica, on s'aplegaren representants de totes les associacions del món que investiguen aquesta malaltia.

El Dr. Jordi Craven-Bartle ha seguit una trajectòria ascendent en el camp de la investigació del càncer i, a més de ser el primer responsable del Servei Clínic d'Oncologia d'un dels centres hospitalaris més equipats del país, és un metge preocupat per la vessant humana del pacient. Sobre aquest últim aspecte ha girat la nostra conversa.

ESBRINAR L'ÍNDIX CULTURAL DEL MALALT

—La societat es planteja l'alternativa de manifestar al pacient que té un càncer i que es morirà, o d'enganyar-lo, promentent la seva total recuperació. Com veu el problema, doctor?

—Hi ha pocs malalts que siguin conscients del procés de la seva malaltia i del procés terminal. La nostra societat nega la mort i no prepara les persones per fer allò que podrien i voldrien fer: acomiadar-se i preparar les coses. En general, tothom amaga la malaltia, començant pel mateix pacient que no pregunta res, i continuant pels familiars que s'horroritzen només de pensar que el "seu" malalt arribés a conèixer la seva situació. La majoria d'aquests pacients moren sense adonar-se'n: acluquen els ulls com quan neixen.

UN EQUIP INTERDISCIPLINAR

El cap clínic d'Oncologia de l'Hospital de Sant Pau es manifesta partidari d'un possible equip que fes viable el seguiment terminal del malalt. Un equip interdisciplinari format pel metge que coneix l'es-

"La nostra cultura nega la mort, i això dificulta el seguiment d'un malalt de càncer irreversible o que es troba en fase terminal. Ara bé, el mot "càncer" no és sinònim de mort: la investigació ha avançat molt en aquests darrers anys, i amb una acció conjunta de la medicina preventiva, de la Sanitat pública i de tots els ciutadans, es podria erradicar, i moltes vegades curar, aquest mal que tan atemoreix".

tat del pacient i el seu pronòstic, amb infermeres, un sacerdot i alguna altra persona. Un equip que fos qualificat.

—Insisteixo en l'aspecte de

qualificat, perquè no sols es pot fer amb bona voluntat. No pot dur-ho a terme un metge que acaba la seva llicenciatura i que té el desig d'atendre malalts ter-

minals, ni tampoc el capellà amb les mateixes bones intencions. Per aquesta comesa són necessàries dues coses: coneixements i alta sensibilitat. La sen-

sibilitat humana és un do que difícilment es transmet: tenir capacitat per un moment donat, per entendre, per intuir, per posar-se en la pell d'aquella persona i ajudar al creixement d'allò que pot tenir al seu interior, és una cosa que difícilment s'aprenen en un manual o en un llibre.

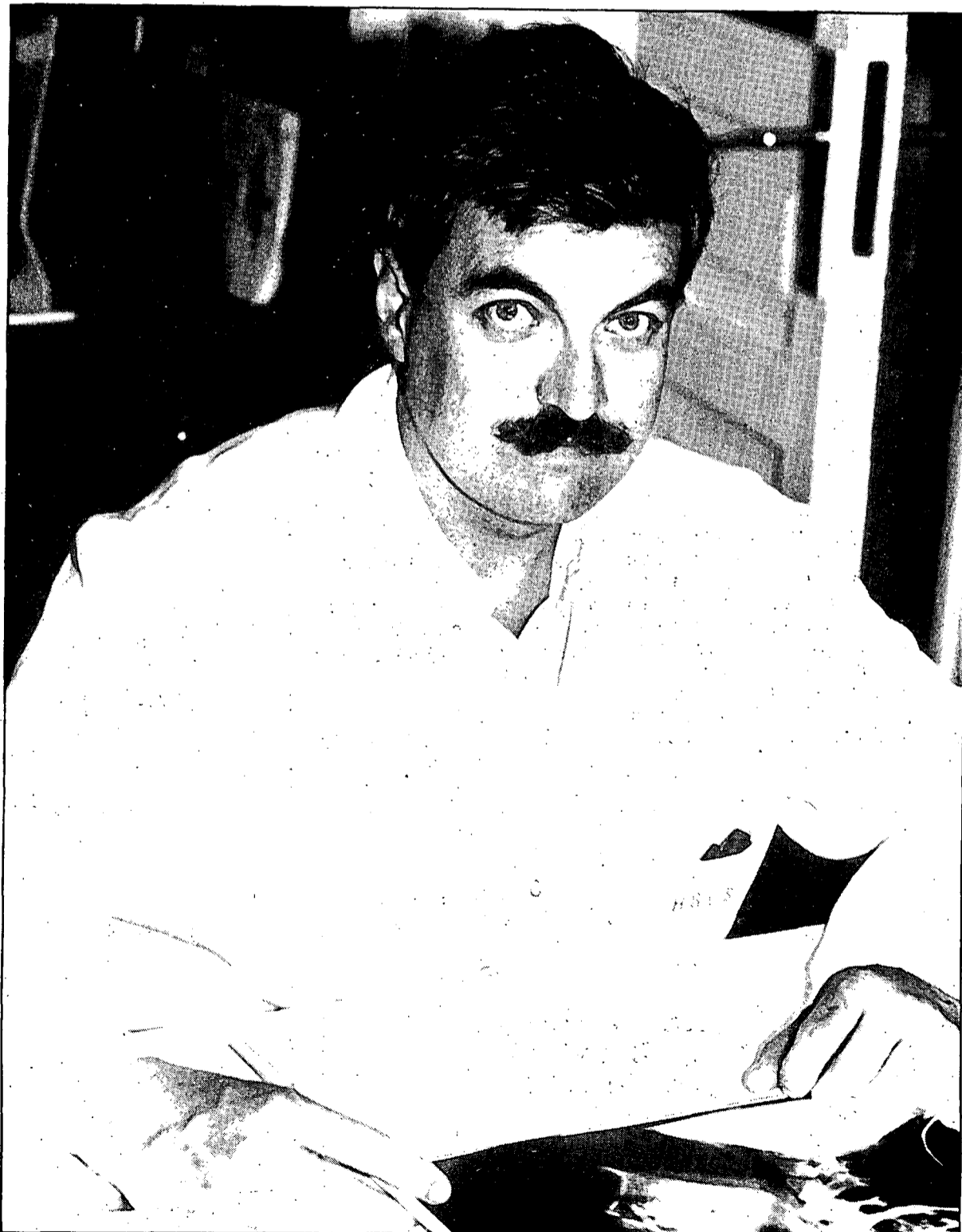
CAL DIR LA VERITAT, PERÒ EN EL SEU DEGUT TEMPS

Al Dr. Craven-Bartle, li pregunto què troba més a faltar el malalt en la seva situació greu, irreversible.

—És difícil generalitzar. Tinc la impressió que el que més troba a faltar el malalt és el seu propi esperit. A mi em semblava que, per les pel·lícules que havia vist de petit i els llibres que llegia, quan una persona es moria cridava les persones que estimava i se'n acomiadava, com llegim en algunes novel·les i en la mateixa Bíblia, i em semblava que seria com moriríem nosaltres. Quina decepció quan veig que la gent no fa res d'això! Es moren sense deixar-nos un testimoni que ens transmeti aquella lliçó que havien de donar al final; no fan res de tot això. A mi em queda el dubte de pensar: és que no els hem motivat? És que no els hem ajudat a fer el creixement que havien de fer? Miri: Què és més important perquè el blat doni bon fruit: el qui sembra la llavor, o saber com està la terra que rep la sement? De què s'ajudarà que preparem uns equips amb els màxims coneixements per ajudar a ben morir, si l'ésser humà està aterrit per la idea de la mort, perquè mai en la vida no s'ha imaginat que ell mateix pogués morir, ni ha procurat el mínim creixement de la seva espiritualitat? Pot ser creient o no creient, partint del pressupost que sigui, però ha amagat des de la seva infantesa l'existència de la mort i l'ha negada. Aleshores tan important és una cosa com l'altra: tan important és que la terra estigui preparada i assaonada, com que la llevor sigui bona i se sembri en el bon moment.

—N'hi haurà d'altres que voldrien ser ajudats.

—Evidentment, tot i que en nombre inferior. Hi ha qui vol

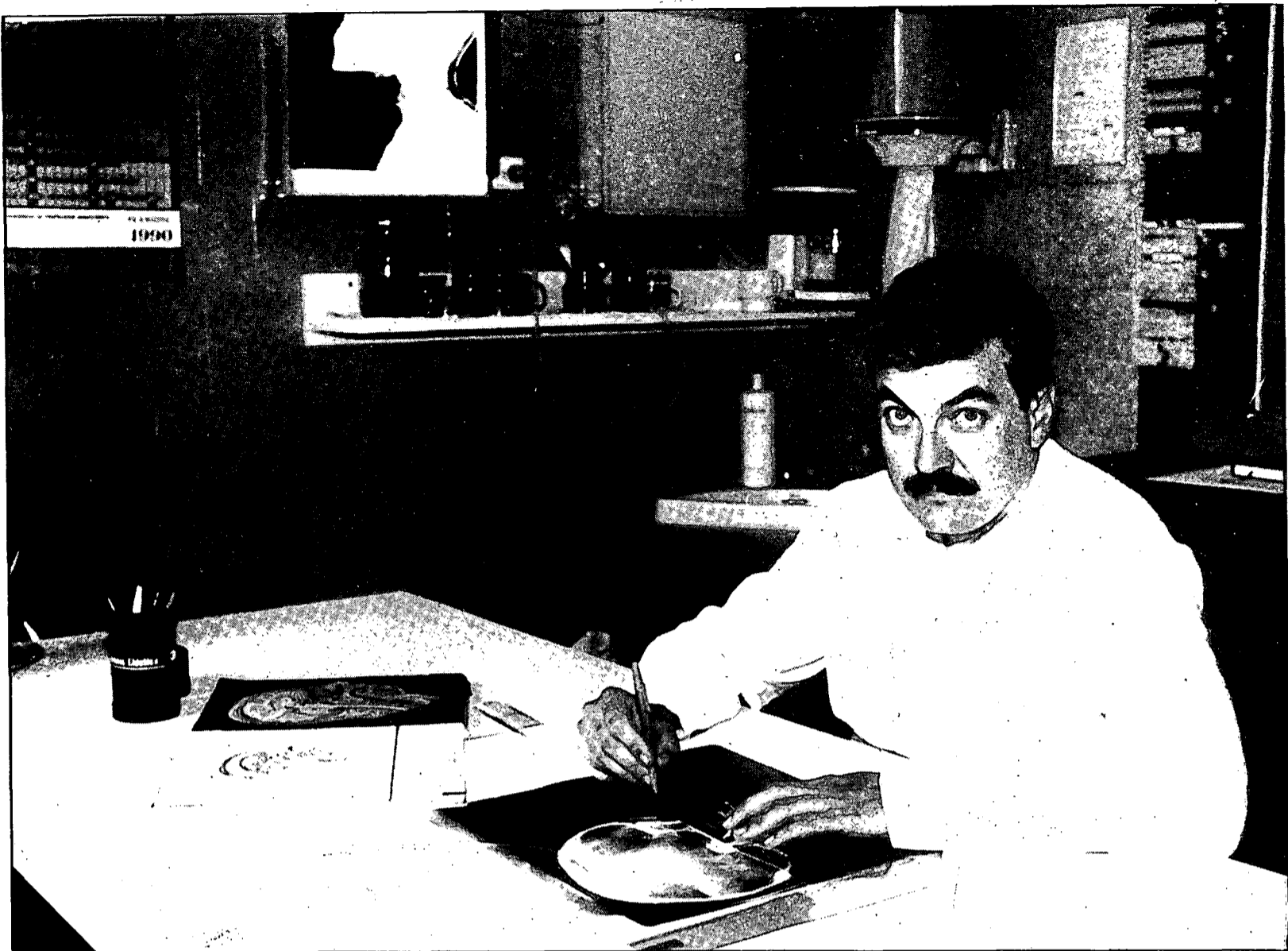
El Dr. Jordi Craven-Bartle és cap clínic d'Oncologia de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona.

Cal un equip qualificat per al seguiment terminal del malalt

Un diagnòstic precoç podria guarir moltes vegades el malalt

El paper de l'oncòleg no comença quan el malalt està a les acaballes, sinó quan el noi comença a fumar als 16 anys

Davant el creixement espiritual d'un pacient terminal, cal escoltar-lo, estimar-lo i admirar-lo

de el miris cara a cara, que l'advis a entendre el que li està passant. Un exemple il·lustratiu: al principi, jo treballava a l'hospital com a resident. Passava un dia visita a una malalta que s'estava morint de metàstase de fetge procedent d'un càncer de mama. Anava amb un metge que digué a la malalta: Sra. Maria, quina cara que fa aquí; això va molt bé". Després vaig quedar sol amb ella per fer una exploració més detinguda, i ella em digué: "Quin ximinet aquest home; fer-me creure que estic més bé, quan m'estic morint". Em preguntà si arribaria a Nadal, i jo, veient aquella dona inflada, amb tota la meua experiència, però amb tota la feia absoluta innocència, vaig contestar-li: "Miri, em sembla que no". L'endemà va cridar un sacerdot, que celebrà la missa a la seva habitació, va demanar també el notari, féu testament, va preparar les seves coses i va morir als quinze dies. Jo va deixar un paperet que deia: "Moltes gràcies, doctor, per haver-me permès fer tot allò que havia de fer".

—Admirable!

—Hi ha persones que estan preparades perquè els diguis la veritat, i la hi has de dir per dura que sigui, sempre, però, amb un grau de sensibilitat i noblesa. Pots dir: "Ja estem al final". Jo vaig agafar una cadira i seure al costat i donar-li la mà, i mirar-li els ulls i dir-li: "Estem junts fins al final, si cal; el frimient el traurem; el dolor vencerem".

—Altres no voldran saber res de tot això, com ja deia els ans.

—Així és. Hi ha qui vol la negació absoluta; no vol saber res ni t'ho pregunta. Són persones que han passat tota la vida negant l'existència de la mort, i no podràs fer-los entendre, en els últims dies de la seva vida, que la mort existeix, i que potser la vida tenia un altre sentit.

ASSEURE'S AL COSTAT DEL LLIT

—Alguns diuen que el metge és per ajudar a viure, i el capellà per ajudar a ben morir. Ho té més difícil el capellà, no li sembla?

—Jo crec que tots dos, metge i sacerdot, han d'ajudar cadascú des del seu àmbit propi. És clar que el metge pot actuar professionalment, sense el que en diem transferència afectiva, sense arribar a estimar el malalt i sense que el malalt se l'estimi. Això el sacerdot no ho podria fer mai. L'ideal seria establir aquell equip o grup del qual parlàvem abans. L'equip hauria d'estudiar, primer, qui és el malalt, el seu context cultural, si té assumida o no la seva situació, si ha aconseguit una riquesa espiritual, què és el que vol, què és el que espera de nosaltres. Tot això seria antecedent.

—I després?

—Després, com ens podem adaptar al malalt. Miri: estem acostumats que el metge sigui sempre el que diagnostica, el qui dictamina el tractament, el qui parla i mana, però s'arriba d'alguna manera "al fracàs de la medicina" quan diem "no en sabem més". Aleshores cal ser capaç de no passar de llarg de l'ha-

bitació per visitar un altre malalt; és necessari agafar una cadira i asseure's al costat d'aquell llit i donar la mà a aquella persona encara que no parli. Potser pots tenir l'oportunitat que comenci a dir alguna cosa. Potser d'aquell silenci en neixi alguna realitat, i si el malalt té capacitat d'intuïció ja pot entendre moltes coses. No és fàcil això per un metge, perquè pressuposa tenir temps per escoltar-lo i perquè reclama també que tinguis la capacitat de mirar-lo i que et miri. De tot això no s'ensenya res a la Facultat...

MANCA EL DIAGNÒSTIC PRECOÇ

El Dr. Craven-Bartle lamenta la manca de diagnòstic precoç del càncer en els ambulatoris i en moltes clíniques. Si es fes a temps podrien eradicar-se i fins i tot curar-se molts càncers.

—És evident. La perspectiva de l'oncòleg és de les situacions més malaurades dins el marc de la Sanitat Pública, donat que durant molts anys a l'oncòleg se l'ha cridat només quan ja no hi ha res a fer. I en això hem de canviar. El paper de l'oncòleg no neix quan el malalt ja està a les acaballes, sinó quan aquell noi comença a fumar als 16 anys, per convèncer-lo i convèncer les autoritats sanitàries i els seus pares que han de prohibir que fumi; és important que arribi a les escoles el missatge de prohibir els cancerígens, de prohibir hàbits alimentaris incorrectes. Per altra banda cal persuadir els ciutadans que el càncer es pot

curar si es fa un tractament adequat i correcte. Nosaltres hem d'actuar sobre les autoritats per crear una planificació global a l'escola, a les indústries, als llocs de treball, etc. i unes estructures que permetin un diagnòstic precoç.

—Es fa això?

—No, per desgràcia! Jo sóc testimoni d'excepció que als hospitals vénen a morir tots aquells malalts que ho han provat tot en algunes clíniques i altres llocs, i quan es queden sense diners vénen a morir aquí. Miri: el càncer, quan neix, normalment avisa. Hi ha uns signes mínims: una piga que canvia de color, una úlcera que sagna, un canvi del funcionalisme intestinal, un canvi de veu, una expectoració hemoptoica, etc. Quan una persona es troba així ha de recórrer al seu metge i, si el diagnòstic és precoç hi ha molt a fer. Es podria dur a terme un tractament que no implica amputació, i per descomptat, no implica la mort d'aquella persona. Però això vol una reestructuració sanitària general; vol dir que el metge de capçalera ha de poder diagnosticar el càncer. Quan en els ambulatoris no es pot fer ni una biòpsia, ¿com diagnosticar el càncer? Si no hi ha ni les estructures per fer anatomia patològica, que és el mitjà per diagnosticar-lo!

—Aleshores, qui diagnostica la malaltia?

—Ho fan els grans hospitals, però moltes vegades fent tard. Cal entendre una vegada per sempre que el mot "càncer" no és sinònim de "mort". Amb un diagnòstic a temps, podríem dominar moltes vegades aquest

mal i arribaríem a curar el malalt, tot i que altres càncers no els curem per ara ni ens en sortim.

—Pel que veig, els metges oncòlegs ho teniu difícil, tant professionalment com en la vessant del seguiment humà del malalt.

—Miri: hem parlat de la feina més desagradable per a nosaltres. Amb tot haig de confessar que a voltes he vist morir persones que m'han impressionat per l'enteresa, la noblesa i el creixement espiritual. Per a mi i per a tot el personal sanitari, aquests casos han estat un testimoni profund, com un raig de sol. L'emoció que em produeix veure una persona que ha fet un autèntic creixement espiritual i que m'ha enriquit amb la seva actitud! Miri: m'he acostumat a la dissecció de cadàvers i fer-ne trossets sense el més mínim mareig o angúnia, cosa que no em puc permetre. Però a vegades, em costa d'aguantar l'emoció que em produeix veure una persona que em diu una paraula d'engrandiment interior! Quan més gran em faig, més m'arriba a dins aquest sentiment, i és a la inversa d'aquell enduriment que pot semblar que anem adquirint els metges. Potser sí que ens endurim davant un cadàver, davant la sang, perquè aquestes coses fan angúnia a tothom, però davant el creixement espiritual d'un pacient terminal, tinc un respecte per ell cada vegada més profund, i sóc capaç —diria— d'intuir-lo, d'escoltar-lo, d'estimar-lo i admirar-lo i fins hi tot d'envejar-lo!

FRANCESC GAMISSANS

CALENDARI

29 de juliol. Diumenge XVII del temps ordinari. Sta. Marta, vg. Sts. Olaf, rei, mr. i Adam.
 30 de juliol. Dilluns. Sts. Pere Crisòleg, b. dr.; Abdó i Senén (Nin i Non), mrs.
 Festa major a Orrius, St. Vicenç dels Horts i Sarral.
 31 de juliol. Dimarts. Sts. Ignasi de Loiola, fdr.; Fabi, mr. i Germa, bisbe.
 Festa major a Sort.
 1 d'agost. Dimecres. Sts. Alfons Mª de Liguori, b. dr.; Fèlix, mr. Stes. Fe, Esperanza i Caritat, vgs. mrs.
 Festa major a Alella, Gerri de la Sal, St. Feliu de Guixols, Vilajuïga i altres pobles.
 2 d'agost. Dijous. Mare de Déu dels Àngels. Sts. Eusebi de Vercel·lí, b. i Esteve I, p. mr.
 Festa major a Oliana, Viladomat i Vila-sacra.
 3 d'agost. Divendres. Sts. Gama-liel i Nicodem, cfrs.; Gustau, bisbe. Stes. Lídia i Cira, vgs.
 Festa major a la Garriga, Pardines i St. Esteve Sesrovires.
 4 d'agost. Dissabte. St. Joan M. Vianney, patró de la clerecia i Sta. Perpètua, mr.
 Festa major a Argentona, Pals, Pobleda, Rasquera i Serra d'Almós.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

29 de juliol. Diumenge XVII durant l'any. Lectures: Primera 1 R 3,5,7-12; Salm 118; segona Rm 8,28-30; tercera Mt 13,44-52.
 30 de juliol. Dilluns de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 13,1-11; Dt 32,18-21; segona Mt 13,31-35.
 31 de juliol. Dimarts de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 14,17-22; Salm 78; Mt 13,36-43.
 1 d'agost. Dimecres de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 15,10,16-21; Salm 58; segona Mt 13,44-46.
 2 d'agost. Dijous de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 18,1-6; Salm 145; segona Mt 13,47-53.
 3 d'agost. Divendres de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 26,1-9; Salm 68; segona Mt 13,54-58.
 4 d'agost. Dissabte de la setmana XVII durant l'any. Lectures: Primera Jr 26,11-16; Salm 68; segona Mt 4,1-12.

Litúrgia de les Hores Setmana I

Diumenge: XVII de durant l'any. Propi del temps.
 Dilluns: De fèria.
 Dimarts: St. Ignasi de Loiola, prevere. Memòria obligatòria.
 Dimecres: S. Alfons Mª de Liguori, bisbe i dr. de l'Església. Memòria obligatòria.
 Dijous: De fèria.
 Divendres: de fèria.
 Dissabte: St. Joan Mª Vianney, prevere. Memòria obligatòria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La moda

Fascinats per la propaganda, s'atribueix lluminositat i fantasia a la peça de vestir o a les botes de què la moda que arriba fa imperatiu. No és estrany que una moda ens sembli estrofolària fins que algú ens diu que, allò, és la moda. De la moda en fem un mite. Ens hi acostumem. Max Lieberman, pintor de renom, nomenat membre d'un jurat, digué: —"Va, de pressa, traieu-me del davant aquest patafi de quadre que, si no, acabaria agradant-me". Algunes modes ens encanten, no pel que tenen de boniques, sinó perquè algunes persones de relleu la vesteixen. Totes les modes moren joves.

PERE CAMPÀS BONAY
 Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Pier Giorgio Frassati

Tots els fejecistes coneixen ja aquest nom. FLAMA va portar-ne temps enrera un extracte de la seva biografia. El jove estudiant d'enginyer mort a Torí l'any 1925 ha deixat una estel·la de santa edificació i d'exemplaritat cristiana entre la joventut del segle XX.

L'església Catòlica, que estima a totes les ànimes i que voldria veure-les pels corriols que menen a la santedat a tots també sense excepció, surt al pas dels pusil·lànimes, d'aquells que creuen que la santedat és flor a la qual poden aspirar únicament aquelles ànimes recloses en la solitud i austeritat del Claustre, mostrant-nos figures verament edificants que s'han santificat al bell mig del món, d'aquest món que vivim nosaltres.

Una d'aquestes figures és Pere Jordi Frassati. Sembla que l'Església s'hi complau a presentar-nos ànimes escollides que han conquerit la glòria dels altars amb americana i coll i corbata com nosaltres, vivint un segle, el mateix que nosaltres, per esperonar-nos a seguir les seves petjades i arribar a aconseguir la victòria dels escollits.

Aquesta és ben difícil d'assolir, però gairebé ens atreviríem a afirmar que nosaltres som els qui la fem impossible amb el nostre menyspreu i indiferència, aconsolant-nos amb aquella frase: jo no sóc fet de la pasta dels sants.

Per això l'Església, Mare curosa dels seus fills, posa en cada època, als nostres ulls

models acabadíssims de perfecció que ens ensenyen a lluitar i vèncer en aquell mateix medi que nosaltres considerem com terra de vençuts.

I fixem-nos, ara concretament en el cas de Frassati. Ell era de carn i ossos com nosaltres, educat en una ciutat moderna, europea, centre internacional de comunicacions. Va conviure amb els seus amics la vida agitada de la Universitat; estigué entre els seus companys, molts d'ells potser, portant una vida de cràpula, de luxúria i de materialisme: estigué subjecte a la torrentada dels mateixos perills; sentiria l'esbufegar de les seves passions; el reclam continuat d'una vida de platxer que l'encerclava; l'èxit adulator, narcòtic de les ànimes, que celebrava els seus avenços i proeses... Tot igual que nosaltres, i amb tot, mireu, l'Església ha començat ja el procés de la seva beatificació.

I ara no us pensessiu pas que fos un jove tímid i apocat, d'aquells que sembla que no han trencat mai cap plat ni cap olla. Ben al contrari. Era la mateixa tabola; allà on era ell hi havia la mateixa alegria. Jove i entusiasta, ardit i emprendor, tan bon estudiant com bon esportman, tan prompte el veiem excel·lint en els estudis universitaris, com en la pràctica de l'alpinisme i dels esports de neu. Enamorat de tota bellesa, sabé influir fructíferament en el cor de tots els seus amics.

Tot un jove segle XX!

Però en el fons del seu cor hi bategava una flama viva d'home enamorat de Déu; hi vivia l'home interior, l'home virtuos, prompte a executar la vo-

luntat de la Gràcia, el gran secret de la santedat, forja de santificació.

Bell exemple per emmirallar-nos-hi. La nostra juvenesa que té tantes coses a purificar en el gresol de la formació, té un model fet a posta per imitar.

Endavant joventut en el camí de la santificació! És que no us sentiu esperonats per la vida admirable de Frassati?

PERE TARRÉS i CLARET

(* Glossa, 18: Núm. 37 de FLAMA. 19 d'agost de 1932.)

Pier Giorgio Frassati i Pere Tarrés

La recent beatificació de Pier Giorgio Frassati, deu haver portat al record dels antics fejecistes, la seva vida, explicada en la biografia feta per D.A. Cojazzi i traduïda pel Dr. Carles Cardó, que edità la Federació de Joves Cristians.

Abans, Pier Giorgio Frassati ens havia estat proposat com a exemple per seguir pels camins de la santedat amb alegria i entusiasme. Sobretot, en una de les meravelloses "Glosses" del Dr. Pere Tarrés, que n'hi dedicà un altra quan aparegué el llibre i encara més, en glossar la tasca del grup de Sant Andreu que duia el nom del jove torinès.

Tarrés s'enamorà de Frassati i ens en féu enamorar a molts. Hi hagué uns moments, uns temps, en què semblava que Pere Jordi no pujaria mai als altars. L'advocat del diable treballava molt per evitar-ho. Amb els

anys, estic per creure que molts dels antics fejecistes ja l'havíem oblidat i ara, de sobte ens ve la bona notícia de la seva beatificació.

Quins salts de joia degué fer Pere Tarrés des del Cel on s'hauran retrobat! I quina esperança per a tots saber que efectivament no s'equivocà el nostre —esperem i preguem perquè així sigui i ben aviat— "beat" quan exultava de goig per haver-se iniciat el camí de la beatificació del que ens posava per model.

Per aquells que no tinguin el recull de les "Glosses" del Dr. Tarrés, ens plau transcriure l'al·ludida, publicada a FLAMA el 19 d'agost del 1932.

E.B.M.

VEMAR
 Suport sanitari i geriàtric a domicili

Serveis d'assistència, auxiliars, cuidadors/es, per hores o a temps indefinit.
 Pelai, 12 pral. D.
 Tel. 301 47 00, ext. 9

El Sínode del proper octubre

Falten dos mesos perquè, d'arreu del món, es reuneixin a Roma els bisbes representants de les Conferències Episcopals per estudiar junts un dels temes decisius per a l'Església: la formació dels sacerdots. Serà el Sínode ordinari, que, com és sabut, es reuneix cada tres anys des del Concili Vaticà II. L'any 1987 fou el tema de la vocació i la missió dels laics; anteriorment havia estat la reconciliació i la penitència, la família, la catequesi, l'evangelització...

No es tracta d'un fet qualsevol, com tampoc no es tracta d'un tema qualsevol. Un Sínode és un moment privilegiat de trobament de l'episcopat mundial, una oportunitat d'intercanvis d'experiències i de plantejaments, un esforç de recerca conjunta d'una resposta a grans temes. Sense arribar a ser un Concili, un Sínode és també un acte col·legial, els bisbes amb el cap del Col·legi, el Papa, on més que les decisions compta el diàleg.

El tema d'aquest Sínode afecta l'Església sencera molt directament. L'Església, en efecte, no sols necessita que hi hagi bisbes, preveres i diaques —"sense ells, no es fa l'Església", deia ja sant Ignasi d'Antioquia— sinó que l'Església està condicionada en gran part per la qualitat personal i espiritual dels seus ministres. Ara bé, aquesta qualitat depèn molt de la formació rebuda abans de l'ordenació, però també de la formació permanent que vagin adquirint mentre estan en exercici del ministeri.

• ¿UNA QÜESTIÓ DISTANT?

Fàcilment, quan es parla d'aquest tema, es troben persones cristianes que no se senten afectades. "Ja s'ho faran..." Són els qui encara no han superat la idea dels fidels com uns consumidors, enfront dels pastors que serien una mena "d'empresaris"... El tema de les vocacions al ministeri, i del seu cultiu, segons això, estaria bé que preocupés els bisbes, mentre que els fidels en general serien simplement els "receptors"

—això sí, ben exigents— dels capellans a les respectives parròquies, moviments, institucions...

Hi ha un altre tipus de cristians que, enfront del problema, declaren la seva satisfacció: "així es desclericalitzarà l'Església, i els laics assumirem les responsabilitats". És una altra reacció negativa, que per altra banda l'experiència no confirma. És negativa, perquè els ministres ordenats no són una superestructura en l'Església, sinó els pastors que Crist li vol donar. I l'experiència diu que els laics són actius en veritat allí on hi ha uns pastors que són també actius com a pastors.

Entretant, a les nostres diòcesis catalanes en concret, va minvant d'una manera evident el nombre de sacerdots en actiu. Una rera l'altra, augmenta el nombre de parròquies que no poden rebre un pastor propi, ni tan sols per la missa dominical. El nombre de les defuncions de preveres fa temps que és superior, en les nostres diòcesis, al nombre d'ordenacions. ¿Ens pot donar motiu de molta joia i esperança, aquest fet?

• ¿QUÈ PODEM FER?

Potser fàcilment ve la pregunta: però, què podem fer, en definitiva, per aquest tema? Més concretament, què podem fer per la formació dels sacerdots?

La resposta immediata, i fonamental, és sempre la mateixa: cal pregar perquè el Senyor desvetlli les vocacions i els cors siguin oberts a la seva crida. No és poca cosa! Però això ha d'anar acompanyat d'altres aspectes que, d'una manera ben directa, poden col·laborar amb l'existència i la formació de nous sacerdots.

Hi ha, d'entrada, una manera de plantejar la vida familiar i l'educació de base que, en principi, difícilment portarà mai a animar una vocació al ministeri. Em refereixo a una educació en la facilitat i en el propi profit: difícilment sorgirà, d'aquí, una dedicació al servei, en cap ordre. O una educació en la qual només es

plantejen ideals seculars, i els aspectes cristians, eclesials, evangèlics, no hi tenen cabuda: un jove que assumeixi aquesta educació i la faci pròpia, potser realitzarà una tasca generosa, però el lliurament personal a Jesucrist mateix per a fer-lo present i actiu entre els homes escaparà del seu horitzó.

Hi ha coses més concretes a fer, encara. Una, valorar el ministeri sacerdotal en si mateix, i no sols la persona concreta d'un sacerdot que hom coneix. Pot semblar una mica subtil, aquesta formulació, però estic segur que és molt important. Mentre es valora tal sacerdot, i no el sentit mateix del sacerdocí, estem encara lluny del sentit institucional. És allò tant freqüent dels que consideren que "els capellans són dolents" excepte un, que és el que coneixen. Lligat amb aquest aspecte, hi ha el d'evitar les crítiques destructores i corrosives.

Penso encara en una altra possibilitat de col·laborar, per part de les famílies i dels educadors: ajudar els joves i els infants perquè s'apropin als sacerdots en funció del seu ministeri, animar-los a parlar amb ells amb confiança, ensenyar-los a rebre del seu ministeri el perdó de Déu. I al costat d'això, mostrar clarament la dimensió sacramental de la vida cristiana: la participació a la missa dominical, en primer lloc; accentuar la força de l'Evangeli i el zel per la salvació dels homes en Crist: suscitar la generositat i el desig de portar els germans vers la vida cristiana...

• ELS HOMES I LA GRÀCIA DE DÉU

La vocació, com a fet espiritual, és sempre un misteri. L'educació és important, el testimoni i el ministeri mateix dels sacerdots és fonamental, però els camins de la gràcia de Déu pertanyen al silenci. Un ambient en el qual la gràcia de Déu tingui, habitualment, bona acollida, serà segurament el més propici perquè també la vocació hi sigui rebuda.

LECTURES DE LA MISSA

"HAS DEMANAT DISCERNIMENT"

La pregària de Salomó agrada Déu perquè deriva de la humilitat i expressa una valoració autèntica dels dons de Déu: "saber escoltar" per poder fer justícia. L'actitud del rei "savi" anuncia la que Jesús posa com a exemple en les dues primeres paràboles: valorar el Regne de Déu per damunt de tot.

Lectura del primer llibre dels Reis (3:5,7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: "Digues-m'ho que vols que et doni". Salomó li respongué: "Senyor, Déu meu, vos m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vos heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombros com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això, ¿qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?"

Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: "Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç, que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar".

"COM ESTIMO LA VOSTRA LLEI, SENYOR"

A l'interior del salm 118, el més llarg del salteri, s'han buscat per al salm responsorial d'avui els textos que millor expressin l'amor per la Paraula de Déu. És l'actitud de Salomó, i és l'actitud que correspon als qui, com ell, "aprecien els manaments més que l'or i més que tot".

Salm 118: 57 i 72,76-77,127-128,129-130 (R.: 97a)

El Senyor és la meua heretat;

vull estar atent a les vostres paraules.
M'estimo més la llei
que surt dels vostres llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

R.: Com estimo la vostra llei, Senyor!

Que el vostre amor em conforti,
com vaau prometre al vostre servent.
Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida,
la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments,
més que l'or i més que tot;
per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte,
per això el té present la meua ànima.
La vostra paraula, explicada, dona llum
i l'entenen els senzills. R.

"DÉU ENS DESTINÀ A SER IMATGES VIVES DEL SEU FILL"

En poques paraules, Pau sintetitza el que desplegarà en l'himne introductori a la carta als Efesis: el disseny amorós de Déu envers els homes, culminat en la configuració dels homes amb el Fill del seu amor. El text insisteix: "imatges vives del seu Fill". L'itinerari de la realització d'aquest disseny està marcat per tres etapes: cridar, fer justos, glorificar. És atractiu veure aquí un paral·lelisme amb el procés de la imitació cristiana: l'evangelització, el baptisme, la confirmació. En definitiva, és pel baptisme i la confirmació com esdevé "cristians", és a dir, imatges vives del Crist, Fill de Déu i germà nostre.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot

en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. El que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

"SE'N VA A VENDRE TOT EL QUE TÉ I COMPRA AQUELL CAMP"

Amb aquest text acaba el discurs de les paràboles, que s'ha llegit íntegrament a través dels tres diumenges darrers. De les diverses paràboles que conté, el leccionari vol destacar sobretot les dues primeres, amb la intenció de fer veure com Jesús demana una valoració del Regne com a solució sense ambigüitats. Una vegada més ressona l'advertència del sermó de la muntanya: "Busqueu primer el Regne de Déu... Ningú pot servir dos amos!"

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (13:44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: "Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

[També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llenquen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el crui-xir de dents.

"¿Ho heu entès tot això?" Li responen: "Sí que ho hem entès". Ell els digué: "Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues".]

El tresor i la perla

La lectura de l'evangeli recull avui les tres darreres paràboles de les set que integren el sermó o discurs de les del regne que sant Mateu ens dona en el capítol 13 del seu evangeli. Les paràboles del tresor amagat en un camp i la del trobament d'una perla de molt valor formen com un díptic que il·lustra el capteniment que ha d'observar el deixeble enfront del regne. El comú denominador que les uneix és l'expressió **se'n va anar a vendre tot el que tenia i ho comprà**, referit als dos homes que fan la troballa. L'un i l'altre valoren el que han trobat —el tresor en un camp, la perla buscada— i tenen el seny de desfer-se de tot el que posseïxen per poder fer-se amb allò que els arriba a les mans. Aquest ha de ser el capteniment del deixeble davant de la irrupció del regne en la seva vida. No hi ha res que valgui el que val el regne que li surt al pas sense esperar-s'ho —cas del tresor descobert en un camp (v. 44)— o després de buscar-ho amb delit —cas del comerciant que buscava perles fines (vv. 45-46)—. Hi ha diverses maneres d'accedir al regne del cel. O si ho preferiu altrament: el regne del cel ens assetja i ve a nosaltres en formes i situacions diferents. Hi ha qui no el busca i se'l troba. **Amb el regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp** (v. 44a). De ser-hi, ja hi era, però ningú no en coneixia l'existència. Era el que passava als contemporanis de Jesús: tenien Déu entre ells, però no el sabien veure. I també és el que ens passa a nosaltres: tenim la salvació a l'abast, però o no la descobrim o no la valorem en el que val. Cal descobrir-la i valorar-la degudament. Quan sabem "trobar" el tresor del regne ens omplim d'alegria, com l'home de la paràbola, i si som coherents, ho baratem tot i "compre" el tresor (v. 44b). Potser que aquesta alegria sembli a algú follia: deixar tot allò que es veu i és estimat —les barques i les xarxes dels apòstols (Cf. Mt 4:18-22 i paral.), o el pare, la mare... (Cf. Mt 10:35-39)— per seguir Jesús, és pura follia per al qui no s'ho mira des de la fe, quan en realitat és seny, pau i joia en l'Esperit Sant (Cf. Rm 14:17). Altres vegades **també passa amb el regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines** (v. 45). Aquí l'interès se centra en el recercador. El qui ja sap que el regne existeix, el valora, el desitja i per això el busca sense parar. Aquest comerciant professional, calculador, sap molt bé el que es fa, s'ho ven tot i compra la perla cobejada. Vet aquí, doncs, en dues versions diferents, allò que l'home assenyat ha de fer respecte al regne: rebre'l amb goig i adherir-s'hi.

La xarxa de bou

Aquesta paràbola —parella amb la del blat i el jull— il·lustra la missió que respecte al regne pertoca al Senyor i no als deixebles: judicar i separar definitivament bons i dolents. **També passa amb el regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot** (v. 47). Pere, Andreu, Jaume i Joan es deurién sentir ben identificats amb aquesta imatge, que ells professionalment havien viscut tantes vegades des de les seves barques rossegant l'art de bou cap a la platja del llac i fent després la tria. Quan s'escriu aquest evangeli ja no eren pescadors de peixos sinó d'homes com els ho

Comesa de l'home i de Déu respecte al Regne

(Mt 13:44-52)

havia pronosticat el Mestre. Ara tiraven la xarxa a la mar agitada del món. Eren testimonis del regne i ministres de la paraula. Plantaven l'Església amb la força de la gràcia i amb el seu esforç personal. I com la xarxa de la paràbola, **arplegaven de tot**. La seva missió es realitzava en el temps: en la mar. El repòs i la solidesa de la platja no els pertanyia encara. La riba era l'escatologia i, discriminar bons i dolents, havia de ser tasca dels àngels —els servidors de Déu— a la fi del món (vv. 48-50). L'Església és per anunciar el regne, per fer deixebles de tots els pobles, batejant-los i ensenyant-los a viure l'exigència i el compromís del regne, la comunió amb Crist i amb els germans, tot fent camí cap a les platges on acabat el temps de l'Església pelegrina, comença la plenitud eterna del regne del cel.

JOSEP Me ARAGONÈS

"Ho heu entès tot això?"

L'evangelista clou el sermó de les paràboles amb una pregunta dirigida als deixebles reunits entorn de Jesús, a casa (v. 36). A ells **els havia estat donat de conèixer els misteris del regne del cel** (v. 11). Aquest do, però —el do d'entendre— era una gràcia del Pare als qui, primer essent ells personalment deixebles del Verb, havien de ser després enviats a ser servidors de la paraula (Cf. Ll 1:2) en ordre a fer deixebles de tots els pobles. Era, doncs, necessari que a l'escola del Mestre aprenguessin a "entendre" els misteris del regne per a poder

transmetre'ls després als altres. Així la pregunta de Jesús, més que un examen, és una crida a avançar constantment pels camins de la comprensió de la Bona Nova, fins que l'evangeli escoltat, vist i viscut amarets del tot la seva existència. Perquè no es tracta de limitar-se a entendre materialment la predicació i l'acció de Jesús, cal saber-la existencialment, fer-se-la seva, viure-la i donar-ne testimoni. A la resposta dels apòstols: **Sí que ho hem entès** (v. 51b), l'evangelista evoca una paràbola en esbós: **Els mestres de la llei que es fan deixebles del regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues** —literalment: com el cap de casa que treu del seu tresor coses noves i antigues— (v. 52). Les persones, com també els po-

bles i les comunitats, tenen la seva història, la seva trajectòria que ve d'un passat concret i va cap al futur. La proclamació del regne del cel per part de Jesús havia estat precedida per tota la història de l'Antic Testament viscuda amb fidelitats i infidelitats per Israel i seguida amb una absoluta fidelitat amorosa per la gràcia de Déu. Jesús ve a donar ple acompliment a tota aquesta voluntat salvadora de Déu. No renega, doncs, de la història del seu poble, la purifica i la mena a la plenitud. És el cap de casa que, del tresor familiar, sap treure en el moment oportú allò que convé a la vida dels seus, sigui antic o sigui nou. I demana als seus deixebles que facin el mateix. El que és bo no ho és ni perquè sigui antic ni perquè sigui nou, sinó perquè, essent conforme al voler de Déu, és apte i convenient a les necessitats i a la vida dels deixebles d'aquest moment. Llçó difícil, que no sols demana un elevat grau de sensibilitat, sinó també un gran equilibri i un clarividenc sentit de servei, de caritat, doncs, envers els altres, i de respecte i fidelitat al regne.

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS

Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscriu. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agraïren.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____
 Adreça: _____ núm. _____
 Població _____ Districte Postal _____
 Província _____ Diòcesi _____
Desitjo rebre el setmanari en:
 Català Castellà
Faig pagament de: **Mitjançant:**
 4.800 Ptes.: subscripció anual (52 núms.) Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA
 2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 núms.) Domiciliació Bancària segons les indicacions següents *:
 Banc o Caixa _____ Agència _____
 Senyors: _____
 Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.
 _____ de _____ de 19 _____ Firma del titular del Compte o Llibreta X

* T'agraïrem que optéssis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicariem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA. Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, emplena i envia aquesta sol·licitud a: **Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA**

Amb el lema "Disposats a donar raó de la nostra Esperança" s'ha realitzat a La Salle Bonanova de Barcelona la X Escola d'Estiu per a Catequistes, organitzada pel SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes). Encara es desenvoluparà una segona tanda de cursets del 6 a l'11 d'agost al Collell (La Garrotxa) i al col·legi

Nostra Senyora del Carme, a Berga. Per fer un balanç d'aquests 10 anys de treball del SIC parlem amb la germana M. Teresa Llach, Carmelita Vedruna, i actualment Secretària General del SIC. L'entrevista té per marc el seu despatx, situat al carrer dels Àngels nº 18, de Barcelona. La calor de l'estiu es fa notar, tanmateix la conversa flueix amb frescor i espontaneïtat.

Entrevista amb M. Teresa Llach, secretària general del SIC

"La formació o catequètica ha de ser permanent"

—Quin és el balanç d'aquests 10 anys?

—Positiu, positiu. L'Escola d'Estiu per a Catequistes va arribar a la seva cota màxima de participació fa dos anys, i a partir d'aleshores es va experimentar un descens —per una banda normal, l'Escola pretenia ser una mena de llançament perquè els catequistes s'adonessin que els cursos eren d'un curt abast i que la formació en aquest camp ha de ser permanent—. Aquest concepte de formació permanent s'ha vist molt necessari per part dels responsables del SIC i dels mateixos catequistes. I aleshores s'han creat Escoles Bàsiques —aquest és el gran desig del Secretariat— que es realitzen durant el curs a les diverses diòcesis i aquest factor ha influït també en la disminució del nombre d'assistents als cursets d'estiu.

L'Escola d'Estiu també afavoreix el trobament de persones de molts diversos indrets i que ja han realitzat algun curset, a més a més que es completen alguns aspectes de formació catequètica i metodològica que la gent considera que ha de potenciar o revisar. I també que sempre s'hi integren persones noves.

—Per què enguany es realitzen tres Escoles?

—És una qüestió purament circumstancial —explica en un to moderat i ferm alhora—, es pensava ubicar la segona cap a aquesta part més occidental del país, però després es van presentar dificultats a la Seu d'Urgell i a Solsona per l'allotjament. Aleshores per no deixar-ho desproveït del tot, va semblar que Berga podia acollir en part els cursets previstos per fora de Barcelona, juntament amb el Collell. Més aviat és una subdivisió de la segona escola que no es fa a la ciutat comtal. No s'ha augmentat el nombre de cursets.

—Una setmana és temps suficient per orientar fent un curset?

—No —subratlla segura— evidentment que no... Somriu i diu mig en broma: els catequistes que es pensessin orientar en una setmana quedarien ben desorientats... La setmana

serveix per fer venir més ganes d'aprendre i d'ensenyar, per tancar forats en la pròpia formació i sobretot, crear una continuïtat durant el curs ja que hi ha cursets que poden continuar: l'Escola Bàsica i l'Escola de Responsables.

—Quina coordinació existeix amb les parròquies de cada diòcesi?

—En teoria, aquesta coordinació hauria d'anar lliscant des del Secretariat a través de les Delegacions Diocesanes fins arribar a totes les parròquies. En la pràctica, ens sap molt greu que moltes parròquies no s'arriben ni a assabentar-se dels cursets que proposem. Aquí falla alguna cosa. Creiem, en canvi, que és important que no s'aturi el canal de transmissió per donar a conèixer les activitats per als catequistes. Aquest fet s'ha constatat en especial a les grans ciutats amb moltes parròquies o bé a les diòcesis petites, però amb molta densitat parroquial.

—Quantes persones treballen en el SIC?

—En sentit propi hi ha unes 25 persones, entre les quals es consideren els 11 delegats diocesans —8 de Catalunya i 3 de les Illes—, 2 representants de religiosos, 2 de religioses, 4 de laics, el president,

monsenyor Antoni Deig i jo mateixa. Però són molts els col·laboradors que cooperen en el treball dels Departaments a hores lliures o a mitja jornada.

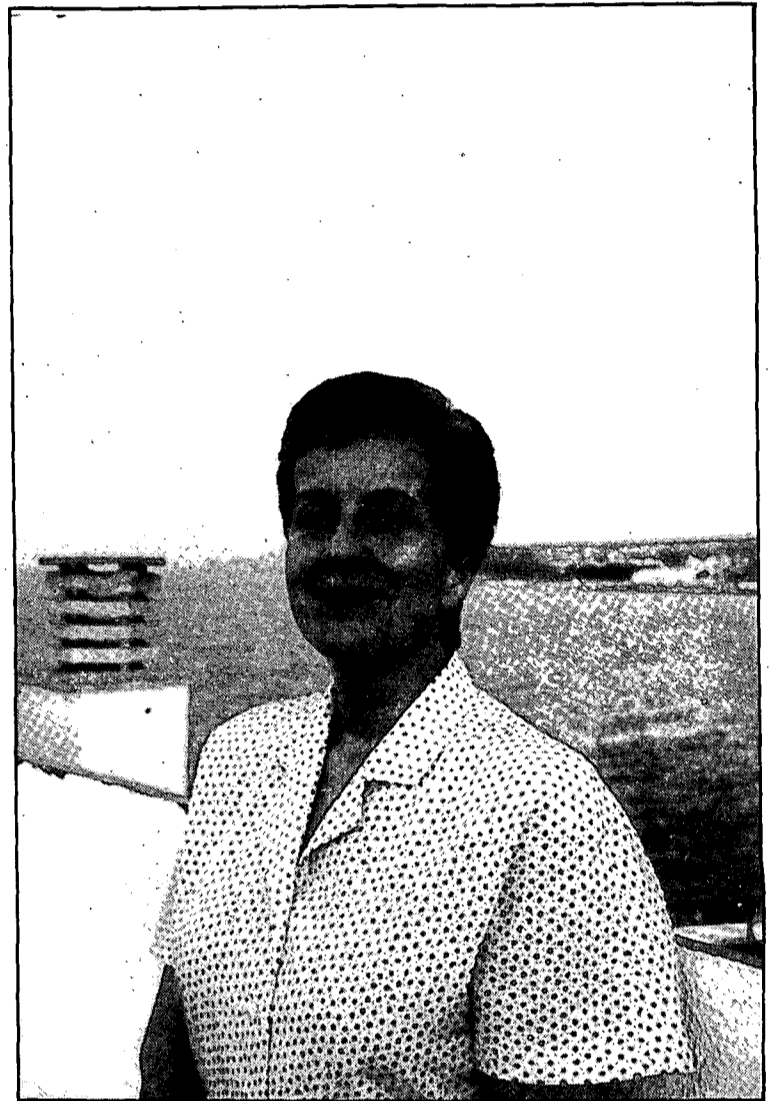
—Com es finança el SIC?

—De pressupost no en tenim, el que sí que fem és editar alguns catecismes diocesans i això ens cobreix les despeses més fortes. Tanmateix, les Escoles d'Estiu sempre es porten amb dèficit.

—En comentar el tema del relleu del càrrec de la Secretària General que abans ocupava en Josep M. Maida, salesià, M. Teresa Llach, valora la llarga empremta i dedicació del seu predecessor però defuig qualsevol comparació. "Ja que l'empremta només ve donada per l'estil personal i el caràcter... no es tracta d'una competició política". La tònica de la continuïtat marca aquest traspàs del servei i "recordem que el SIC no depèn només de la personalitat del secretari, sinó del treball de l'equip que el compon". Immediatament després passem a parlar del paper dels laics a la catequesi: "És un paper molt important —diu— sobretot des del Concili, els laics han considerat catequesi com una tasca pròpia i com a

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi

Conegut com a SIC és un organisme que promou i coordina la Pastoral Catequètica a Catalunya i les Illes i va començar a funcionar el 20 de juliol de 1973. Està compost per una Mesa presidida per monsenyor Deig, bisbe de Solsona, els Delegats diocesans de catequesi i el Secretari General. El Ple, els Departaments i els Serveis amb un equip de col·laboradors. Les funcions pròpies del Secretariat són descobrir les exigències reals de la funció catequètica, estudiar la pedagogia adequada per a l'exposició del missatge cristià, confrontar les accions catequètiques dels distints Secretariats Diocesans, projectar la pastoral catequètica de conjunt, promoure accions conjuntes per a la formació de catequistes i coordinar les aportacions dels diversos Secretariats de catequesi i d'altres entitats per proporcionar material, procediments i mitjans tècnics als catequistes.

M. Teresa Llach creu que la fe es transmet pel contacte personal.

missió de l'Església. Els laics han assumit la corresponsabilitat dins la Comunitat cristiana. De manera que han hagut de millorar la seva formació. Cal lloar el testimoni d'aquest voluntariat que ha de dedicar moltes hores del seu temps i també diners de la seva butxaca. D'altra banda, també comporta que una part dels catequistes es mouen per la bona voluntat i amb una preparació insuficient, cal potenciar la formació continuada, perquè el catequista sempre es va fent. És convenient que s'emprin tots els instruments que es tinguin a l'abast per transmetre la fe. El catequista ha de ser un bon comunicador de l'Esperança, ser testimoni d'Esperança... d'aquella esperança que no enganya perquè arrela en Jesucrist. I també que pugui relacionar-se senzillament, serenament i reconciliadament amb ell mateix, amb Déu, amb els altres, amb la natura. S'ha d'anar per la vida amb els ulls oberts per captar tot el món que belluga i que és empès per l'Esperit".

—Trigarem molt a tenir uns estudis especialitzats en catequesi?

—Aquesta realitat és bonica però demana personal alliberat i diners i això costa de trobar.

—Voldria aprofitar l'avenç d'aquesta entrevista —demana M. Teresa Llach— per fer una crida als joves perquè prenguin el relleu de la torxa de la catequesi als més grans. Que no deixin de banda allò que és fonamental i que creguin que la seva adhesió a Jesucrist passa per l'anunci de la pròpia Esperança. L'Esperança cristiana és aquella que es basa en el "ja sí però encara no". L'Encara no, és el que ens fa córrer, i el ja sí és el motoret.

Acabem l'entrevista parlant dels diversos catecismes que estan a punt d'aparèixer: "Jesús Camí, Veritat i Vida" per a l'edat d'11 anys, després vindrà el de post-comunió "La Comunitat que celebra" i està avançant el de joves elaborat amb una sèrie de materials catequètics "per facilitar la tasca del catequista" —comenta somrient M. Teresa Llach.

NÚRIA ORIOL PALAREA

Els buits de la història no acaben amb el maniqueisme de bons i dolents (I)

"Catalunya Cristiana" ha publicat recentment una entrevista amb els autors del llibre "La repressió a la reraguarda de Catalunya". Les opinions dels autors d'aquest estudi històric, fet amb una gran rigorositat i seriositat, no varen complaure alguns dels nostres lectors. El nostre setmanari no s'identifica necessàriament amb les opinions de les persones que hi col·laboren ni amb les persones entrevistades. L'opinió de la nostra publicació només s'expressa a través de l'editorial. Per completar la informació sobre aquest llibre, que ha aixecat una polseguera injustificada al nostre entendre, publiquem aquest article de Francesc Casamajó, publicat a REVISTA DE BADALONA.

Arran del nou llibre de Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroya i Font, de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, amb pròleg de Josep Benet, hom ha posat en evidència la lletjor de les revolucions, i, a més, en Joan Josep Isern, en l'"Avui" del dia 17 de febrer d'enguany, apunta la influència política que les inspira, fent-nos descobrir fal·làcies que les empitjoren, i, en certs casos, també ens desencana la incúria dels enginyers per mitificar la gent o els protagonismes d'un o d'altre bàndol.

De forma intencional, ja a REVISTA DE BADALONA del 8/11 de maig del 1984, i l'abril del 1985, jo mateix recomanava contribuir a una pau ben convenient per matar els rebrots de mitificacions i condemnes nocives per la gent de Badalona, plenes de morbositats i crispacions polítiques que, a poc a poc, anaven deixondint-nos d'aquella abstracció i silencis opressius, temerosos, que ens havien recomanat des del poder guanyador de la guerra que s'acabà el dia 1 d'abril del 1939.

Això no era bo, deia, i entre tots ens hem d'esforçar a silenciar acusacions o mitificacions, perquè l'any 1985, després de l'esperança de la transició, aquell passat ja era història i només ens havia de representar el record d'un pretèrit escrit entre tots, i en el qual tothom hi teníem mal fets i bones disposicions.

Fa uns quants anys que tots dos historiadors, individualment i en col·laboració, van començar a publicar els seus estudis sobre la

guerra civil espanyola: "... Els bombardeigs de Barcelona durant la guerra civil", "Revolució i guerra civil a Badalona 1936-1939", i recentment ha aparegut el primer volum de "La repressió a la reraguarda de Catalunya (1936-1939)", per aciarir un dels aspectes més vidriosos d'una revolució guerra i postguerra que ells no havien patit.

Hi han donat un caire d'investigació molt útil i ben difícil pels perills que els suposaven la divulgació i la investigació d'uns fets que no havien viscut. Ben aviat se'ls van endevinar uns afanys per destrossar una colla de mites: "...la barbarie roja y el millón de muertos capitalizados por la propaganda franquista en la guerra y postguerra...", i res més!

Ben cert que ells, per pertanyer a una generació de mitjans de segle, s'havien ambientat amb les informacions de Radio Nacional de España i els missatges del General Franco, per mentalitzar-los, i no havien patit ni la revolució, ni la guerra, ni la gana dels temps difícils de la reconstrucció.

Molt objectivament, Joan Josep Isern diu que aquelles generacions es veien influïdes per l'ambient oprimint del nostre país —Catalunya—, vençut, silenci i sotmès..., s'adonaren que vivíem amb llibertat provisional, i els "picaren afanys i habilitat" per posar-se al dia d'una reacció biogràfica, prou estimulants per encetar el camí de dos historiadors joves, i s'hi llançaren amb tres objectius:

Primer: La reivindicació de la

generació dels avis forjadors d'una època històrica d'un país marcat per l'esperança de llibertats republicanes.

Segon: Contraposada a la dels pares, dominada per la cruessa de la derrota i la fugida fronteres enllà, l'exili i l'enyor, i, per què no? el rancor i la desesperació de la impotència.

Tercer: La reivindicació de les dues èpoques, la generació dels mites revolucionaris, de llibertats pròpies, i l'ensorrament dels guanyadors amb l'enfrontament, que no s'ha estalviat en cap moment, d'una revolució i una guerra entre catalans.

Ben cert que Joan Josep Isern té raó, i el treball és honest i interessant. L'any 1985 a Badalona s'editava la inventariació, amb noms i cognoms, dels represaliats d'un bàndol i de l'altre, guanyadors i vençuts, per saber la veritat que ens donés la repressió interna de la part republicana, en aquella revolució "incontrolada" que començava el 19 de juliol de 1936 a Badalona, amb les forces exaltades al carrer, del Front Popular, preparades per la lluita amb les forces militars o de seguretat, si s'alçaven i venien.

De militars no n'hi havia a Badalona, i els guàrdies civils i els carabiners esperaven els ordres del comandament indefinit. Mentrestant, a Badalona es produïa

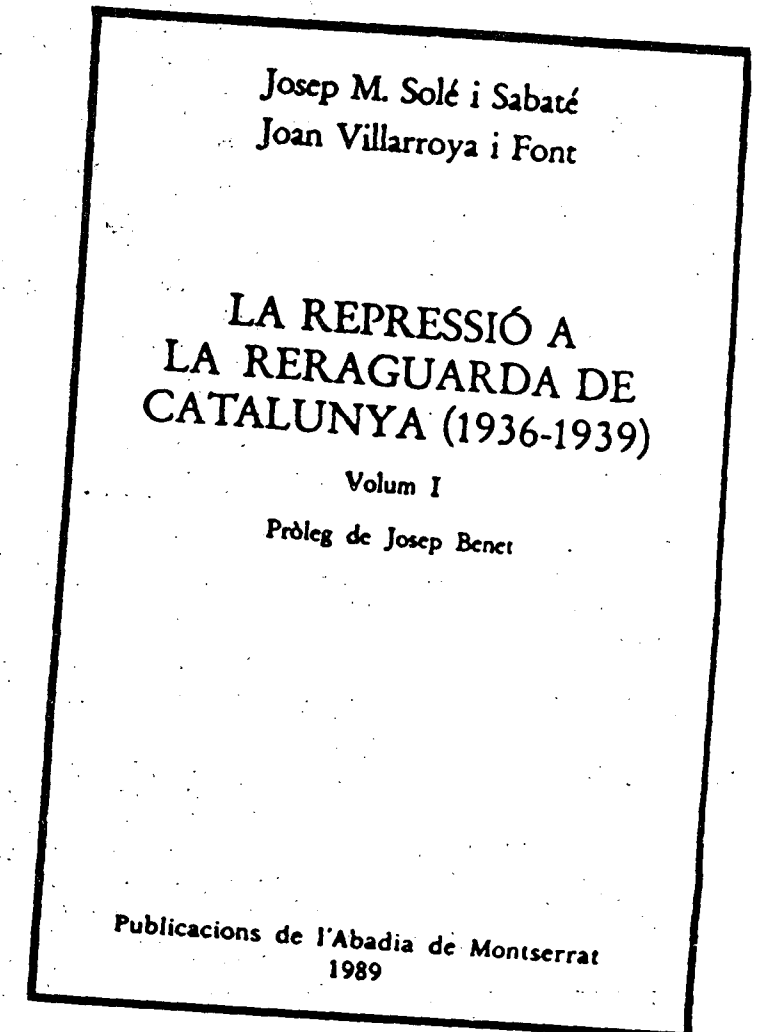
un buit de poder i les autoritats civils quedaren impotents per mantenir l'ordre públic. Aquelles hores d'exaltació i de crispació encengueren els ànims de la gent armada que era al carrer. I esclatava una revolució d'incontrolats!

A l'aparició del llibre dels fets a Badalona s'observaren mancances de noms i cognoms en les llistes de la repressió d'aquella "revolució incontrolada", uns per desinformació i d'altres purgant xifres perquè Badalona no podia

responsabilitzar-se de les morts d'una gent que no eren badalonins (?), i d'altres que, tot i que eren fills de la ciutat, morien en altres localitats o eren víctimes de la irracionalitat dels enfrontaments d'uns incontrolats.

Per desgràcia de Badalona, s'encetava el maniqueisme públic dels bons i dels dolents!

FRANCESC CASAMAJÓ i PATRÍS

LA SARDANA I LA DANSA

L'APLEC DE LLEIDA. - El Grup Sardanista del C.E. Huracans va preparar la 24a. edició del seu aplec que, d'uns anys ençà, se celebra al Parc Municipal "Les Basses". Els actes d'aquesta festa s'iniciaren el dia 21 de juliol, a la nit, amb una gran vetllada en la qual intervingueren l'Esbart Lleidatà de Dansaires, de la Cooperativa Agrícola Pràctica de Lleida, i l'Orfeó "Les Veus del Camp", del Soleràs. La diada de l'aplec va tenir lloc, però, el 22 de juliol amb l'actuació de les cobles La Principal del Llobregat, Juvenil de Bellpuig i La Principal de Lleida; del programa cal remarcar l'estrena de 4 sardanes: "A vosaltres lleidatans", de Tomàs Gil; "Huracans Sardanista", de Joaquim Som; "L'Aplec de Lleida", de Josep Lázaro; i "Anem d'aplec", de Josep Prenafeta. Un moment sempre emotiu i important de l'aplec de Lleida és l'hora dels homenatges, que en aquesta ocasió foren dedicats a l'Agrupació Sardanista "La Gavarra" de Cornellà de Llobregat, i a la senyora Pilar Oriol i Ané, d'Albatàrec. Finalment, cal recordar que amb motiu de l'Aplec de Lleida, el Grup Sardanista

del C.E. Huracans convocà el seu 18è. Concurs fotogràfic sobre la festa de l'aplec en particular i les danses i els costums i tradicions dels Països Catalans, en general.

SALT I LES SEVES SARDANES. - Aquest és el títol del disc que ha enregistrat la cobla La Principal de la Bisbal i que ha promogut l'entitat Salt Sardanista amb motiu del seu desè aniversari. El dia 25 de juliol al vespre i dins els actes de la festa major de l'esmentada vila gironina se celebrà un extraordinari concert de presentació d'aquest nou àlbum discogràfic, al pati del Col·legi La Farga, amb l'actuació de la cobla La Principal de la Bisbal. El nou disc el configuren un recull de sardanes dedicades a la vila de Salt, incloses les titulades "Salt Sardanista" i "Decenni de Salt Sardanista", escrites respectivament per Ricard Viladesau i Joaquim Soms per a aquesta ocasió.

JOSEP VENTURA

RACÓ DE POESIA

CANTICEL

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mort goig daria,
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.
Per una flor de romani
l'amor daria;
per una flor de romani
l'amor doni.

JOSEP CARNER i PUIG-ORIOI
(1884-1970)

COSTUMS I TRADICIONS

Als sants no se'ls pot enganyar

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Beat, Bean, Bea, Beano, o Bieio fan un batibull de noms i dades trobats en calendaris, santorals i diccionaris. En el fons, sembla que el principal és el conegut com sant Beat de Lièbana.

Aquest monjo era del monestir situat als peus dels Pics d'Europa: Sant Martí de Lièbana i d'ací el seu cognom. Mogueu força rebombori en el seu temps de picabaralles doctrinals entre els partidaris de l'arquebisbe de Toledo, Elipando, i els dels monjos liebenscs, el més agosarat dels quals, Beat, fou qualificat per aquell prelat, "d'ovella ronyosa i servent de l'Anticrist".

Escrutador de les Sagrades Escripures compongüé, entre altres, el famós "Comentari de l'Apocalipsi" i el "Llibre de Daniel", coneguts amb el nom genèric de "beatus" que s'aplicaria a d'altres llibres semblants com el "Beatus de Girona" i el "Beatus de la Seu d'Urgell".

Entre històries i llegendes, el monjo, tartamut, curt de llengua però llarg de pensament i d'escriptura, és venerat a diversos llocs de Catalunya. Entre d'altres indrets, en una capella de la parròquia de Cerbi, del bisbat d'Urgell, situada segons uns Goigs, "vorà el Port de la Cornella/ i als peus de l'altiu Mont-roig,/ sota un cel de meravella...".

Tanmateix, però, l'església és dedicada a sant Serni i d'ací que es confongui amb el nom de la parròquia, Cerbi o Servi. Hom hi celebra d'ençà de temps antics, un aplec per l'Ascensió amb concurrència de gent

de molts pobles del Pallars Sobirà com Unarre, Gavas, Llavorre...

Si bé la commemoració litúrgica de sant Beat és el 28 de novembre, segons el "Año Cristiano" de Pérez de Urbel, es troba igualment calendat el 31 de juliol i aquí comencen les llegendes, des de considerar-lo francès ja que és venerat en una capella de l'alta Vall d'Unarre a la partió amb França, fins a la tradició que "amb vostra deixeble Eterri/ adoctrineu l'espanyol,/ la Gothia i el franc Imperi..." i que camí de Santiago el sorprenqué una nevada deixant-lo inactiu fins a morir glaçat al Pallars. Per això era invocat quan les grans fredorades feien perillar els sembrats i la salut de les persones.

Per tenir-lo propici, hom establí el tribut de dur-li una garba de sègol de cada trenta que se'n collís: "de ses messes, voluntari,/ un delma us paga eix Terçó..." —diuen uns Goigs— però un descregut segador procedent de França estabana la bona gent i un any no pagaren el tribut. Com a càstig una tramuntanada s'enduqué una garba de cada trenta i temps després el gra fou trobat ben apilat dintre l'església.

"Si un any —continuen els referits Goigs de mossèn Agustí Campi— negà la gabella,/ dels camps l'arrabassà el vent/ i apareix dins la capella/ en obrir-la l'any següent/ i per sempre més generós,/ ha votat l'almoïna pia".

I és que a sants i a minyons, no els prometis si no els dons.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Un pobre que demana caritat

L'actual crisi desencadenada arran de l'encariment del petroli ha augmentat la mendicitat pública declarada o més o menys encoberta o dissimulada amb vendes domiciliàries o ambulants de les més variades i inversemblants mercaderies.

En aquest camp, la picaresca ha fet de les seves i ha enterbolit el goig de pal·liar les necessitats d'altri tal com surten al pas. Les històries que s'han contat, fins i tot a la premsa diària, ens posen en guàrdia davant de qualsevol mendicant solitari com a presumpte integrador d'alguna organització de captaires professionals a sou d'un empresari sense escrúpols. També es pot suposar amb fonament que el pidolaire ha trobat la manera de mantenir el vici i la ganduleria. Com que és difícil distingir entre el pobre vergonyant i el poca-vergonya, si hom vol evitar la desagradable sensació que li estan prenent el pèl, és recomanable canalitzar la generositat cap a intermediaris solvents, quan el cas no és conegut.

Hi va haver un temps en què les relacions entre donador i receptor es produïen amb espontaneïtat perquè hi havia un sentit reverencial del pobre. En certes solemnitats se l'asseïa a taula amb la família i s'hi compartia l'alegria i el menjar. En les grans peregrinacions de l'Edat Mitjana, el pelegrí era acollit com un pobre per tothom.

Però tornem als mots que donen títol a aquest escrit: un pobre que demana caritat. Són els més corrents —i correctes—, però també són els menys concrets. Veiem que pobre és un mot genèric que cobreix moltes necessitats —pobreses—, i no sempre de diners. Pobre és tot aquell qui necessita, no importa què, dels al-

tres, i és ben sabut que el bon cristià s'ha de sentir pobre davant de Déu. Doncs si l'anomenem captaire expresssem amb molta més exactitud aquest fet real. Captar vol dir precisament demanar almoïna. Almoïna substitueix amb avantatge caritat, per tal com aquesta també és amor compromès, benvolença fraternal en agraïment al qui és Pare de tots. Demanar té un camp semàntic molt ampli que va des del significat, tan general, d'expressar el desig d'obtenir quelcom d'algú, al de demanar la mà d'una noia, al de ser sol·licitat al telèfon o a la porta —et demanen—, al de posar preu a una mercaderia —en demanen tant—, al de substituir una cosa vella per una altra —aquesta camisa en demana una de nova—, a l'exclamació ponderativa que ens estalvia una enumeració llarga —hi havia de tot, entre pans, begudes, dolços, demana!, etc.

Un pobre que demana caritat. Un captaire que implora almoïna. Un mendicant que pidola assistència. Un indigent que postula un òbol. Un picaportes que sol·licita un ajut. Aquí no hi ha totes les possibilitats del diccionari, però només amb aquestes ja podeu escollir i fer les combinacions que us abelleixin segons el matís, la intensitat i el nivell de llenguatge que us convingui.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Rebo una targeta de comprador d'una important distribuïdora de llibres amb la següent advertència: Si necessita alguna còpia de la targeta l'hi farem de seguida. Ha de dir: la hi farem.

ALBERT PERA

EDUQUEM JUNTS - 43

la família, l'escola, els mitjans de comunicació

ELENA ELIZALDE i AUBERT
Doctora en Pedagogia

TERESA SANMARTÍ i GARCIA
Mestra Especialista en Preescolar

Convidem a tots aquells que estan en contacte amb nens a treballar junts per tal d'ajudar-los a créixer amb alegria. Cada setmana proposem dos objectius educatius, centrats en l'edat de 5 anys, (dins de les àrees de socialització, llenguatge, adquisició d'hàbits o desenvolupament intel·lectual i motriu), i suggerim uns exercicis divertits i fàcils de fer.

Tant de bo que, treballant plegats, recuperem el civisme que trobem a faltar a la nostra societat. Endavant, els nostres nens s'ho valen. El nostre país, també.

Llenguatge

Objectiu: Saber utilitzar "demà" i "ahir" correctament.

Exercicis:

—En les converses diàries procurem emprar sovint les paraules: "ahir" i "demà".

—Recordem amb el nen tot allò que vàrem fer ahir: llevar-nos, rentar-nos, vestir-nos, esmorzar, anar a passeig, anar a veure els avis, etc.

—Als capvespres fem els plans per al dia següent, dient: "Demà, després d'esmorzar anirem a recollir les sabates al sabater" o bé "Demà berenarem pa amb xocolata".

—Més endavant preguntem al nen:

—"Què et va agradar més de tot el que vas fer ahir?"

—"Què vols fer demà al matí?"

Aquests tipus de preguntes ens ajuda a establir un ús del temps lliure que convingui a tots els membres de la família.

—Juguem amb el nen dient-li una sèrie d'activitats: anar a escola, anar a jugar a la placeta, anar al barber, anar a la platja... a les quals ell ha de respondre sense dubtar.

—"Ho vaig fer ahir", - "Ho faré demà".

Desenvolupament intel·lectual

Objectiu: Conèixer el valor de les monedes unes respecte de les altres (equivalència).

Exercicis:

—Reunim una col·lecció de monedes:

- 5 monedes d'1 pesseta, blanques.
- 5 monedes d'1 pesseta, roses.
- 5 monedes d'1 pesseta, petites.
- 3 monedes de 2 pessetes.
- 5 monedes de 5 pessetes.
- 5 monedes de 5 pessetes, noves.
- 5 monedes de 10 pessetes.
- 4 monedes de 25 pessetes.
- 2 monedes de 50 pessetes.

- 2 monedes de 100 pessetes.
- 2 monedes de 200 pessetes.
- 1 moneda de 500 pessetes.

—Mostrem al nen la col·lecció i deixem que durant uns dies les manipuli i n'observi la mida, el pes, el relleu, el color i el valor de cadascuna; després li diem llurs noms.

- 1 pesseta.
- 1 duro o 5 pessetes.
- 5 duros o 25 pessetes.
- 10 duros o 50 pessetes.
- 20 duros o 100 pessetes.

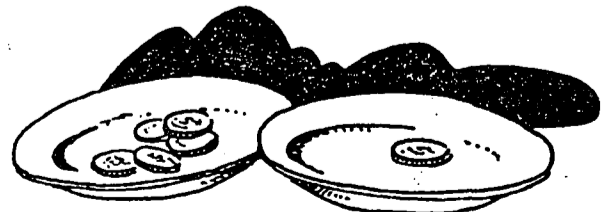
—Ens assegurem que el nen sap ja el nom de les monedes, jugant amb ell, dient-li:

- "Dona'm 1 duro".
- "Dona'm 10 duros".

—Seguim jugant, fent que el nen ens demani les monedes pel seu nom. De tant en tant ens "equivocuem" per veure si se'nadona.

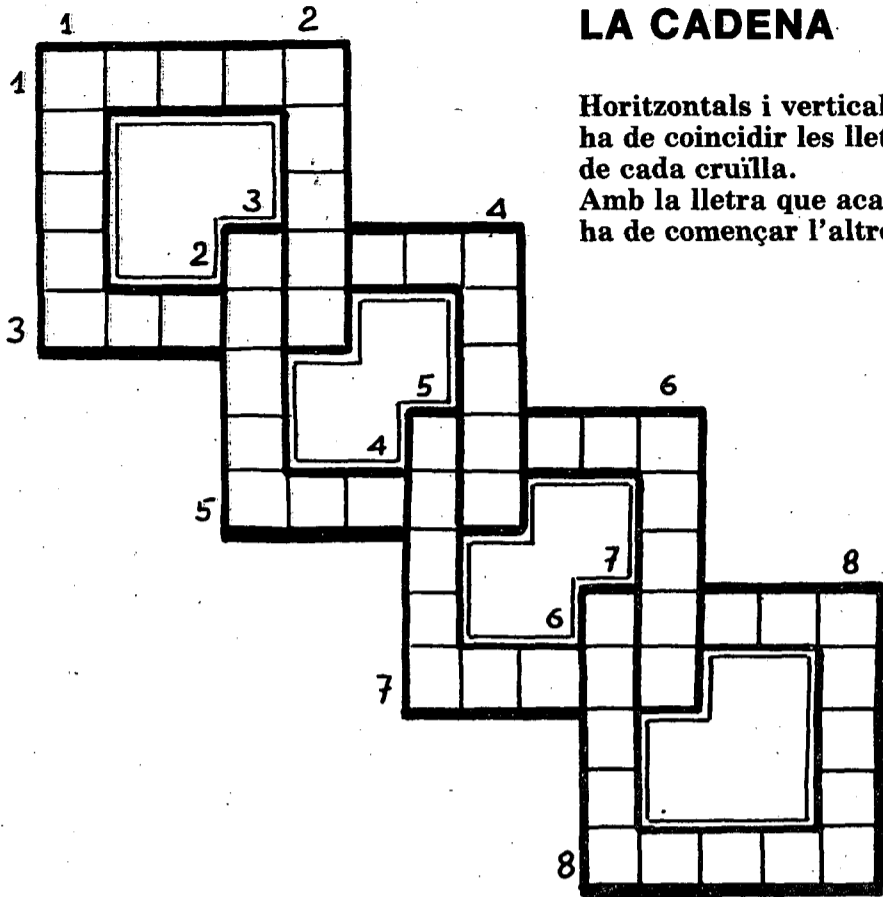
—Busquem dos platets i juguem amb el nen a les equivalències de les monedes d'aquesta manera:

Posem en un platet un duro, i li demanem que posi a l'altre les monedes que necessiti perquè a tots dos platets hi hagi la mateixa quantitat de diners. De la mateixa manera anirem fent tot tipus de combinacions. Després intercanviem els papers del joc i nosaltres, passant les monedes en el platet, ens "equivocuem" alguna vegada, per veure si el nen ha entès bé l'equivalència entre les monedes.

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

LA CADENA

Horizontals i verticals, ha de coincidir les lletres de cada cruïlla. Amb la lletra que acaba un mot, ha de començar l'altre.-

HORITZONTALS:

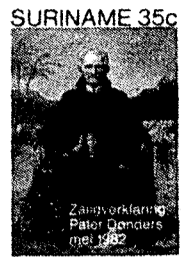
- 1- Estat d'ànim del qui tem alguna cosa.-
- 2- Timbal.-
- 3- Instrument de cordes pinçades en forma de mitja pera, unit a un mànec.-
- 4- Os situat a la part interna entre el genoll i el peu.-
- 5- Galindó.-
- 6- Os llarg entre el maluc i el genoll.-
- 7- Cert joc de cartes amb les quals diuen endevinar l'avenir.-
- 8- Soroll confós com de multitud, d'una tempesta en el mar, etc.-

VERTICALS:

- 1- Compost fenòlic que ocorre en alguns olis.-
- 2- Conjunt d'un cert nombre de caps de bestiar.-
- 3- Tumefacció, inflor morbosa.-
- 4- Normes, manaments.-
- 5- A.T. Home que quedà cec en caure-li als ulls excrements d'ocells.-
- 6- Giny de guerra per abatre trams de muralla.-
- 7- Foguera.-
- 8- Donar voltes.-

FILATELIA

per ENRIC GRAUPERA

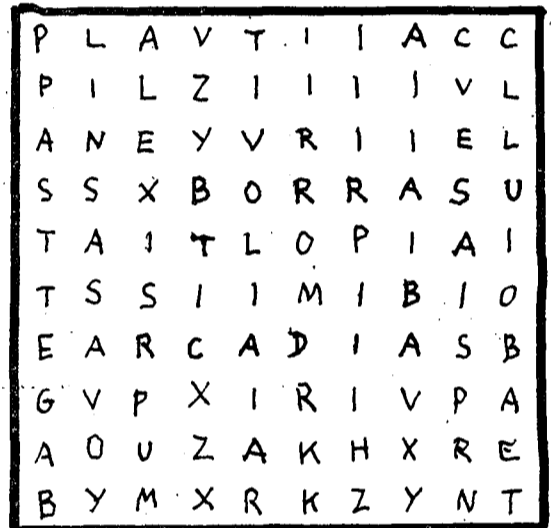
MISSIONER A LA GUAIANA

Pere Donders, religiós redemptorista holandès, nasqué a Tilburg (1809-1887). S'ordenà sacerdot el 1841, i poc després marxà a la Guaiana holandesa com a missioner. Allà serví els leprosos espiritualment i humanament. Ingressà a la Congregació del Santíssim Redemptor. Fou realment un pare per als leprosos de Batavia, i és anomenat "l'apòstol dels leprosos".

SOPA DE LLETRES

per SNOB

CERCAR 7 CINEMES DE BARCELONA

SOLUCIÓ

HORIZ: Borras, Arcadia.
VERT: Savoy, Alexis, Tivoli.
DIAG: Astoria, Arbau.

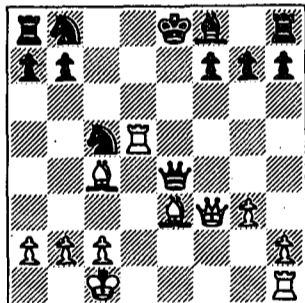
ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 335

Blanques juguen i guanyen.

Si us plau: No toqueu les peces ni el tauler. Amb no respirar n'hi ha prou per gaudir-lo.

Solució al diagrama 334

1 Ta1 Rh6, 2 Ta7 Tg7, 3 Ta6+ R45, 4 Ta1 1-0.

VERTICALS:
1- Fenol.- 2- Ramat.- 3- Tumor.- 4- Lleis.- 5- Tobit.- 6- Ariet.- 7- Fogar.- 8- Rodar.-
HORITZONTALS:
1- Temor.- 2- Tabal.- 3- Llaüt.- 4- Tibia.- 5- Renos.- 6- Femur.- 7- Tarot.- 8- Remor.-

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món."

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

RAMON DE VALLS I FONT CATHOLIC CHURCH HIJIWARA 3-KU JAPÓ	14.200.- Ptes.
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL	10.650.- Ptes.
RADIO CARITAS CASILLA 587 ASUNCION PARAGUAY	10.650.- Ptes
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENIA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
 Direcció Tel.
 Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc/Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

JEROGLÍFIC

per SNOB

L'URSS ES UN DELS PAÏSOS QUE...

GENER

Solució al 565

EN TÉ DEU MÉS

EN (T) TE (D) DE U (GENER) MES

L'EXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 521

Fent maletes

No gaire grosses, eh, perquè només seran quinze dies que anirem a viure a un poblet de muntanya. Això sí, les faig amb molta il·lusió. Bé, jo especialment faig la meua, és clar. És d'aquelles de roba forta i amb cremallera tot al voltant. M'he fet una llista de tot allò que haig de ficar-hi. Sembla que sigui petita, però hi cap molta cosa. Això sí, queda plena a punt de reventar.

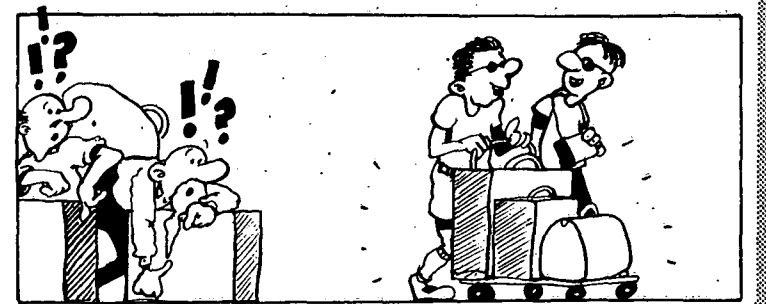
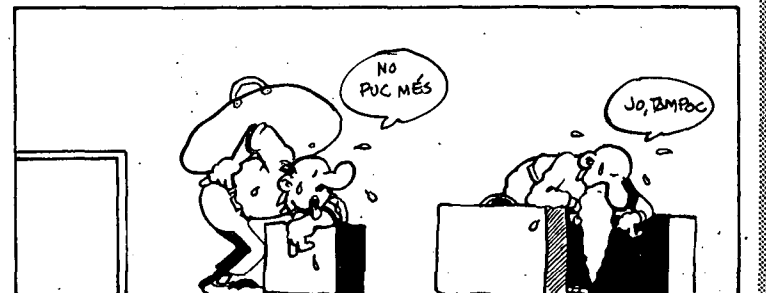
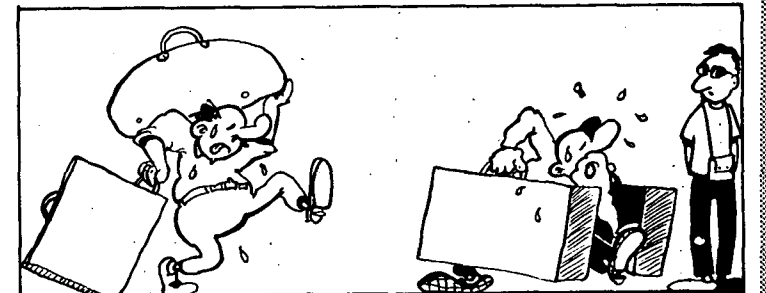
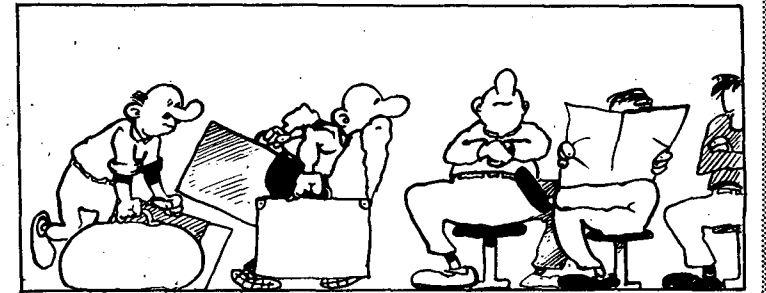
Jo tinc una sort: que anem a muntanya, m'agrada; que anem a la platja, m'agrada; que anem d'excursió, m'agrada. Tot ho trobo interessant i m'agrada rondar i veure món. De vegades, si anem a un lloc on no hi ha nois i noies de la meua edat per fer colla, em trobo una mica sol. Aleshores em recordo dels meus amics, i llegeixo cartes i postals de les que guardo a la capsa buida de cigars.

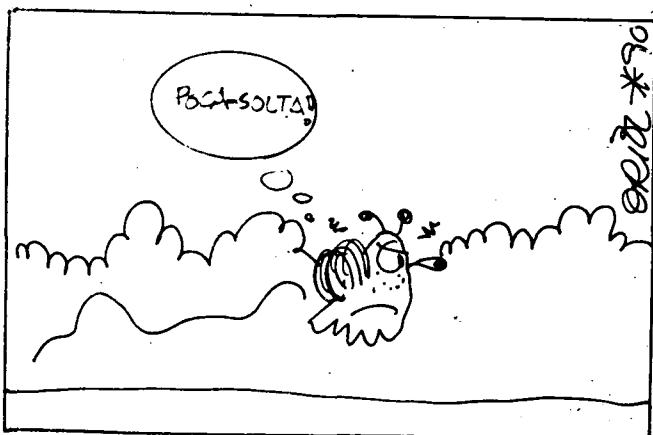
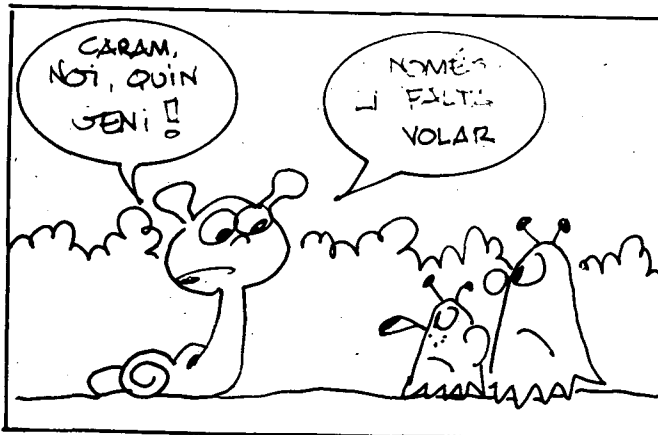
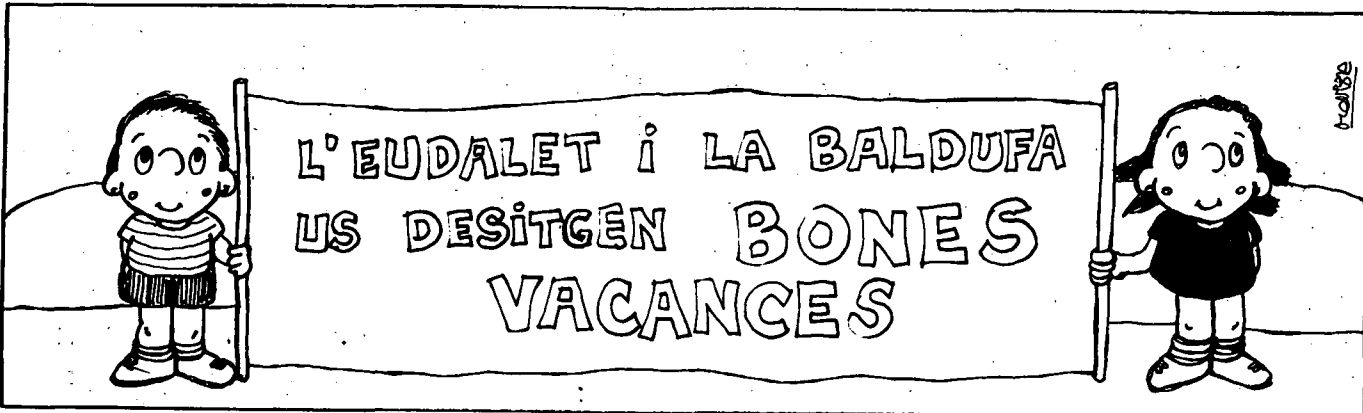
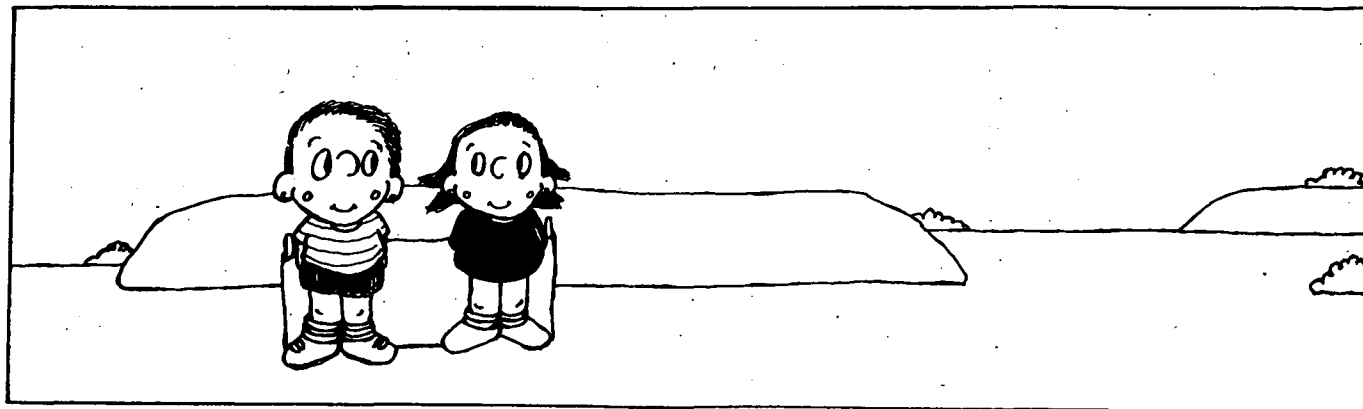
Quan la mare revisa la meua maleta, sempre em diu que hi poso moltes coses inútils, que no em serviran per a res. Però jo penso: i si fem això, i si fem allò, i si anem aquí o si anem allà, i si un dia vull jugar, a això o fer allò altre, i així vaig omplint la maleta. El pare rondina quan ha de carregar-ho tot al cotxe. Però és un moment.

Ja hi hem anat altres anys a aquest poblet. Segur que hi trobaré amics. Farem moltes excursions, anirem a pescar a la riera amb el pare, aniré a veure com donen menjar i com munyeixen les vaques, etc.

Espero que, quan torni a casa, trobaré un bon piló de cartes i postals.

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 13, versets del 44 al 46 (Mt 13,44-46).

Reflexionem: 1. De petits, tots hem tingut la nostra "capsa dels tresors". Tot plegat tenia ben poc valor material, però la nostra il·lusió ens ho feia estimar de bo de bo.

A tots, com a cristians, ens ha estat donat un vertader TRESOR: la nostra fe en Jesucrist.

2. Per la fe sabem que la nostra existència és una realitat volguda per Déu. Per la fe sabem que Jesucrist fa camí amb nosaltres, que ens ajuda a lluitar contra el mal, que ens perdona els pecats, que ens fa participar de la seva Resurrecció i, que finalment, ens donarà la VIDA eterna.

3. L'home de la paràbola evangèlica que s'ho venia tot per adquirir el camp on hi havia el tresor. Nosaltres també sabem que no ens serviria de res tenir totes les coses del món, que no tindríem res si no tinguéssim fe. En el centre de la nostra vida i al cim més alt del nostre amor, hi ha d'haver la fe i l'amor a Jesucrist. La FE és el nostre TRESOR.

El mossèn

Les bessones i l'estel de mar

La Paula i l'Andrea eren dues bessones entremaliades que vivien a un poblet de la costa. Tota la vila les coneixia per les seves malifetes i disbarats.

Vet aquí que una vegada, arribat l'estiu, les dues nenes van baixar a la platja amb la seva àvia. De primer, tot anava bé. Cada una d'elles duia la seva tovallola, cada una duia la seva galleda, cada una la seva pala i el seu neumàtic. Pertant, no hi havia res pel que es poguessin barallar. L'àvia, però, no se'n fiava i no els treia els ulls de sobre.

Les nenes semblaven tranquil·les. L'aigua era neta i fresca, i les nenes s'hi remullaven alegrement.

Però llavors la Paula va fer un gran descobriment. Descansant a la sorra hi havia una brillant estrella de mar.

Era tota vermella i amb cinc braços irregulars daurats pel sol. Una preciositat. La Paula va agafar-la amb molt de compte i anuncià orgullosament a la seva germana el seu descobriment. -Andrea! Andrea! Mira que he trobat! Oi que és bonica -l'àvia seguia els esdeveniments tement-se que aviat s'acabaria la pau.

-Guau! Que maca! Deixa-me-la veure! -exclamà l'Andrea, prenent de les mans a la seva germana el

seu preuat tresor.

-No! Torna-me-la! És meua! -començava a posar-se nerviosa la Paula-. És meua! Àvia, digues-li que me la torni!

Però l'intent de l'àvia de posar ordre va arribar massa tard.

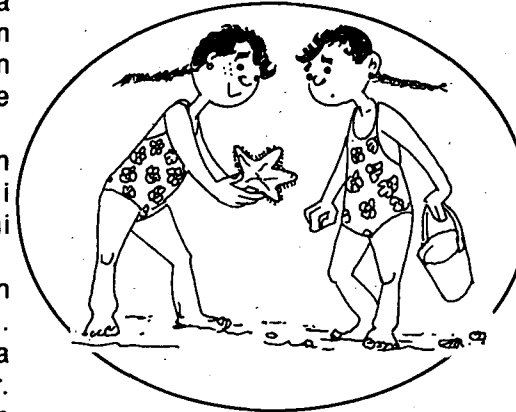
Les dues bessones ja s'estaven barallant. Dos parells de trenes pèl-rojes eren estirades per dos parells de braços histèrics. Les carones pigades de les nenes tenien ara una vermellor pujadíssima. I els peus, atabalats, aixecaven una veritable tempesta de sorra.

L'Andrea estirava l'estrella amb tota la força per uns dels seus petits braços. I la Paula, apretant les dents, no en deixava anar un parell dels altres. La pobra estrella no va poder resistir aquella frenètica lluita i va partir-se en dues. L'estrebada va ser tan forta, que les dues nenes van anar parar

per terra i es van quedar sense respiració i sense poder reaccionar.

-Veieu què heu fet? Si no haguéssiu estat tan egoistes, ara tindríeu l'estrella i podríeu admirarla i jugar-hi totes dues -va dir l'àvia-. Però ara l'heu trencada i cap de les dues no en podrà gaudir. Us adoneu que no guanyeu res amb els vostres egoismes i les vostres baralles? A veure si apreneu la lliçó.

ANNA

DIUMENGE - 29

- 11.45 Sardanes.
- 12.00 Jazz.
- 12.30 Esports.
- 14.30 Telenotícies.
- 14.44 El temps.
- 15.05 Dibuixos animats.
- 15.30 Jim West.
- 16.30 Pel·lícula tarda: "Square dance".
- 18.00 Les aventures de Guillem Tell.
- 19.10 L'illa de les papallones.
- 19.35 Paradise.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 30 minuts.
- 21.35 Dallas (D).
- 22.25 Cita amb l'esport.
- 24.00 Dimensió desconeguda.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
 13.30 T.N. Comarques.
 14.30 Telenotícies. / El temps.
 20.00 Avanç Telenotícies.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 El temps.

DILLUNS - 30

- 11.15 Tres, catorze, setze.
- 12.20 Cita amb l'esport.
- 13.00 30 minuts.
- 14.00 Desitja'm sort.
- 15.10 Veïns.
- 15.40 Tot un senyor.
- 16.30 Pel·lícula: "Cidli".
- 17.50 Dibuixos animats.
- 18.30 International Headlines.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuixos animats.
- 21.10 Gent del barri.
- 21.40 De professió Api.
- 22.15 Pantalla.
- 23.50 Telenotícies.
- 00.10 Tot l'esport.
- 00.35 Dimensió desconeguda.

DIMARTS - 31

- 11.15 Acció ara.
- 11.45 Big World.
- 12.45 Thalassa.
- 14.00 Desitja'm sort.
- 15.15 Veïns.
- 15.35 Tot un senyor.
- 16.05 Dibuixos animats.
- 16.30 Pel·lícula: "Al final de les escales".
- 18.20 Dibuixos animats.
- 18.30 International Headlines.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuixos animats.
- 21.10 Gent del barri.
- 21.40 Amb l'aigua al coll.
- 22.45 L'agència.
- 23.50 Telenotícies.
- 24.00 Tot l'esport.
- 00.25 Dimensió desconeguda.

DIMECRES - 1

- 11.15 Basquetmania.
- 12.15 Veles al vent.
- 12.45 Així és la vida.
- 14.00 Desitja'm sort.
- 15.10 Veïns.
- 15.35 Tot un senyor.
- 16.05 Dibuixos animats.
- 16.30 Pel·lícula: "Un paraigua ple de diners".
- 18.00 Dibuixos animats.
- 18.30 International Headlines.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuixos animats.
- 21.05 Sorteig Loto 6/49.
- 21.10 Gent del barri.
- 21.50 Cinema 3.
- 00.25 Informatiu cinema.
- 00.55 Telenotícies.
- 01.15 Tot l'esport.
- 01.40 Dimensió desconeguda.

DIJOUS - 2

- 11.15 Futbol 90.
- 12.15 Circ.
- 12.30 60 minuts.
- 14.00 Desitja'm sort.
- 15.10 Veïns.
- 15.35 Tot un senyor.
- 16.05 Dibuixos animats.
- 16.30 Pel·lícula: "La diputada Angelina".
- 18.05 Dibuixos animats.
- 18.30 International Headlines.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuixos animats.
- 21.05 Gent del barri.
- 21.45 Betes i films.
- 22.15 La màgica màgia.
- 23.50 Telenotícies.

- 00.10 Motor a fons.
- 00.40 Tot l'esport.
- 01.05 Dimensió desconeguda.

DIVENDRES - 3

- 11.15 Circ.
- 11.30 Les coses dels famosos.
- 12.00 La màgica màgia.
- 12.45 Informatiu cinema.
- 14.00 Desitja'm sort.
- 15.10 Veïns (D).
- 15.35 Tot un senyor.
- 16.05 Dibuixos animats.
- 16.30 Pel·lícula.
- 18.05 Dibuixos animats.
- 18.30 International Headlines.
- 19.00 La dona biònica.
- 20.00 Dibuixos animats.
- 21.10 Gent del barri.
- 21.40 Sóc com sóc.
- 22.20 Qui?
- 23.35 Telenotícies.
- 23.55 Tot l'esport.
- 00.10 Dimensió desconeguda.
- 00.35 Cinema de mitjanit: "El joc de la poma".

DISSABTE - 4

- 11.45 Sardanes.
- 12.00 Dibuixos animats.
- 12.30 Sputnik.
- 13.30 El món de Cousteau.
- 15.05 Dibuixos animats.
- 15.30 Tarda de Western: "El jugador".
- 17.20 Les brigades del Tigre.
- 18.20 Buck Rogers.
- 19.10 Cagney i Lacey.
- 19.55 Festival Tex Avery.
- 21.05 Lotto 6/49.
- 21.10 De més verdes en maduren.
- 21.45 Mike Hammer.
- 22.45 Pel·lícula: "Matar un policia".
- 00.20 Dimensió desconeguda.

CANAL - 33

DIUMENGE - 29

- 15.00 Goodwill Games.
- 20.00 Curt-metratge.
- 20.30 Thalassa.
- 21.00 Telenotícies. - El temps.
- 21.30 Versió original: "Le mort ce jardin".
- 23.10 Informe mundial CNN.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
 21.00 Telenotícies.
 21.30 El temps.
 21.35 Tot l'esport.

DILLUNS - 30

- 15.03 Goodwill Games.
- 19.30 Mediterrània.
- 20.00 Basquetmania.
- 22.00 Big World.
- 22.55 Max Headroom.

DIMARTS - 31

- 15.30 Goodwill Games.
- 19.30 Mediterrània.
- 20.00 Star Trek.
- 22.00 Basquet 33.
- 23.30 Crònica negra.

DIMECRES - 1

- 15.30 Goodwill Games.
- 19.30 Mediterrània.
- 20.00 Cosmos.
- 22.00 L'escurc negre.
- 22.30 60 minuts.
- 23.35 Pulaski.

DIJOUS - 2

- 15.30 Goodwill Games.
- 19.30 Mediterrània.
- 20.00 Sputnik.
- 22.00 L'era Gorbaxov.
- 23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 3

- 15.30 Goodwill Games.
- 19.30 Mediterrània.
- 20.00 Futbol 90.
- 22.00 El detectiu cantant.
- 23.10 Tres, catorze, setze.
- 24.00 Informe mundial CNN.

DISSABTE - 4

- 15.00 Goodwill Games.
- 20.00 Grans viatges pel món en tren.
- 21.30 Els intocables.
- 22.30 Jazz.

DIUMENGE - 29

- 2.45 Un dia es un dia.
- 04.15 Però... això què és?
- 05.25 Parlem de sexe.
- 06.10 L'altra mirada.
- 07.10 Cor.
- 08.10 Rockopop.
- 09.30 Concert.
- 10.25 Avanç Telediari.
- 10.30 **EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA**
- 11.30 **POBLE DE DÉU.**
- 12.00 Camp i mar.
- 12.30 Informe Setmanal. (Rep.)
- 13.30 El saler.
- 14.30 Els cavallers del zodíac.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Calimero.
- 16.05 La Comèdia: "El sueño de Hollywood".
- 17.25 Dibuixos animats.
- 17.55 Alf.
- 18.20 Waku-Waku.
- 18.50 S'ha escrit un crim.
- 20.00 El temps és or.
- 21.00 Telediari cap de setmana.
- 21.35 El temps.
- 21.35 L'home i la terra.
- 22.10 Diumenge cinema: "Pollo al vinagre".
- 00.00 Vietnam. El país del sud
- 01.00 Avanç telediari.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES
 08.00 Bon dia.
 11.00 Avanç Telediari.
 12.25 Avanç Telediari.
 13.30 Magazins territorials.
 14.30 Informatius territorials.
 15.00 Telediari-1 El temps.
 17.55 Avanç Telediari.
 20.00 Informes territorials.
 21.30 Telediari 2. El temps.
 00.30 Diari nit.

DILLUNS - 30

- 10.00 Una llar per als animals.
- 10.45 Documental.
- 11.45 Apaga i anem-nos-en.
- 11.55 Santa Barbara.
- 12.40 Dibuixos animats.
- 13.00 Silenci trencat.
- 14.00 Amigues.
- 15.35 Cristall.
- 16.25 Calaix de sastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Corrupció a Miami.
- 21.38 Però... això què és?

- 22.50 Parlem de sexe.
- 23.35 Històries d'amor.
- 01.05 L'últim emperador.

DIMARTS - 31

- 10.00 Una llar per als animals.

- 10.45 Documental.
- 11.45 Apaga i anem-nos-en.
- 11.55 Santa Barbara.
- 12.40 Dibuixos animats.
- 13.00 Silenci trencat.
- 14.00 Un món diferent.
- 15.35 Cristall.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Corrupció a Miami.
- 21.38 Tariro estiu.
- 22.10 Sessió de nit: "Encuentro en la noche".
- 00.05 Tendido cero.
- 01.10 TESTIMONI.
- 01.15 L'últim emperador.

DIMECRES - 1

- 10.00 Una llar per als animals.
- 10.45 Documental.
- 11.45 Apaga i anem-nos-en.
- 11.55 Santa Barbara.
- 12.40 Dibuixos animats.
- 13.00 Silenci trencat.
- 14.00 El Clot 19.
- 15.35 Cristall.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Nit d'humor.

- "Jutjat de guàrdia".
- "Las chicas de oro".
- 22.35 Estrenes TV: "Taggart, sangre fría".
- 00.35 L'últim emperador.

DIJOUS - 2

- 10.00 Una llar per als animals.
- 10.45 Documental.
- 11.45 Apaga i anem-nos-en.
- 11.55 Santa Barbara.
- 12.40 Dibuixos animats.
- 13.00 Silenci trencat.
- 14.00 Valerie.
- 15.35 Cristall.
- 16.25 Calaix desastre.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Els mons de Yupi.
- 18.00 A l'estiu.
- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Pecats.
- 22.30 El primi-joc.
- 22.45 Un dia és un dia.
- 01.00 L'últim emperador.

DIVENDRES - 3

- 10.00 Una llar per als animals.
- 10.45 Documental.
- 11.45 Apaga i anem-nos-en.
- 11.55 Santa Barbara.
- 12.40 Dibuixos animats.
- 13.00 Silenci trencat.
- 14.00 Una manera de viure.
- 15.35 Cristall.
- 16.25 Plàstic.
- 17.25 El follet del globus.
- 17.30 Les aventures de Peter.
- 18.05 Una estona d'anglès.
- 18.35 Amb les mans a la massa.

- 19.00 3 x 4.
- 20.10 Els cavallers de Houston.
- 21.38 Detectiu privat.
- 22.35 Homenatge a Paco Martínez Soria.
- 00.45 Cinema mític: "Damas del teatro".
- 02.20 Jazz entre amics.

DISSABTE - 4

- 03.50 Documents TV.
- 04.50 El saler.
- 05.50 Entre línies.
- 06.20 Altres pobles.
- 07.20 De pel·lícula.
- 08.20 Però... això què és!
- 09.30 Els contanimalos.
- 10.00 Sopa de gansos.
- 10.25 Avanç telediari.
- 10.30 No t'ho perdís.
- 12.30 Visca la ciència.
- 13.00 Joc sense fronteres.
- 14.35 Bioman.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 La boja acadèmia de policia.
- 16.05 Primera Sessió: "Tambores de guerra".
- 17.55 Dibuixos animats.
- 18.15 Rockopop.

- 19.35 Una sola terra.
- 20.05 Tusitala.
- 21.00 Telediari cap de setmana.
- 21.38 Informe setmanal.
- 22.40 Dissabte cinema.
- 00.10 "Fiesta de licenciatura".

NO PODEM DONAR LA INFORMACIÓ CORRESPONENT A LA PROGRAMACIÓ DE TVE DES DE CATALUNYA PEL FET DE NO HAVER-NE POGUT DISPOSAR.

COMENTARIS TV

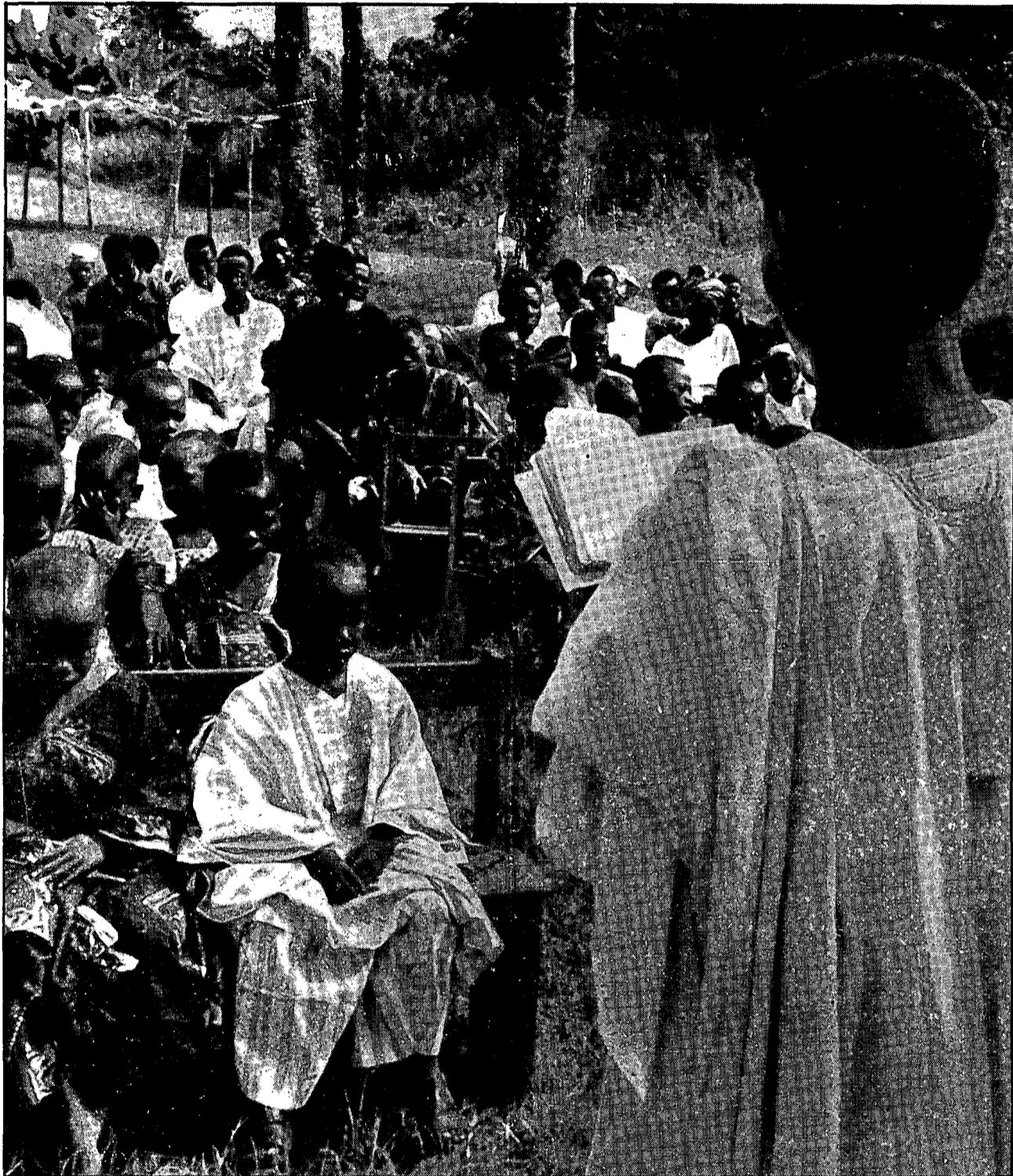
VACANCES I FILLS -II-

Per començar cal dir que no solament els pares s'han de preocupar de la seva lectura. També els fills han de llegir. En aquest temps, gairebé tres mesos, els fills han de llegir, entre d'altres activitats. Aquí és molt important assenyalar que la iniciativa mai no la prendran els fills, sobretot a determinades edats. Tant si és per recuperar els suspensos, com si és per fer servir el temps lliure. La lectura és una de les activitats que es poden organitzar pels fills. Altres, ho sabem, són els jocs, les excursions, les sortides. Cal posar-hi molta imaginació. Cal saber, en aquests importants detalls, educar els fills a organitzar, també, per la seva pròpia iniciativa el temps de vacances. En aquest sentit seria bo que els fills, a part de les sortides, les lectures, els jocs, tinguessin un encàrrec a casa. És a dir, una responsabilitat: des d'anar a buscar el pa passant per tenir nets els cendres de casa: en una paraula ajudar la mare. Pels més grans pot ser que sigui bo ajudar el pare per tenir al dia els comptes de casa o ajudar-lo, si és possible, en la seva feina. El que està clar és que els fills no es poden passar totes les vacances sense fer absolutament res. I, que quedi molt clar, veure la televisió és no fer res. Una important responsabilitat pels pares que cal destacar des d'aquestes ratlles.

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39 **IGNASI BOFARULL**

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

Al TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seran com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

—Una **BECA** de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.

—Per 150.000 ptes. es pot fundar una **MITJA BECA**.

—Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Major, 16

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

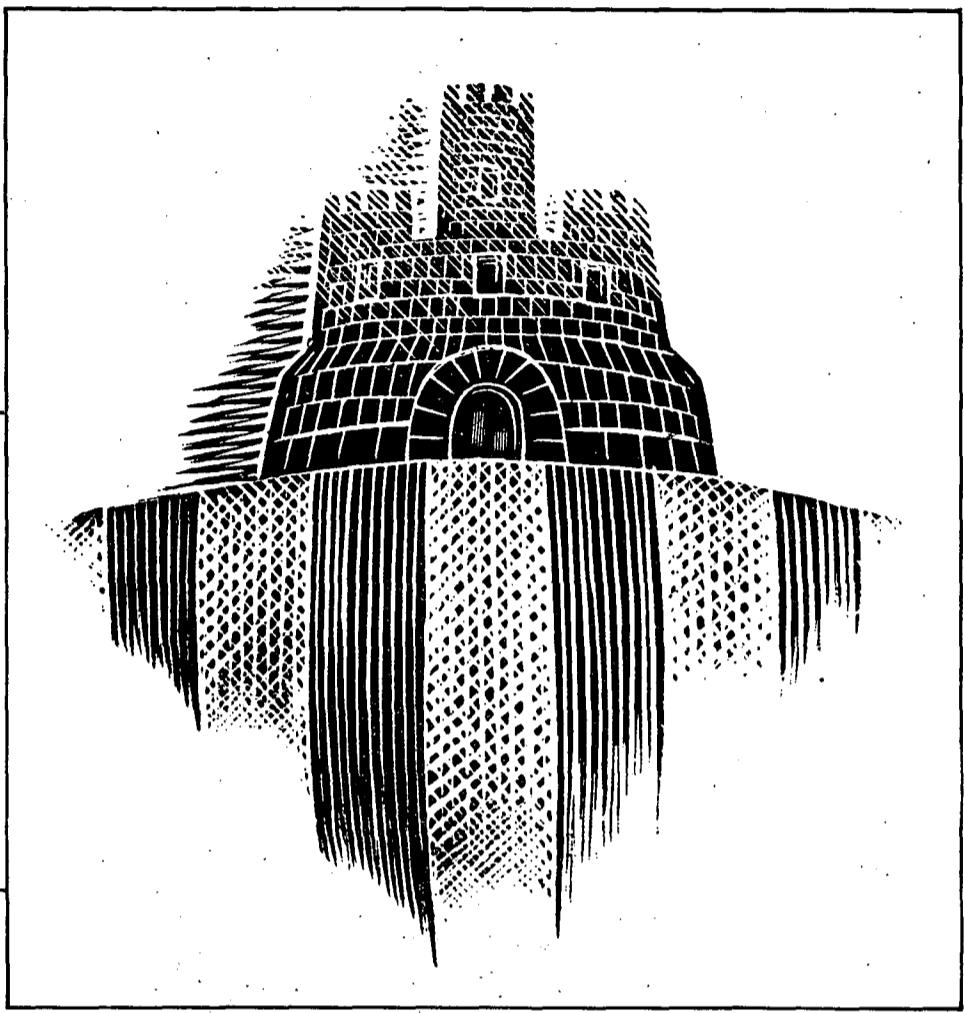
25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

Especial

VILANOVA I LA GELTRÚ

Testimoni des de la parròquia de Sant Antoni

La comunitat parroquial de Sant Antoni el Gran Abat, m'ha vist créixer com a persona i com a cristiana. D'aquí que parlar d'allò que un estima i viu no sempre és fàcil i hom pot caure en l'afalagament i l'excessiu entusiasme. Malauradament es diu que els joves no tenim cap mena d'interès per participar en les nostres parròquies, que les trobem massa velles i plenes d'ombres, i que preferim moure'ns i prendre part en qualsevol altre tipus d'activitat fora d'elles. Trist tòpic, aquest!

Des de temps llunyans les parròquies han estat el lloc d'encontre de moltes comunitats. En elles han crescut en la fe multitud de creients que s'han reunit sovint al voltant de la celebració de l'Eucaristia. La nostra parròquia sota l'advocació de sant Antoni Abat i de la Mare de Déu de les Neus, acull en el seu si una important comunitat de fidels que amb l'ajut del seu pastor, s'esforça per crear un caliu que sigui font de joiosa alegria, i on s'accepti amb entusiasme i agraïment la petita llavor que cadascú hi pugui aportar. Actualment s'hi ensenya catequesi per a infants, adolescents i joves, hi ha el tradicional cor parroquial i un grup instrumental de joves, s'ha creat un esplai... molts dels qui integrem aquests

grups hem anat madurant com a cristians dins d'aquesta comunitat i de mica en mica, com el jardiner que rega dolçament una petita planta, hem patit i lluitat fent pinya per donar a la parròquia l'aire obert, acollidor i amorós d'una llar. Tots plegats, catequistes, consiliaris, monitors... acompanyats i encoratjats pels nostres preveres, que són la pedra angular del ministeri de Déu, som simples obrers constructors de la Casa del Pare que des de la nostra dimensió de comunitat i també de soledat i silenci, preguem i treballem per oferir a tots aquells qui s'hi acostin,

la visió d'una Església dinàmica i viva.

Tots, des del més gran fins al més petit, som responsables del que s'esdevingui dins la nostra comunitat parroquial. Aquesta té vida pròpia i espera amb inquietud la nostra resposta. L'Església i la Parròquia són també la nostra casa, estinem-les amb un esperit sincer i de plena disponibilitat. Maldem i fem camí plegats fins a aconseguir que les pedres que s'hi alcen siguin fermes i assoleixin una vida eterna.

ANNA-BEL

**COL·LEGI DE LA
IMMACULADA CONCEPCIÓ**

**S'UNEIX A L'ALEGRIA
DELS VILANOVINS
AMB MOTIU
DE LA
FESTA MAJOR**

Plaça dels Cotxes, 3

**TEATRE DEL
CERCLE CATÒLIC**

**Festa Major
de la Geltrú**

Dimarts dia 14 d'agost del 1990
Nit a dos quarts d'onze

L'ESCUTILLÓ G.T.

Presenta

La farsa còmica original
de José Escobar

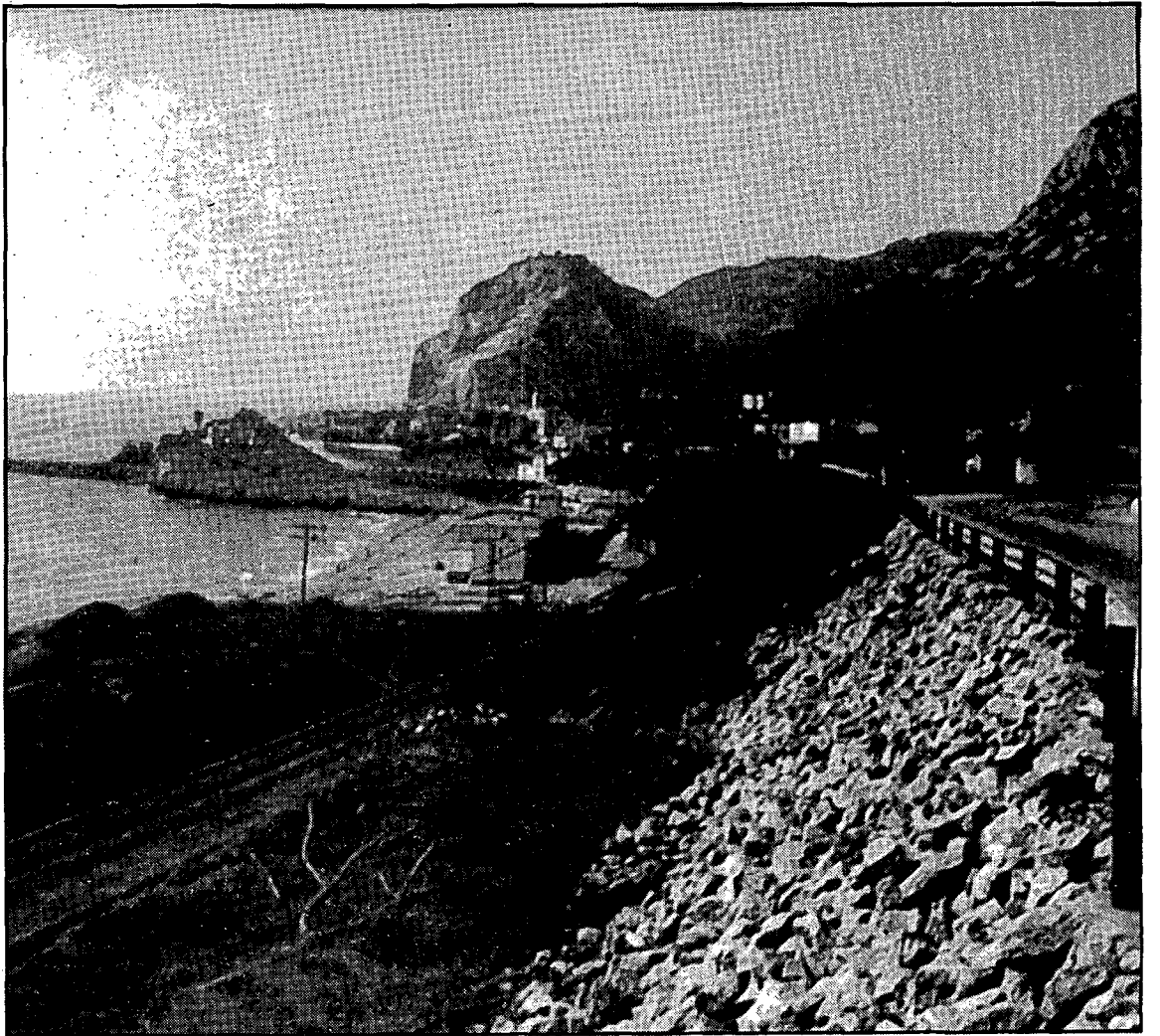
"A dos quarts de set rapte"

Especial

VILANOVA I

LA GELTRÚ

La pastoral de joves al Garraf

Els joves de la nostra comarca són, si fa o no fa, una mica com a tot arreu d'aquest país. Tanmateix, val la pena tenir en compte que no viuen ni en pobles ni en ciutats: viuen en viles. Les nostres viles ofereixen més possibilitats culturals, esportives, recreatives que els pobles petits, i a més estan ben comunicades i a

prop de Barcelona; però al mateix temps, també ofereixen més llibertat que la gran capital: són més tranquil·les, de comunicacions fàcils, la vida hi és més agradable, més lenta i menys agressiva. Tot això condiciona els nostres joves i nosaltres mateixos.

El col·lectiu de catequistes i animadors d'aquest arxiprestat som conscients que la

parròquia és l'entitat que fa visible l'Església Universal. La parròquia dóna identitat a la gent de les nostres viles; és el lloc on els nois han estat batejats, han fet la primera comunió i han estat confirmats; en el temple, o a la vora, tenen lloc alguns dels actes centrals de les Festes Majors, l'Ofici, la Sortida d'Ofici (amb els dracs, els gegants, la moixiganga,

els castells...), la Renovació del vot del Poble, etc. La parròquia dóna fesomia a la mateixa vila. Les petites històries dels nostres avantpassats, s'han fet també a la parròquia. Si pregunteu als nostres joves cristians de quin moviment són, us contestaran que es mouen a la parròquia.

La pastoral pròpiament de joves comença amb la cate-

quesi preparatòria per a la confirmació i continua alguns anys després amb la formació de petits grups, petites comunitats de joves, que en un principi reben encara l'ajut d'uns monitors, i que mica en mica es van fent independents. Enmig del mar de frivolitat, de soroll i de pragmatisme que ens envolta, els catequistes volem ajudar-los a madurar, a concretar una vida més ferma i més reeixida com a homes i com a cristians. Volem oferir-los l'oportunitat de desenvolupar una fe viscuda, reflexionada i celebrada (els sagraments) en comunitat. Els materials que es treballen en els grups i la dinàmica que s'hi crea tendeixen, creiem, a això.

Al llarg del curs, coincidint amb els temps litúrgics, es fan diverses activitats més obertes per tal de diversificar l'oferta: celebracions, pregàries, xerrades, trobades; enguany volem oferir també l'oportunitat d'assistir a recesos. Igualment, es procura també que els nois i noies es comprometin de manera ferma en alguna mena de servei: l'esplai, la catequesi, el treball voluntari d'atenció als avis...

Com veieu, no és una estructura rígida. Hem procurat adaptar-nos i diversificar tant com els diferents grups de joves, les seves necessitats i les seves dinàmiques ens ho demanen. Això mateix de vegades fa el treball més difícil, demana una gran flexibilitat i comporta rectificar la feina en aquest o aquell punt concret, però creiem que és pel bé dels objectius que ens hem marcat: fer possible una fe viscuda, reflexionada i celebrada en comunitat.

MN. ANTONI DEULOFEU

PARRÒQUIA DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

LOCAL PARROQUIAL PELS JOVES

CULTES

Vigílies	19'30
Diumenges	9'30 Estiu
	10'30 Català
	11'30 Castellà
	12'30 Català
	19'30 Castellà

COL·LEGI "SANT BONAVENTURA" Franciscans

Felicitem a "Catalunya Cristiana" per la promoció que fa de les Festes Majors, que són el patrimoni històric més valuós i reeixit de la identitat dels nostres pobles.

PIZZERIA
TRATTORIA

RESTAURANT

RAMBLA EXPOSICION 31. TF.: 893 42 98

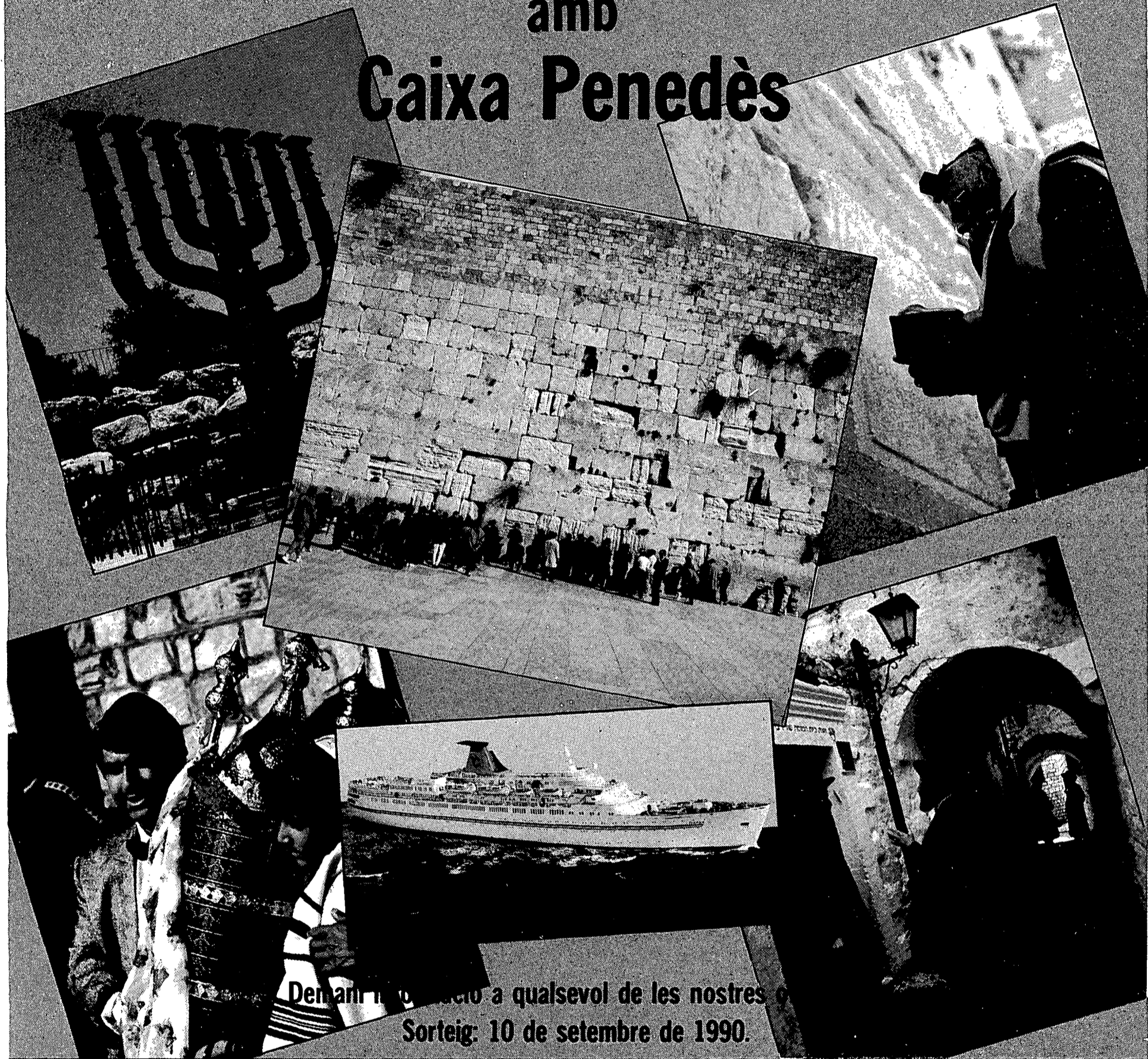
VILANOVA I LA GELTRÚ
(BARCELONA)

VACANCES A LA MAR 1990

A Terra Santa

amb

Caixa Penedès

Demà hi ha un sorteig a qualsevol de les nostres sucursals.
Sorteig: 10 de setembre de 1990.

Caixa Penedès

Especial

VILANOVA I

LA GELTRÚ

Entrevista a Mn. Joan Escala i Mitjà

Ens trobem a la rectoria de la parròquia de St. Antoni Abat de la qual n'és rector Mn. Joan que alhora té el càrrec d'Arxipfrest del Garraf. Es nota per la decoració i l'estat de la rectoria, que s'hi ha posat molta cura a la seva restauració recuperant moltes imatges, algunes certament molt valuoses i amb detalls de molt bon gust. Especialment ens crida l'atenció el pessebre que es troba en l'antic estable. Mn. Joan ens rep cordialment. És un home molt vital i ens esperava amb afecte. Parlem llargament en un racó privilegiat de la rectoria, el pati interior des d'on podem contemplar la façana neoclàssica de l'església i un dels campanars més majestuosos i bonics de les nostres costes.

—Si esta molt bé en aquesta rectoria. Es nota un treball de restauració.

—Mn. Joan tot seguit i il·lusionat ens explica: Porto 20 anys com a rector i abans ja hi havia estat de vicari aquí a Vilanova i la Geltrú. Com comprendreu estimo i conec especialment aquesta ciutat i la comarca. De sempre he vist important arreglar i restaurar les esglésies i els edificis que acompanyen el treball pastoral. Crec que una església arreglada ajuda a la trobada amb Déu, penseu que les imatges i tota la decoració és com una catequesi que forma i ajuda aquell que està resant, la comunitat que celebra la Missa, el fidel que en silenci fa el seu examen de consciència per preparar-se per a la confessió... és per tot això que cal tenir cura que el tem-

ple evoqui al silenci, la interiorització, l'admiració i respecte perquè és la Casa de Déu.

—Durant aquests anys hi heu fet molts esforços per restaurar i crear nous temples?

—Sí, certament. I això ha estat una tasca que han fet molts dels rectors d'aquest arxiprestat. A Sitges per exemple s'ha restaurat amb molt bon gust l'altar Major i s'ha recuperat l'orgue. A gairebé totes les parròquies, Cubelles darrerament, s'han hagut de restaurar les teulades, i d'altres parròquies com la Geltrú estan a punt de fer-ho. Fins i tot en llocs ben petits com St. Pere de Castellet i les Massuques s'han dignificat i arreglat les seves petites esglésies. També ha estat molt important la restauració de centres com el Casal parroquial de Ribes, el Circol Catòlic, i darrerament l'Orfeó Vilanoví que és el centre parroquial de St. Antoni i que és una de les joies arquitectòniques que ens han deixat els "indians". Com comprendreu aquesta comarca ha tingut una explosió demogràfica i calia aixecar temples en aquells barris nous que creixien, d'aquesta forma han nascut quatre esglésies noves, la darrera s'està construint en un barri de Sitges. Aquestes esglésies noves han representat un gran esforç que encara no ha acabat.

—Després d'aquesta explicació hom té la sensació que això els ha degut portar a un esforç que potser ha minvat el treball pastoral.

—M'agrada que em faci aquesta pregunta. Perquè

molta gent de vegades no valora suficientment aquest treball, ni l'entén. A mi em poden agradar més o menys l'art i la seva restauració, ara jo sóc capellà, no restaurador. El que passa és que restaurar és

tengués que en un moment de secularització i d'una cultura molt pragmàtica i utilitarista tot aquest treball de restaurar i fer temples nous té una importància cultural molt notable que significa recupe-

una parròquia?

—Una parròquia ha de ser aquell lloc on els fidels trobin allò que és l'Església, el sacrament, la unió íntima entre Déu que ens vol salvar i els homes que anhelem, sense a

una cosa molt visible, però el treball pastoral constant, l'atenció sacramental de les nostres ànimes és un treball molt més profund i silenciós. Però també voldria que s'en-

rar visualment part de la nostra història, recordar a la nostra gent les arrels cristianes. I és fer present l'Església en els nostres barris.

—Mn. Joan, com ha de ser

vegades adonar-nos-en, la salvació. Per això l'Església és aquesta mare que procura per aquest fet i té les portes obertes a tothom però gelosament vetlla que res no pugui apartar-nos de la nostra missió que, repeteixo, és trobar-nos amb Déu, nostre Senyor. Aquest treball és difícil i ens fa patir molt. Nosaltres volem ser acollidors, però alhora hem de procurar que la parròquia no perdi el seu nord. Jo molts cops aquest treball, l'encomano a la Mare de Déu, perquè ella és mitjançera, té amor de mare, per tant sempre misericordiosa amb els seus fills, però al mateix temps és la Verge ferma plena de fe que té un sí a Déu sense fissures. I d'això es tracta, de ser oberts i fermes a la vegada.

—Quines tasques destacaria de la vida pastoral d'aquest arxiprestat?

—Mireu, com sempre, el centre de la vida cristiana és

RESTAURANT
LYS

SALÓ ESPECIAL PER A BANQUETS

Rambla Ventosa, 1

Tel.: 815 42 92-815 54 96

VILANOVA I LA GELTRÚ

gjm

anjomarc SA

Treballs de pintura i decoració.

Raig de sorra

Treballs d'aplicació

Pintures Epoxi

Drogueria, pintures, papers, moquetes, suro i articles de decoració.

Marc de tots els estils i tot el material relacionat amb les belles arts.

C/. Havana, 22 - ☎ 815 54 12 - Vilanova i la Geltrú

osén tjans

l'Eucaristia. El que constantment procurem és que les nostres misses estiguin preparades i celebrades amb dignitat. Aquí tenim molta cura de la música que acompanya les celebracions. Volem que els fidels visquin l'Eucaristia i que alhora hi vagin preparats. A mi em dol el descurt amb què molts cristians vénen al sagrament de la penitència, el Papa ens ho ha demanat amb claredat. És curiós veure com molta gent gaudeix de la pau que dona el sagrament un cop han caigut les prevencions que tenien, penseu que tots estem cridats a la santedat, i celebrar assíduament i amb profunditat els sagraments de l'Eucaristia i de la penitència ens hi ajuda molt.

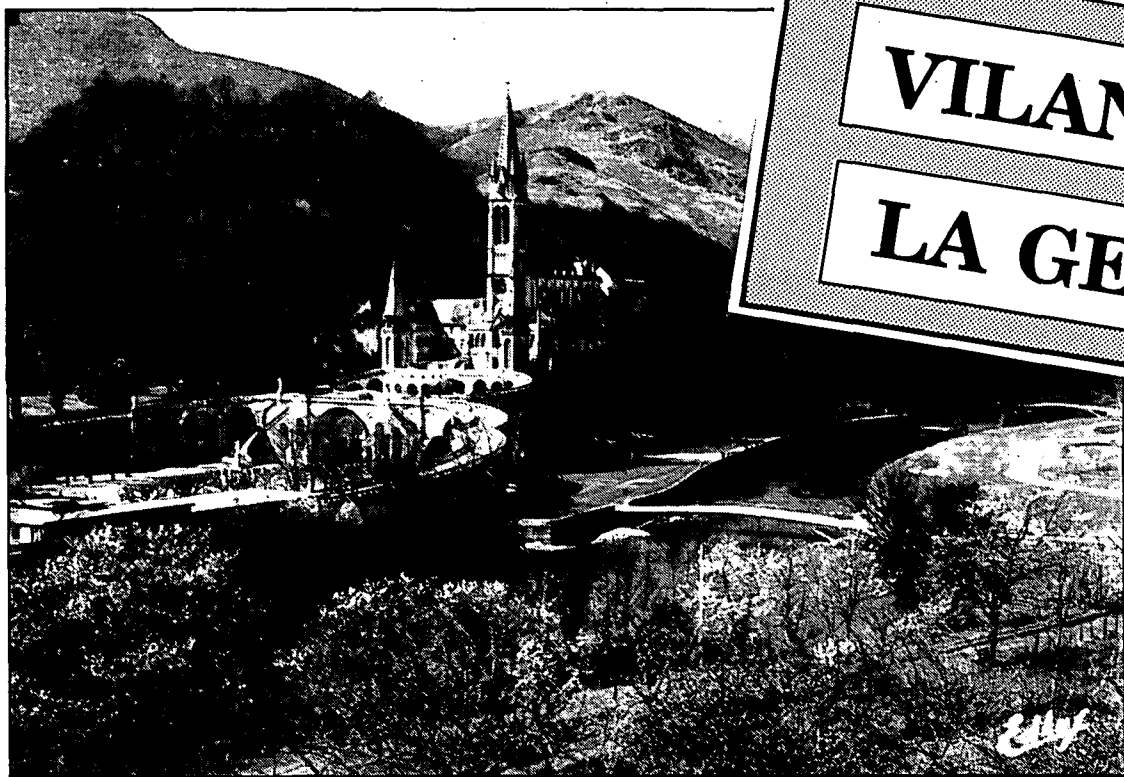
Quan a la vida parroquial el que és fonamental són dues coses: que funcioni molt bé la catequesi als infants, als adolescents, als joves, als adults que són acollits en la catequesi familiar... la catequesi per acollir els promesos, tan important; i l'altre cosa és Caritas, acollir amb serietat i germanor aquelles persones que estan en dificultats i saber-les orientar i ajudar de la manera més profitosa. Doncs ja ho veieu aquests són els eixos centrals d'una parròquia.

—Per acabar, Mn. Joan, què li sembla que cal reforçar en la vida cristiana del seu arxiprestat?

—És una pregunta molt difícil. Jo diria que tant sacerdots, diaques, religiosos i religioses, i tot el poble ens cal tenir molta més esperança. Déu està sempre al nostre costat i no ens n'adonem. Déu és un Pare que ens estima i no ens ho acabem de creure, i penseu que si tenim esperança vol dir que tenim de veritat fe, i tindrem força per estimar cristianament. I l'altre cosa que voldria dir és que tots ple-gats estiméssim més l'Església, no ens adonem del tresor que significa formar part d'aquesta família tan gran que té per cap Jesucrist, per llei la caritat i com a fi, arribar a estar del tot amb Déu. I això que és tan profund, visiblement es fa palès quan estem en comunió amb el Sant Pare, amb els nostres bisbes i sobretot amb Déu Pare, Fill i Esperit Sant.

La conversa va durar molt més, i hem posat aquells moments que ens han semblat més importants. A Mn. Joan se'l veu un sacerdot amb la felicitat de ser-ho.

ANTONI CARBONELL

Especial
VILANOVA I
LA GELTRÚ

48ª Jornada de Germanor

Cada any, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes té una trobada de pelegrins per la primavera a una de les delegacions que estan escampades per la diòcesi de Barcelona. Trobada de pelegrins malalts i altres que estan bé. És una trobada de germanor per conservar la relació amb tots aquells que han format part dels pelegrinatges a Lourdes.

També l'Hospitalitat té uns dies de convivència a Montserrat, de pelegrins i malalts, per la mateixa primavera.

Passat aquest temps, ja comencen els pelegrinatges al Santuari, una a finals de juny, i l'altra per la segona quinzena de setembre.

Per aquesta primavera passada, el diumenge segon de Pasqua, la 48ª Jornada de Germanor de l'Hospitalitat es tingué a Vilanova i la Geltrú, concretament a la parròquia de Santa Maria de la Geltrú.

La tradició dels pelegrinatges a Lourdes a la diòcesi de Barcelona ja ve dels pri-

mers temps després de l'aprovaçió del culte a la Mare de Déu de Lourdes. Al 18 de gener de 1862, el bisbe de Tarbes va parlar favorablement de les Aparicions, començant ja tot seguit el culte en el lloc de la Gruta. Es comença a bastir la primera església sobre la roca.

A l'any 1872 ja un grup de pelegrins va anar-hi des de Barcelona, segurament amb un pelegrinatge organitzat. Entre els pelegrins hi havia un jove sacerdot de 27 anys, el Dr. Josep Badosa i Sitjà, que a Lourdes se li declarà el tifus, i morí allà mateix. Rebé sepultura a Lourdes.

El papa Pius IX va concedir indulgència plenària, el dia 16 de maig de 1870, als pelegrins que visitessin el Santuari amb les condicions de confessió i comunió.

Es conta com a primer pelegrinatge nacional el que sortí de Barcelona pel setembre de 1879.

L'acolliment dels pelegrins a Vilanova i la Geltrú suposà bastanta feina de prepa-

ració. A més dels fidels habituals, es van acollir sis-cents vinguts de fora, i es va preparar els dinars per a tots.

A les dotze se celebrà la missa a l'església, de Santa Maria de la Geltrú. L'ajuntament ens cedí pel dinar un edifici d'ocupació professional, la Paperera, lloc gran i espaiós, on ens reunirem pel dinar.

Després del dinar, un matrimoni jove de catequistes, ens divertí amb una sessió de pallasos. Acabada la sessió, els pelegrins retornaren a casa seva.

Un dia en què brillà el sol, i ens facilità la celebració de tots els actes.

PERE SITJÀ i CLAPÈS,
pvre.

LLIBRERIA - PAPERERIA

VIRELLA

MATERIAL D'OFICINA

Plaça de la Vila, 10 - Telèf.: 893 00 92
VILANOVA I LA GELTRÚ

LLEGIU

MEDITACIONS AL ROSARI

de

Luís Albalate i Guillamon

Editat per la parròquia de
Sant Antoni

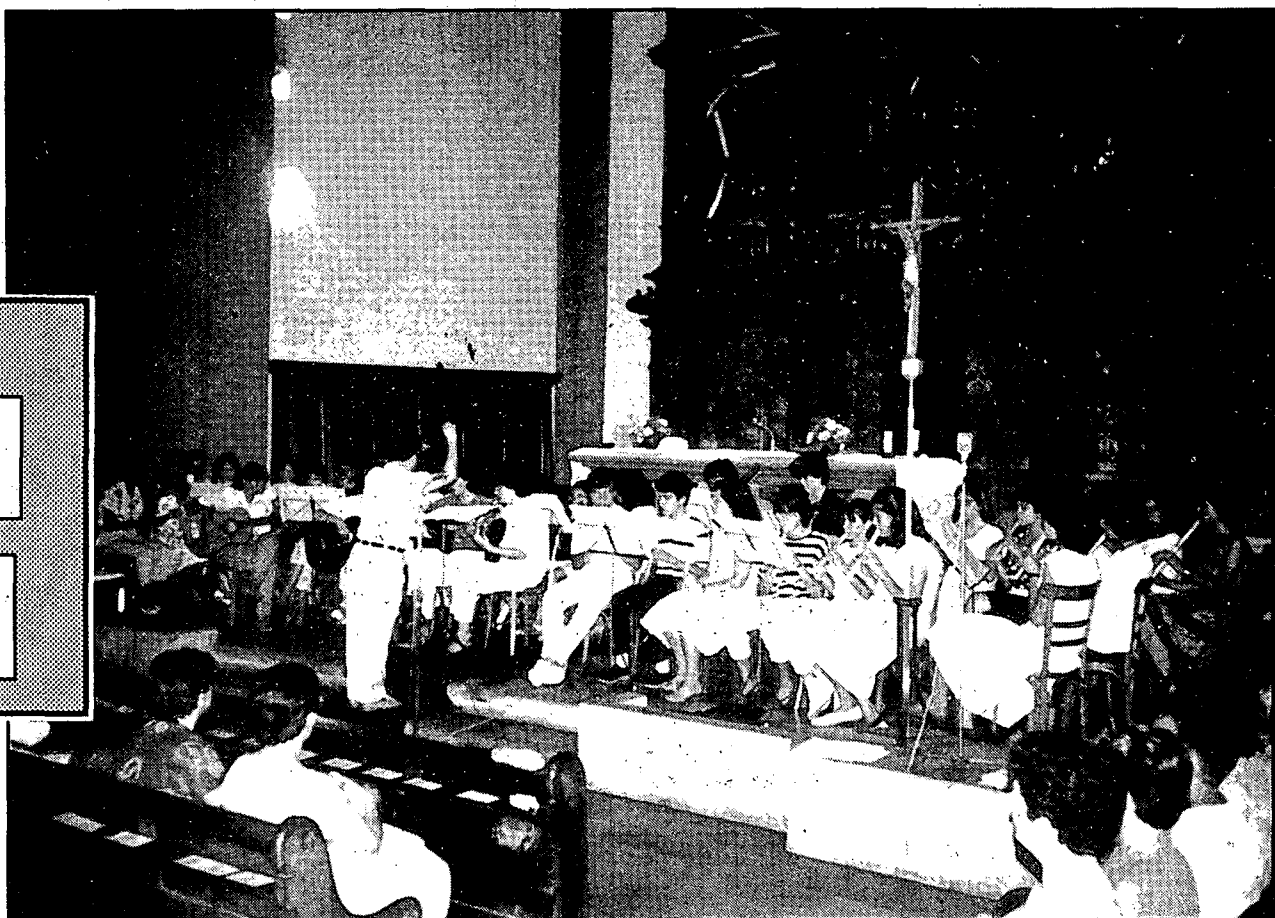
VILANOVA I LA GELTRÚ

Tel.: 893 03 24

Especial

VILANOVA I

LA GELTRÚ

En el XX aniversari del Grup Instrumental

La tradició musical d'una parròquia a vegades arrenca de segles enrera, fruit d'una sèrie de generacions de fidels que han expressat la seva fe amb el cant.

La parròquia de Santa Maria de la Geltrú ha estat una d'elles. Tenim la llista

d'organistes de la parròquia des de l'any 1630, i l'església estava dotada d'un gran orgue que omplia de bona harmonia les solemnitats litúrgiques.

L'arxiu de peces musicals és extens, del qual s'ha trobat una moixiganga pròpia de la parròquia i peces per a les

grans festes. Les Completes dels dies de la Festa Major de la Mare de Déu d'Agost, i de Santa Gertrudis eren cantades pel cor parroquial acompanyat per tota classe d'instruments. El poble fidel devia esperar aquestes festes per gaudir de la música.

A l'any 1915 hi hagué el primer Congrés Litúrgic a Montserrat. Això suposà un tomb en la música dins el culte. Anys abans, el papa Sant Pius X ja havia donat normes per vigoritzar el cant a l'Església.

L'any 1925, l'organista de la parròquia, Mn. Pius Pallàs, de santa memòria, fundava l'Escolania Montserratina. Els infants tenien cada dia classe de solfeig i de cant. N'hi vàrem passar un bon nombre d'infants de les famílies de la parròquia. Juntament amb els adults interpretaven misses polifòniques, cant gregorià, i peces de Palestrina i de Victòria. Quan els nois es feren adolescents, Mn. Pius els encaminà cap a la Federació de Joves Cristians de Cata-

lunya. Això marcà decisivament la vida de molts feligresos que avui actuen, amb el mateix esperit. Després vingué la dolorosa guerra, en els difícils esdeveniments del 36, Mn. Pius Pallàs va ser detingut, portat a la xeca de Sant Elies, i desaparegué sense tenir rastre d'ell. També l'orgue va quedar destruït del tot.

Després d'aquests tràgics esdeveniments es va tornar a reprendre amb molt coratge la vida litúrgica de la parròquia amb la tradició musical que continuava latent en l'esperit dels feligresos que amb alts i baixos sempre ha tingut una línia de continuïtat.

Però en els controvertits 70, aquells anys de crisi pel que fa referència a la vida parroquial, en un temps en què els joves s'allunyaven de la tradició cristiana, naixia de manera espontània el Grup Instrumental i unes condicions favorables feien possible que el projecte trobés cos, com el fet que el nostre rector, Mn. Pere Sitjà, sempre va acollir amb molt afecte i dis-

ponibilitat el Grup; també des de l'inici els senyors Ramon Falcó i Albert Tort portaren la direcció del Grup Instrumental, cal dir que sempre s'ha tingut l'ajut del monestir de Montserrat que des dels cursos de directors de Cant Litúrgic ens ha format molt.

En aquests vint anys han passat més de 300 joves i molts d'ells han desenvolupat en el Grup la seva vocació musical, arribant alguns a llocs importants en l'àmbit de la música, com pot ser les direccions d'escoles municipals de música.

En l'actualitat hi ha 50 nois i noies tots ells amb un nivell notable de solfeig i de coneixement de l'instrument que toquen. La seva missió és acompanyar el cant a la missa parroquial de cada diumenge. En les grans solemnitats, el Grup, acompanyat pel Cor Parroquial, donen el relleu que demanen les festes litúrgiques, alhora el Grup es va projectant amb la realització de diferents concerts arreu de tot l'Estat. Aquests concerts són una mostra de música clàssica i popular i és tradició el concert anual de Sant Esteve.

Aquesta tasca ha estat reconeguda per dos premis: un el donat per l'entitat d'Amics de la Ciutat, de Barcelona i l'altre el premi Plaça Major d'aquest any. Però recordem amb especial afecte la celebració del passat diumenge 10 de juny, presidida pel cardenal Narcís Jubany que sempre ens ha encoratjat, amb la seva estima i valoració; l'hi agraïm molt.

Voldria acabar aquest article amb paraules de sant Agustí que afirmava: "El cantar és propi dels qui estimen".

ALBERT TORT I CHERCOLÉS

ORRI

SABONS INDUSTRIALS

Tel.: 893 05 98
VILANOVA I LA GELTRÚ

ESCOLA DIVINA PROVIDÈNCIA

- ESCOLA CONFSSIONAL CATÒLICA
- CATALANA

IMPARTEIX ENSENYAMENTS DE:

— PRE-ESCOLAR | Jardí d'Infància
Parvulari 4 anys
Parvulari 5 anys

— E.G.B.

C/. de la Providència, n.º 1 - VILANOVA I LA GELTRÚ

Especial

VILANOVA I

LA GELTRÚ

Josep Anton Serra Alsina

En recordança

El dia 29 del passat mes de gener va passar d'aquest món al Pare, un gran vilanoví, un home que ha deixat un solc molt profund en la nostra petita història, el bon amic en Josep A. Serra i Alsina.

La tasca més sobresortint i la més coneguda i admirada de totes les que en Serra es va llançar al llarg de la seva vida, és sens dubte la gran acció que va encarnar i dirigir en favor del nostre Hospital de Sant Antoni, una acció en la qual va saber encomanar el seu entusiasme i esperit de servei a un gran nombre de vilanovins i vilanovines de to-

LALO. El personatge que en Serra va crear.

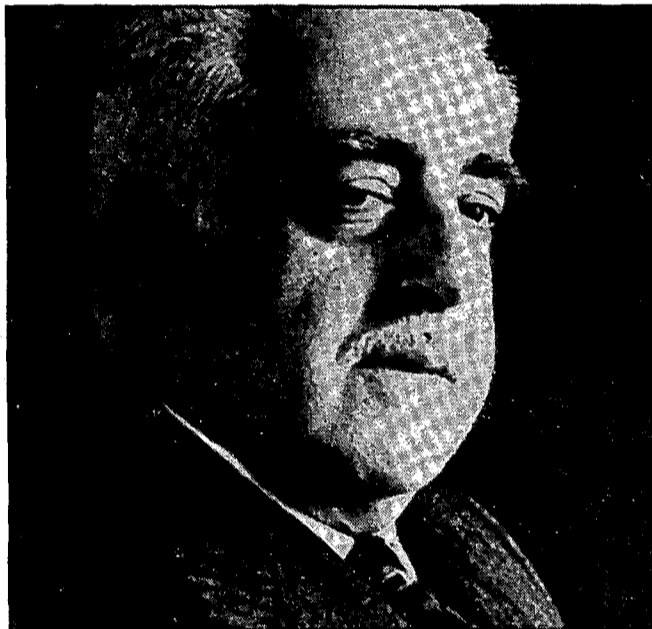
ta edat i condició que, en uns anys molt difícils, van fer el prodigi de posar al dia i salvar de la més pura misèria la nostra primera Institució benèfica. Una llarga experiència d'actor en el teatre amateur, tant de jovenet al Círcol Catòlic com més tard al Casal Català, en el qual sobresortí en els papers de gran còmic, li facilità la creació del Travieso LALO, la veu d'un infant que a través de les antenes de Ràdio Vilanova va penetrar a les llars vilanovines, i cada diumenge, durant anys, va ser un prodigi de voluntat, entrega i amor insuperables al pòisme.

Hi ha, però, una altra faceta important en la vida de l'amic que ens ha deixat, que cal conèixer per entendre el llarg camí que al servei dels pobres i desvalguts, va emprendre a través de l'Hospital de Sant Antoni en finalitzar la Guerra Civil. Em refereixo a la seva militància activa a la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Si el seu nom ha quedat gravat i ben merescudament en la història viva de Vilanova per l'acció esmentada, i per haver passat, en paraules d'en Joan Rius i Vila, la meitat de la seva vida eixugant llàgrimes i salvant problemes humans de tota classe, el seu pas per aquella organització juvenil hi va tenir molt a veure. Per això es mereix ser recordat també per la militància a la F.J.C., a la qual es llançà amb tot l'entusiasme i ardor de la joventut. En Serra i Alsina no era home de mitges tintes, allà on creia ser útil s'hi volcava i a la F.J.C., que fou on el vaig conèixer i tractar, no va ser una excepció. President del Grup 40, "Arquebisbe Armanyà", de Santa Maria de la Geltrú, va destacar per la dedicació especial a la classe treballadora, per això fou un gran impulsor de la JOC, (la sub-federació Joventut Obrera Cristiana), perquè com a treballador del tèxtil s'hi sentia plenament

Rodejat d'antics fejoicistes porta per última vegada la bandera, abans de ser dipositada a Montserrat, 30 de Setembre del 1962.

identificat. Com a representant del Grup 201, "Mare Nostrium", de la Immaculada de Mar, el vaig tractar molt en la formació de la Unió Local i sobretot en l'organització de la Unió Comarcal del Garraf, llavors anomenat Penedès Marítim.

L'afició al teatre, de què hem parlat abans, no l'abandonà mai i el domini d'aquest art li va ser de gran utilitat tant per la creació dels dos personatges radiofònics, Sr. Serra-Travieso LALO, com per salvar la vida a l'hora de la tragèdia. Amb l'Antoni Anguera féu una parella inoblidable en els Pastorets "El Nadal dels Pastors", especialment musicats pel Mestre Bòsser i amb la col·laboració massiva de l'Orfeó Cossetània.

Afirmar que el juliol del 1936, en Serra Alsina va ser perseguit seria simplificar molt les coses. Per ser fejoicista va ser sotmès a una persecució implacable. Detingut molt aviat a Barcelona pels nois de l'Eroles, féu cap a una presó privada d'on en sortí

Malgrat tot, aquestes peripecies no afectaren el seu innat optimisme i caràcter alegre, perquè si ell ja posseïa per naturalesa aquestes virtuts, la Federació havia marcat aquells joves que, com deia fa pocs dies Mn. Ballarín a la Sala Claret, no coneixien això que ara en diuen angoixa vital, ni havien llegit "Assaig de Càntic en el Temple", que havien lluitat per una Catalunya cristiana i per això foren estimats i admirats per uns, sobretot els que veïen una promesa de futur, i atacats i perseguits i fins martiritzats per altres.

El que sí el va afectar fou la desfeta del 1939, quan la F.J.C. de C. va ser condemnada a desaparèixer. Han passat anys i la vida ens ha portat moltes vegades per camins divergents, però el record de la Federació sempre ens va unir i va influir molt en la vida inquieta i en les nobles actuacions d'en Josep A. Serra i Alsina.

Tant en l'acte del lliurament de la bandera del Grup 40 a Montserrat, el 30 de setembre del 1962 com en la col·laboració en el monòlit pels morts de la Federació, vam reviure al seu costat els anys il·lusionats de la joventut.

Que el Senyor li hagi donat el premi merescut, perquè tant en el camp prometedor de la joventut com en els dels pobres i marginats va saber lluitar com l'atleta, "no per una victòria caduca, sinó perdurable".

BONAVENTURA ORRIOLS

La Carpeta Moderna

Fundada l'any 1872

"118 anys al servei del llibre"

LLIBRERIA - PAPERERIA
MATERIAL ESCOLAR I DE DIBUIX
OBJECTES D'ESCRITORI
MÀQUINES D'ESCRIBRE I CALCULAR

Plaça de la Vila, 14-15 - Telèfon 809 03 44
VILANOVA I LA GELTRÚ

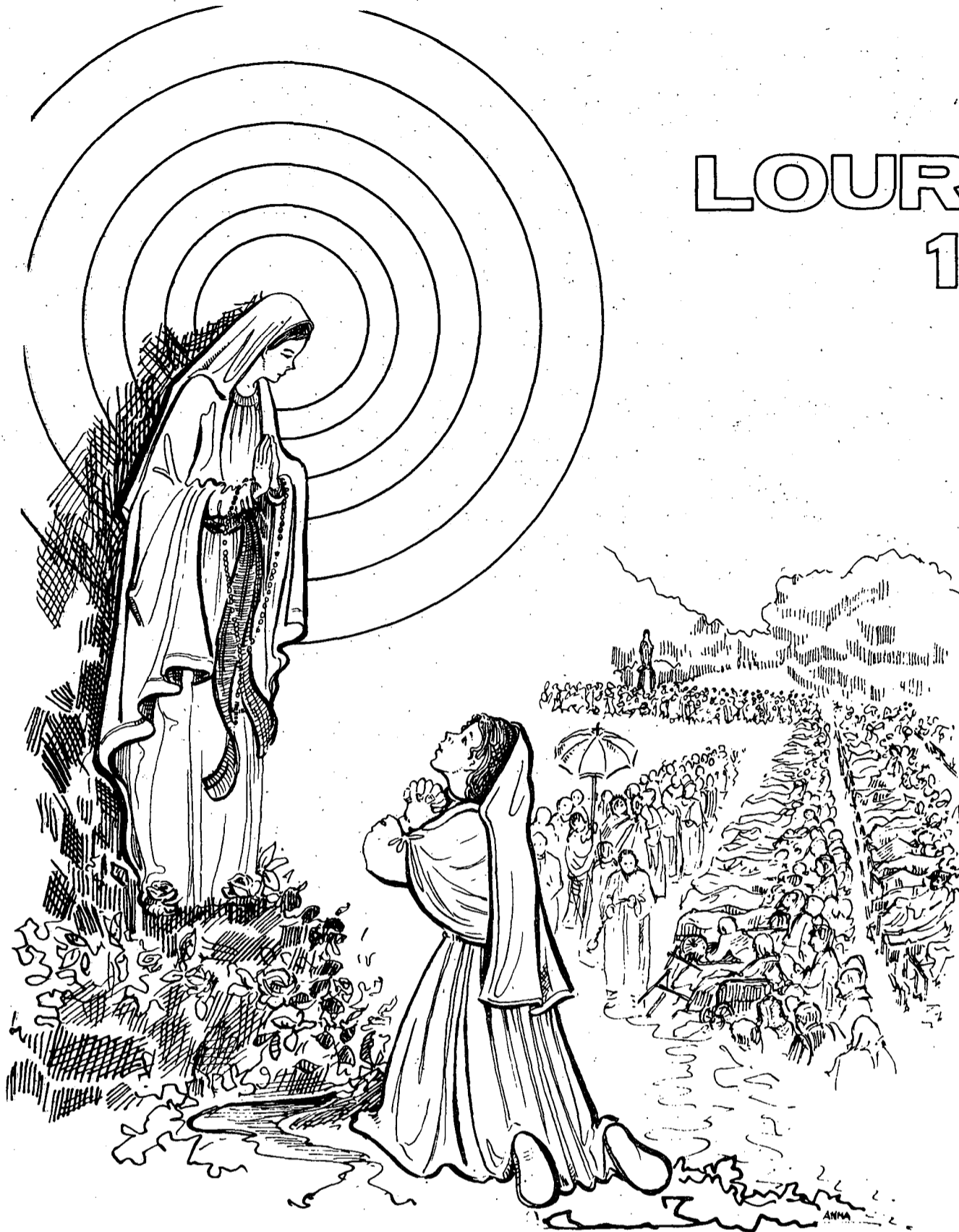
TALLERS SENSO

PLANXISTERIA I PINTURA

Soldadura sobre alumini, coure i bronze

Unió, 101 - Tel.: 893 29 07
VILANOVA I LA GELTRÚ (Barcelona)

LOURDES 1990

PELEGRINATGES DE L'HOSPITALITAT DE BARCELONA

AMB MALALTS I MINUSVÀLIDS

presidits per l'Arquebisbe, Dr. Ricard Mª Carles

109e del 14 al 19 de setembre

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

HOSPITALITAT DE LA
MARE DE DÉU DE LOURDES

Diputació, 235, 1.er, 1.^a
Telèfon 317 91 39
08007 BARCELONA

Direcció tècnica GC 8

Organització tècnica:

UE ULTRAMAR EXPRESS

Departament Religió
Rambles, 109
Tel. 301 12 12
08002 BARCELONA